GÜNCEL YAYINCILIK

EDEBİYAT

KADINCA AVLANMA VE BALIK TUTMA

MELISSA BANK

Türkçesi: Gökçen Ezber

GÜNCEL YAYINCILIK: *52*
Edebiyat: 11

ISBN 975-8020-57-9
Kadınca Avlanma ve Balık Tutma
Melissa Bank

Kitabın orijinal adı: The Girls' Guide to Hunting and Fishing
Kapak fotoğrafı: Peter Davidian
Kapak: Talip Akdaş

Birinci Basım
İstanbul, Temmuz 1999

Ofset Hazırlık
Güncel Yayıncılık Ltd.
Montaj: Neşet Mut

Baskı ve cilt
Mart Matbaacılık Ltd. Şti.
Tel: 212 03 40

© Melissa Bank, 1999
© Güncel Yayıncılık Ltd.Şti
Türkçe çevirinin tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

GÜNCEL YAYINCILIK LTD. ŞTİ.
Çatalçeşme Sok. No:19 Kat, 3
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0 212 511 22 37, Fax: 0 212 522 86 68
e- mail: kontiki@turk.net

Melissa Bank

KADINCA AVLANMA VE BALIK TUTMA

Türkçesi: Gökçen Ezber

GÜNCEL YAYINCILIK

GERÇEK KIZ ARKADAŞLARIM İÇİN

Adrienne Brodeur, Carole DeSanti,
Carol Fiorino, Molly Friedrich,
Judy Katz ve Anna Wingfield

Zor değildir kaybetme sanatını öğrenmek,
Birçok şeyin, özünde zaten kaybetmek.
Bu nedenle, bir felaket değil kaybetmek.

Her gün bir şey kaybet. Boşa harcama zamanı.
Ve kayıp anahtarların şaşkınlığını kabul et.
Zor değildir kaybetme sanatını öğrenmek.

Sonra daha hızlı ve daha fazlasını kaybet:
Yerleri, adları ve gideceğin yeri.
Bir felaket değildir bunları kaybetmek.

Annemin saatini kaybettim. Ve bak! Gitti
En son, ya da sondan bir önceki üç evim.
Zor değildir kaybetme sanatını öğrenmek.

İki güzel şehir kaybettim. Ve daha geniş
Krallıklarımı, iki ırmağı ve bu kıtayı.
Özlesem de onları, bir felaket değil bunları kaybetmek.

– Hatta seni kaybetmek (şaka yapan ses,
Beni seven bir yüz) Yalan söylemeyeceğim,
Zor değildir kaybetme sanatını öğrenmek,
Ama biraz felaketi andırabilir seni kaybetmek.

"One Art," *The Complete Poems* 1927 – 1979
Elizabeth Bishop

TEŞEKKÜRLER

Viking'de Alexandra Babanskyj, Barbara Grossman, Susan Petersen ve Paul Slovak; Zoetrope'da Francis Coppola, Karla Eoff, Alicia Patterson, Samantha Schnee ve Joanna Yas'a; All Story'de Kathy Minton ve Isaiah Sheffer'a; The Aaron Priest Literary Agnecy'den Lucy Childs ve Paul Cirone'a; güvenilir okuyucularım Michael Atmore, Joan Bank, Donna Barba, Margery Bates, Scott Bryson, Arthur Chernoff, Paul Cody, Jane Dickinson, Hunter Hill, Mitch Karsh, Ken Ktaz, Peter Landesman, Alex Moon, Jane Moriarty, Sylvie Rabineau, Michael Ruby, Oren Rudavky, Julie Schumacher, Sandy Stillman, Joe Sweet, John Szalay, Jack Wetling, Judy Wohl'a ve özellikle romanın her aşamasında bana yarım eden Garth Wingfield'a, ve son olarak da, tüm sıkıcı ayrıntıları dinleyen, beni her gün güldüren ve yardımıma koşan kardeşim Andrew Bank'a.

İÇİNDEKİLER

BAŞLANGIÇ KURU 13

YÜZEN EV 51

YAŞLI ADAMIM 75

YAKILABİLECEK EN İYİ IŞIK 103

TAŞRALI BİR KIZIN DÜŞLEYEBİLECEĞİ EN KÖTÜ ŞEY 119

HERKES OLABİLİRSİN 191

KADINCA AVLANMA VE BALIK TUTMA 207

BAŞLANGIÇ KURU

Eviniz dinlenebileceğiniz ve kendinize gelebileceğiniz bir yer olabilir, fakat bu, ailenizin diğer üyelerinin size beslediği sevgiyi ve ilgiyi, kendi çıkarlarınız için kullanabileceğiniz anlamına gelmez.

— *20th Century Typewriting*, D. D. Lessenberry, T. James Crawford, and Lawrence W. Erickson

Erkek kardeşimin ilk ciddi kız arkadaşı kendisinden sekiz yaş büyüktü -o yirmi sekiz yaşındaydı, kardeşimse yirmi. Kızın adı Julia Cathcart'tı ve Henry onu bize haziranın başında tanıştırdı. Manhattan'dan arabayla New Jersey kıyısından geçerek Loveladies'daki yazlık evimize geldiler. Henry'nin aşık olduğu üstü açık küçük arabası garaja girerken direksiyonda kız arkadaşının olduğunu gördüm. Annemle ikimiz mutfak penceresinden onları izliyorduk. Anneme, "Arabasını kullanmasına izin veriyor," dedim.

Giyimleri birbirine benziyordu, Julia'nın omuzlarındaki siyah kaşmirden bir hırka dışında ikisi de kot pantolonların içine tıkıştırılmış bol beyaz gömlek giyiyordu.

Koyu renk gözleri, çıkık elmacıkkemikleri ve açık renkli güzel bir teni vardı; yanakları ateşli bir çocuk gibi hafifçe kızarmıştı. Arkaya topladığı saçını bir tokayla tutturmuştu ve kulağına küçük inci küpeler takmıştı.

Onun Henry'den daha yaşlı görüneceğini sanmıştım, fakat yaşlı görünen Henry'ydi. Karşımda yetişkin bir erkek gibi duruyordu. Sakal bırakmıştı, yeni başlayanlarınkinden, ve taktığı metal çerçeveli güneş gözlükleri onu üniversitede felsefe okuyan birinden çok, bir fenere benzetmişti. Saçı daha uzundu ve henüz güneşten sararmamıştı; İrlanda setter köpeğinin tüyleri gibi kahverengi ve kızıl arası bir renkteydi.

Sanki bunu her zaman yapıyormuşçasına beni yanağımdan öptü.

Daha sonra köpeklerimiz Airedale ve Atlas'ın tüylerini okşamaya koyuldu ve bu arada kız arkadaşı annemle el sıkıştı. Büyük bir incelikle parmak uçlarını birbirlerine değdirirlerken, sanki çoktan sıkı birer dost olmuşçasına gülümsüyorlar ve bunun nedenlerini bulacakları zamanı bekliyorlardı.

Julia bana dönerek, "Sen Janie olmalısın," dedi.

– Çoğu insan artık beni Jane diye çağırıyor, dedim olduğumdan daha genç bir ses tonuyla.

– Jane.

Sesinde, küçük bir çocuğu ciddiye almaya çalışan bir yetişkinin ses tonu vardı.

Henry arabayı boşaltarak, getirdikleri her şeyi sırtlandı; büyük ve küçük bavullar, bir file ve sırt çantası.

Eve doğru yürümeye başladığında kız arkadaşı seslenerek, "Şarabı aldın mı Hank?" diye sordu.

Hank her kimse, şarabı almıştı.

Yatak odaları ve çevresi çitle çevrili bir veranda dışında evimiz yalnızca, çok amaçlı kullanılan büyük bir odadan oluşuyordu. Henry kız arkadaşına evi gezdiriyordu: "Burası oturma odası," dedi koltuğu göstererek; duraladı ve yine onu göstererek, "Bu yatak," dedi.

Verandaya çıktığımızda herkesin önünde bacaklarını uzattı -dans dersinden sonra dinlenen Audrey Hepburn. Denizcilerin kullandığı ip pençeli ayakkabılardan giyiyordu. Henry'nin çorapsız ayaklarında mokasen ayakkabılar vardı ve topuğuna bir metro bileti sıkıştırmış olduğunu fark ettim.

Julia buzlu çayını yudumladı ve Loveladies adının nereden geldiğini sordu. Bunu bilmiyorduk, fakat Henry yanıt verdi; "Burayı kuran Kızılderili'nin adından türedi."

Julia gülümsedi ve anneme buraya geleli ne kadar zaman olduğunu sordu.

– Bu ilk yılımız, dedi annem.

Babam dışarıda tenis oynuyordu ve bu benim için ters bir söz söyleme fırsatıydı;

– Eskiden Nantucket'a giderdik.

– Nantucket çok hoştur, dedi Julia.

– Evet öyle, diye onayladı annem, fakat Philadelphia'daki evimize yakınlığı nedeniyle New Jersey üzerine sıkıcı övgülerde bulunmayı sürdürdü.

New Jersey ve Nantucket tartışmalarımızın en sonuncusunda, büyük zorluklarla, Camden'in çok daha yakın olduğunu söylemiştim. Neredeyse adım başı çöp kutuları olduğuna bile değinecektim, fakat babam sözümü kesmişti.

Sinirlendiğini anlamıştım, fakat sesini normal çıkarmaya çalışıyordu; bütün bir yıl boyunca sahile inebilecektik ve bu da bizim daha yakın bir aile olmamızı sağlayacaktı.

– Böyle bir yakınlık fazla uzak görünmüyor, dedim şaka yollu bir ses tonuyla.

Fakat babam gözlerini kısarak bana baktı, sanki karşısındakinin kendi kızı olduğundan kuşku duyar gibiydi.

Annem bana bakıp gülümsedi ve evin neredeyse suyun içinde olduğunu söyledi! Kapıdan çıkar çıkmaz kendimi denizde yüzerken bulabilirmişim!

Ancak o zaman anlamıştım ki, çoktan bir ev seçmişler ve ev için fiyat önermişlerdi bile.

– Okyanusta mı? diye sordum.

– Yakın, dedi annem, coşkusunu yitirmemeye çalışarak.

– Koy, dedim kendi kendime.

– Olağanüstü bir manzarası var, dedi annem, fakat, hayır, evimiz kanala benzeyen bir lagün üzerindeydi. Tıpkı Venedik gibi, dedi, bunun benim için bir önemi varmış gibi.

Julia orada yüzüp yüzmediğimi sordu ve annem yanıtladı; "Elbette."

Annemin cennetine bir asit yağmuru indirmek istemiyordum, fakat lagünün üzerinde bir yağ tabakası, dibinde de lağımı andıran pis bir yumuşaklık vardı.

Henry'nin bizimle beraber verandada bu kadar uzun süre oturmasına şaşırmıştım. Annem de yaz mevsimi üzerinde konuşmaya devam ediyor; mısır ve mısır koçanı (Silver Queen en iyisiydi), sivrisinekler (sinir bozucu) ve tenis (iyi bir spor) gibi konulardan söz ediyordu.

En sonunda Henry ayağa kalktı. Sanki önemli bir işi varmışçasına dışarı çıktı. Yengeç tuzaklarımı kontrol etmeye, ya da bisikletleri getirip getirmediğimize bakmaya gidiyor olabilirdi; istediği her şeyi yapabilirdi. Babam da böyle davranırdı: Bir ev dolusu konuk gelir, babam kestirir ya da kitap okurken, annem de onlara yiyecek ve içecek sağlamak, her biriyle sohbet etmekle görevlendirilirdi.

Annem ev sahipliği, "kız arkadaş" da konukluk yaparken, "genç kız kardeş" ayakta duruyordu. Hoş sohbetlerine bir ara verdiklerinde gülümsüyormuş gibi yaptım: Sizinle kalıp konuşmak isterdim, fakat şimdi gidip biraz eroin çekmem gerek.

— • —

Akşam yemeğinde güverteden yakaladığım yengeçleri yedik. Annem masanın üzerine gazete serdi ve hepimizin kolları mürekkeplendi. Sürpriz olarak bize, turfanda Silver Queen ve mısır lapası sundu. Ağabeyim kendininkini, her zamankinin tersine normal bir insan gibi yedi; genelde gürültülü bir tartışmanın sonunda kutuyu deler ve suyu akıtır, sonra da durmadan konuşurdu.

Annemin sorularına karşılık Julia bize San Francisco'daki erkek kardeşinden ve Paris'teki kız kardeşinden söz etti; her ikisi de annelerinin Southampton'daki yıllık "galasına katılacaklardı". Julia sözcüklerini çok iyi seçiyor ve söylendiğini hiç duymadığım sözcükler kullanıyordu -onu iş arayan bir sözlüğe benzetmiştim.

Annem dik dik bana baktı:

– Sırıtma.

Julia ne kadar yavaş konuşuyor olsa da, yengeçlerini herkesten daha çabuk açıyordu. Ona bunu nasıl yaptığını sordum. Bana bel bölgesindeki anahtar bölgeyi ve bunu çekince kabuğun nasıl çıktığını gösterdi. Henry de bakmak için ona doğru eğildi.

Babam, Henry ve onun çalıştığı yayınevi hakkında sorular sormaya başladı. Julia, patronlarının eşi bulunmaz bir editör ve gerçek bir centilmen olduğunu söyledi. Kardeşim hafif kahkahaya kaçan bir gülümsemeyle şöyle dedi; "Her sabah postayı açarken Bay McBride telif hakları bölümüne gelip, 'Canlarım, zarflardan mangır çıkıyor mu?' diye sorar."

Bu eşi bulunmaz editör ve gerçek centilmenle, Henry'i ziyaret ettiğimde ben de tanışacaktım ve Bay McBride bana, kardeşim "Aaron"un eşsiz biri olduğunu söyleyecekti.

Babam neredeyse kendi kendine, "Hank Aaron," dedi.

– Bay McBride'ı hoş görmek gerek, dedi Julia, ne de olsa bir beysbol tutkunu ve bir oktojenaryen(*).

Erişilmez oktojenaryenler ve beysbol tutkunları galaya katılacaklar diye düşündüm.

Ve sonra sorumu sordum:

– İş yerinde sizin çıktığınızı biliyorlar mı?

Babam bana bir bakış fırlattı ve ben de ona baktım, bilmek istediğim her şey neden yanlış?

Henry konuyu değiştirdi: Stajyerlikten asistanlığa yükselmişti. Annemle babamın buna sevineceğini umuyordu, fakat hemen anladım ki babam sevinmemişti. Annemin ne düşündüğünü bilmek ise daha zordu; ailemizde en iyi maskeyi o giyerdi.

Anladığım kadarıyla sorun üniversiteydi. Henry hâlâ, sonbaharda Columbia'ya başlayıp başlamayacağına karar vermemişti.

Şimdiden dört, ya da Brown'a yaptıklarını da sayarsak, beş tane nakil işlemi yapmıştı. Her nakil için öne sürdüğü nedenler geçerli ve mantıklıydı; "daha iyi bir ders programı." Öne sürmediği nedenlerin neler olduğunu merak ediyordum.

(*) Oktojenaryen: 80 yaşında olan kimse (Ç.N.).

— • —

Yatmadan önce annem Julia'ya benim odamda yatacağını söyledi -benim suflem. Koridorda ona eşlik ederek, içi dört kişilik bir ranza sistemiyle dolu, fakat yalnızca bir kişinin rahat kalabileceği yatak odama götürdüm onu.

– Bir ranza, dedi büyülenmişçesine. Tıpkı kamp gibi.

Bir hücre, diye düşündüm. Hapishane gibi.

Ona hangi ranzayı istediğini sordum; kapıya yakın alt yatağı seçti. Bana da uzaktaki üst ranza kalıyordu demek. Temiz havlu getirerek üzerini değiştirmesi için onu yalnız bıraktım. Daha sonra odamın kapısını çaldım ve o da "Girebilirsin," dedi.

Çoktan yatağına girmişti bile, ben de ışığı söndürdüm. Ranzama çıkarak çarşafın üzerindeki kumları temizledim. Birbirimize iyi geceler dedik. Fakat bir dakika sonra bir kapı çarptı ve evdeki kapı pervazlarının tam oturmadığını açıklamak zorunda kaldım. Sonra birbirimize yine iyi geceler dileğinde bulunduk.

Gözlerimi kapatıp Nantucket'da olduğumu düşledim.

Orada her yıl kiraladığımız evin küçük bir dul patikası vardı, çatı katında da, deniz kaptanlarının eşlerinin kocalarının gemilerini beklediği söylenilen kare biçiminde küçük bir veranda. Geceleri gıcırtılar ve inlemeler duyardık. Bir keresinde dul patikasında ayak sesleri duyar gibi olmuştum. O evde sizi alabildiğince korkutan hayaletleri hissedebiliyordunuz.

Bu yeni evde hayalet olsa bile, bunlar denizde kaybolan kocaları için ağlamıyor; su kayağına gidememek gibi önemsiz ve çağdaş sorunlar nedeniyle birbirlerinin yüzlerine kapı çarpıyorlardı.

Orada Julia ile uyuyamıyordum ve eminim ki o da bunu başaramamıştı. Karanlıkta uyanık yatıyor, birbirimizi dinliyorduk. Aramızdaki sessizlik hem dostça hem de düşmancaydı. Fakat Julia, kardeşimin odasına gidebilmek için benim

uyumamı bekliyordu. Tahta döşemenin üzerinde çıplak ayaklarının sesini ve Henry'nin odasının bir fısıltıyla açılıp kapandığını duydum.

—•—

Babam ve Henry bir yelkenli satın almak için dışarı çıktılar, fakat ikisinin de üniversite sorununu konuştuklarından emindim.

Annem, Julia ve ben kumsalda yürüyüşe çıktık. Ben arkalarından yürüyor, bazen suyun içinde bazen de kumun üzerinde ilerliyerek deniz kabuğu arıyordum. Annem New York'a en son gittiğimizde gördüğümüz sergiden söz ediyordu -tabaklar, gümüş takımlar ve kraliyet aileleri tarafından kullanılan kristaller. Sergiyi Julia da görmüştü.

Müze, kendisini ziyaret etmenizi istemeyen yaşlı ve zengin bir kadının evi gibiydi; herkes fısıldıyor ve adımlarını dikkatle atıyordu, sanki orada değillermiş gibi bir izlenim vermeye çalışıyorlardı. Ziyaretçiler için ayrılan bir deftere insanlar sergi hakkındaki yorumlarını yazıyorlardı. İnsanları övebileceği her olanaktan yararlanmayı seven annem, deftere serginin çok iyi düzenlendiğini yazdı. Ben de sıkıntıdan patladığımı yazdım.

Aynı sıkıntıyı ikisi tabak çanaktan konuşurlarken yine duydum. Aynı nedenlerden ötürü aynı tabakları aynı coşkuyla seviyorlardı ve şöyle düşündüm: Henry annesiyle çıkıyor.

—•—

Henry'ye, kız arkadaşında annesini aradığını söylediğimde bana, "Kız kardeşim Freud," dedi.

Julia mutfakta benim işlerimi yapıyordu, ruh ikizine erken bir öğle yemeği için masayı kurmada yardım ediyordu.

New York'a geri dönmek için eşyalarını hazırlayan Henry'nin

yatağında oturmuştum. İkimiz konuşurken hep başka bir işle uğraşırdı -radyodaki kanalı değiştirir, magazin dergilerini karıştırır, gitarını akort ederdi. Bana bakmak zorunda değildi; bir sonraki sorumla hâlâ orada olacağımı biliyordu.

– Freud'u okumalısın, dedi ve kitaplarının olduğu rafa gidip elinin altında Freud'un bir kitabı olup olmadığına baktı. Yoktu, fakat Freud'un ne kadar büyük bir yazar olduğunu söylemeye devam etti, sanki hafta sonu baş başa kaldığımız bu anda, konuşmak istediğim tek şey buydu.

Bana işten yolladığı en son kitap için -Norveçli bir filozofun- ona teşekkür etmek aklıma geldi ve o da "Denedin mi?" diye sordu.

– Evet, dedim, onu okumak için bir ay harcadım. Bana dönüp şöyle söyledi, "Seninle her konuşmamızda IQ'nun elli puan birden inip çıktığını biliyor musun?"

Bunun bir kompliman mı, yoksa bir hakaret mi olduğunu anlayamadım, fakat bana bakışı hoşuma gitmemişti -sanki çok uzaklardaki yeni yaşamından bakar gibiydi. "Kimse yüzüne karşı konuşulmaktan hoşlanmaz," dedim. Sonra kendimi kötü hissettim. "Her neyse, $E = MC^2$."

Henry gülümseyerek bir çekmeceyi açtı. Bana, Norveçli filozofun dersine gittiğini anlattı. "Duyduğun en ağır aksanla o felsefeyi anlamaya çalıştığını düşün," dedi. "Sonra da dudaklarını bük."

Fakat herkesin dersi anlamaya çalıştığını söyledi ve insanların nasıl ciddi notlar tutuyormuş gibi yaptıklarını taklit etti.

Sonra birden sözlerine ara verdi -alt rafların birinde Freud'un bir kitabını bulmuştu.

Kitabın benim duymamı istediği bir bölümünü aradı ve sonunda buldu. "Evet, Freud şöyle diyor: 'Genci, psikolojik açıdan yanlış bir temellenmeyle yaşamın içine gönderdiğinizde, üzerinde yaz giysileri olan birini, elinde İtalya'daki göllerin bir haritasıyla bir Kutup gezisine göndermiş gibi olursunuz. "Bu da bir dipnot," dedi Henry, "yalnızca bir dipnot."

– Sakalınla tam bir komutan gibi görünüyorsun, dedim.

Sakallı erkeklerin yaptığı gibi, elini bilinçsizce sakalına götürdü. Sonra da bana kitabı uzattı -*Uygarlık ve Sorunları*.

– Söylesene, dedim, Julia yalnız kaldığınızda harika tabaklardan ve yemek takımlarından söz ediyor mu?

Bana Julia'ya iyi davranmamı söyledi; bizimkilerle tanışmak onu yeteri kadar telaşlandırmış. "Duruma bir de onun açısından bakmaya çalış."

Bunu daha sonra yapacağımın sözünü verdim.

Dolabından mor bir gömlek çıkardı. "İster misin?" diye sordu. Gömleği bana fırlattı. "Berkeley'de ucuz bir dükkândan satın almıştım," dedi son yaptığı staja gönderme yaparak. Bir davranış-biçimlendirme laboratuvarında çoban köpeklerine çobanlık yapmamayı öğretiyordu.

– Oradayken seni daha çok görüyordum sanki, dedim.

Julia'yla beraber bir iki hafta içinde yeniden geleceğini söyledi.

– O zamana kadar seni unutabilirim, dedim. Büyük bir olasılıkla takım elbise ve kravatla çıkarsın karşımıza.

– Sen neden söz ediyorsun?

– Daha yaşlı görünüyorsun.

– Daha yaşlıyım elbette.

– Üç ay gibi bir zaman böyle bir değişiklik yaratamaz, dedim. "Tüm kişiliğin değişmiş."

Sonunda durdu ve bana baktı.

– Tam bir baş belası olmuşsun. Annemle babama kim bilir neler çektiriyorsun?

Yatağa gelip yanıma oturdu. "Yaşlanıyor olabilirim," dedi. "Aslında yaşlanmıyorum, ama var sayalım ki öyle. Bu bana kızman için bir neden mi?"

Kucağımdaki mor gömleğe baktım. Cep kısmında büyük bir mürekkep lekesi vardı.

Sonra Julia bizi yemeğe çağırdı.

– Hadi gel, dedi Henry.

Akşam yemeği: Benim dışımda herkes okuduğu ya da okumayı düşündüğü büyük kitaplardan söz etti. Julia en son, benim adını bile duymadığım bir yazarın kitabını okumuş. Kitabın "olağanüstü" olduğunu söyledi. *Sen ne çok okuyorsun öyle* diye geçirdim aklımdan.

Birbirimize iyi geceler dilerken, annemle babamın Julia'yı ne kadar beğendiklerini anladım. Nedeni de yalnızca Henry değildi; Julia, onların hak ettikleri, yardımsever ve seçkin bir kız evlattı.

— • —

Eve dönerken Julia'yı düşündüm. Sekiz yıllık bir yaş farkının benim için ne anlama geleceğini bulmaya çalıştım -altı yaşında bir erkek çocuk -ve komşumuzun çocuğu aklıma geldi. "Willy Schwam ile çıkmak gibi bir şey bu," dedim.

Annem duymamazlıktan geldi.

Önemli olanın, Willy ve benim mutluluğu olduğunu söyleyen babamın, içinden güldüğünü anladım.

– Önceleri kararsızdım, dedim. Onun başka bir bakıcısı olacağımı düşündüm. Ama sonra, bir gece...

Annem sözümü kesti.

– Sanırım hasta olacağım.

Ne annemle, ne de babamla, cinsellik bir yana, aşkı bile açıkça konuşamıyordum. Yaşıtlarımın sorunları içinde de yalnızca uyuşturucudan söz ederdik ve benim de uyuşturucuyla bir ilgim yoktu.

— • —

Okulun son gününde, yaz için bir plan yapmadığım aklıma geldi. Ağustosta Nantucket'a gitmeyecek, bunun yerine New Jersey'da deniz kıyısında şehrin içinde olacaktım. Evde oturup okulun açılmasını bekleyecektim.

Yabanıl doğada serüvenlere ve gençlik turlarıyla Kızılderili adları olan yerlere ve İsrail'e giden arkadaşlarımla vedalaştım. Birbirimize adreslerimizi verdik ve kendi adresimi her yazışımda, beni bekleyen yaz günlerinin sıkıntısı çöktü üzerime. Arkadaşlardan biri evde ne yapacağımı sorduğunda, "Bir iş bulabilirim," dediğimi duydum.

Bunu akşam yemeğinde annemle babama söyledim.

Annem, "Sanatla ilgili bir kursa katılacağını ve tenis oynayacağını düşünmüştüm," dedi.

– Part-time bir iş bulabilirim, dedim.

– Belki yine babanın bürosunda çalışabilirsin, dedi babama doğru bakarak.

Babamı iş yaparken görmekten zevk alıyordum, hastalarının elini sıkan ve onları incelikle ofisine alan beyaz önlüğü içindeki nöroloji uzmanı. Fakat ben, "Yeni deneyimler edinmeliyim anne," diyerek bu öneriye karşı çıktım.

– Staj yapmaya ne dersin, dedi annem, ilgi duyduğun bir alanda?

Ona hiçbir ilgimin olmadığını anımsattım.

– Resim yapmayı seviyorsun, dedi.

Onlara bir garson olmak istediğimi söyledim.

Babam:

– Masayı kaldırarak işe başla, dedi.

— • —

Gazetenin yardım arayanlar bölümüne baktım, fakat her iş için deneyim istiyorlardı. Ben yine de, gazetede okuduğum sözcükleri kullanarak birkaç numara aradım ve kendimi "ayrıntılar konusunda bilgili bir amatör" olarak tanıttım. Fakat şansım yoktu. Sanat dersleri ve tenisle dolu, arakadaşım Linda ile yüzerek geçireceğim ve annemle çarşıya pazara çıkacağım bir yaza boyun eğdim.

Geceleri sessizdi. Akşam yemeği, ve sonra odama çıkıp ar-

kadaşlarıma mektuplar yazar ya da resim yapardım. Topluluk halinde, sanki bir albümde yer alacaklarmış gibi poz veren insanlar çizerdim.

Babam da çalışma odasında dergilerini okurdu, yeşil kapaklı *Neurology* ve *Stroke*. Annem kahvaltı odasında gazete okurdu. Babama seslenerek biraz meyve isteyip istemediğini sorardı ve ben de aşağı inip ona istediği meyveyi ya da meyve suyunu götürürdüm. Yatmadan önce Atlas'la yürür ve yasak bir sigara içerdim.

Çoğu geceler, orta yaşlı, fakat hâlâ ailesiyle yaşayan Oliver Briddle'ın önünden geçerdim. Minyatür teriyeriyle yolda yürürken, bana kendi geleceğimle ilgili bir uyarıda bulunur gibiydi. Bir büyükbabanın golf için giyeceği dar giyecekler giyen ve ağzında bir sigara tüttüren kenar mahalleli bir havası vardı. Geri zekâlı ya da bir dahi olduğu konusunda söylentiler duymuştum, fakat hiç birine inanmıyordum. Oliver Briddle, anne babanızdan başka sevecek biri bulamadığınızda sizin de kendisine benzeyeceğiniz biriydi.

Önce "Merhaba Oliver," der, sonra da köpeğine seslenirdim; "İyi akşamlar Pepper."

Oliver da merhabama karşılık verirdi, fakat bunu hep biraz duralayarak yapardı. Sanki yanıt verip vermeyeceğini düşünür gibiydi. Yanıt vermek için ağzını açtığı zamanda, ben çoktan bir iki adım ileri gitmiş olurdum ve sanki geceyi beraber geçirmiş gibi yine "İyi akşamlar," derdim.

—•—

Julia ve Henry Cuma günleri erken kalkar ve bizden önce sahile giderlerdi. Bu defa da yemeği o hazırlamıştı ve biraz daha dinlenmiş görünüyordu. Henry ise hiç yaşlanmamış gibiydi.

Tatlıdan sonra bana kendileriyle sanat merkezine gidip, İngilizce altyazılı bir Rus filmi izlemeyi önerdiler.

– Film izlerken okumayı sevmem, dedim ve Julia güler gülmez bunun bir şaka olduğunu ve olağanüstü esprili biri olduğumu anladım. Böylece onlarla beraber gittim.

İzlediğim en iç karartıcı filmdi; herkes ya kalp krizinden, ya açlıktan ya da her iki nedenden ötürü ölüyordu. Eve döndüğümüzde Julia, Slavlara özgü bir bezginlikle kendini koltuğa attı ve "Lütfen bana biraz votka getirin," dedi.

Benim önümde ne öpüşüyorlar ne de el ele tutuşuyorlardı, fakat bir keresinde Henry, Julian'ın olduğunu düşünerek masanın altından ayağıma dokundu. Ona doğru eğilerek şöyle fısıldadım; "Beni gerçekten çileden çıkarıyorsun." Ne de olsa yeni yetme bir gençtim; küçük düşme konusunda bir uzman.

— • —

Kumsala gittiğimizde sandallarımızı diğer ayakkabıların yanına koyduk ve okyanusa karşı havlularımızı serdik. Henry birkaç saniye durarak ilerlere baktı ve sonra suya daldı.

Deniz dalgalıydı ve dalgalar yükseldiğinde denizanalarıyla yosunları görebiliyordunuz. Kumsalda bizim bulunduğumuz yerde, güneşte kuruyup neredeyse siyahlaşmış yosun kümeleri vardı. Rüzgâr o kadar kuvvetli esiyordu ki, kurumuş yosunlar oradan oraya savruluyordu.

Çevremizdeki insanlara baktım. Annem yaşlarında, bikini giyen ve kollarında altın bilezikleri olan birkaç kadın çoktan bronzlaşmışlardı bile. Gerçekten zayıf olanlar harika görünüyorlardı. Küçük bir grup sandalyeleriyle bizim havlularımızın yanına kurulmuştu. Adamın biri termostan plastik bardaklara açık renkli bir sıvı doldururken, bir kadın da elden ele bir limon uzatıyordu.

Julia'nın üzerinde beyaz renkli bolca bir deniz elbisesi vardı, başına da büyük bir hasır şapka takmıştı. Gölgede oturmasına karşın kollarına güneş yağı sürmüştü. Her zamanki gibi bir şeyler okuyordu.

– İşini çok seviyorsun, dedim.

Onaylarcasına başını salladı. Sonra da bana, büyüyünce ne olmak istediğimi sordu.

– Ünlü bir şarkıcı olmak isterdim, diye yanıtladım.

– Belki olursun, kim bilir?

– Olmayacağım.

– Nereden biliyorsun?

– Notaları birbirinden ayırt edemiyorum.

Dirseklerimle kuma dayanmış, okyanusta yüzen Henry'i izliyordum. Su daha yeni ısınıyordu ve bir süre için denizde yüzen tek kişi oydu. Bedeni bize dönük, atlama pozisyonunda öylece durup bir dalganın yükselmesini bekliyordu, fakat başıyla arka taraftan gelecek olan dalgalara bakıyordu. Sonra dalgayı yakaladı ve zorlu bir yüzüşten sonra kıyıya kadar geldi. Denizden çıkmadan önceki son hali çok hoşuma gitmişti; saçı geriye toplanmıştı ve yüzü neşe doluydu. Ayağa kalktığında bakışlarını bize yöneltti, ama gözlükleri olmadan bizi göremezdi.

Okyanusta ona katıldım. Su soğuktu, fakat yanından ayrılmadım ve o dibe daldığında ben de peşinden gittim. Onun yanında durdum ve benim yerime kollarımı iki yana açtı. Yıllardan beri bana sörf yapmayı öğretmeye çalışırdı. "Şimdi, dalganı bekle." Arkasına baktı. "Sıkı yüz," dedi birden bire. "Şimdi!"

Fakat gelen dalgayı kaçırmıştım, ondan sonrakini de. Sonra Julia da yanımıza geldi. İkisi birlikte dalgaların peşinden yüzdüler, ben de sudan çıktım.

Havlumun üzerinde, ikisinin dalgaların içinde alçalıp yükselişlerini izledim. Sonra Henry dibe daldı. Bir köpek balığının yüzgeci gibi bir elini sudan dışarı çıkardı ve Julia'nın peşinden gitti. Henry onu dibe çekerken, Julia'nın kolları havada çırpınıyordu.

Daha sonra o tarafa baktığımda Julia bana doğru geliyordu. Elbisesini giymeden önce, bedenine dikkatle baktım. Siyah

renkli, tek parçalı bir mayo giyiyordu ve sandığımdan daha zayıftı. Göğüsleri benimkilerden küçüktü.

O yıl, sanki birden bire, göğüslerim ortaya çıkmıştı ve annemle ikimiz büyük beden sutyen almak için Lord & Taylor'a gitmeye başlamıştık. Erkekler artık bana daha bir dikkatle bakıyordu ve bu da beni kaygılandırıyordu. Göğüslerim, benim söylemek istemediğim bir şeyler söylüyor gibiydi. Achille'nin topuğu gibi, beni her an küçük düşme tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyorlardı.

Kendi kurduğum bir teoriye göre, göğüsleriniz iri olduğu zaman erkekler sizinle yatmak isterlerdi ve bu da büyük bir kompliman değildi, çünkü onlar her durumda yatmak isteyebilirlerdi. Öte yandan, Julia'nınki gibi güzel bir yüzünüz olduğunda, erkekler size aşık olurlardı ve bu da kendi denetimleri dışında gerçekleşen bir şeydi sanki. Yüzünüz güzel olduğu zaman, cinsiyetiniz doğrudan aşkla ilgili oluyordu.

Bu teorimi bir bilim adamı olmak isteyen arkadaşım Linda'ya anlattım. Kendisi de durmadan değişik teoriler ortaya atardı. Sözlerimi, uyku için yastık neyse; seks için de göğüslerin öyle olduğunu belirterek bitirdim. "Yastık olmayınca uyuyamayacaklarını sanırlar, oysa pekâlâ yastıksız da uyunur."

Arkadaşım şöyle dedi; "Erkekler yorgun olduklarında her yerde uyuyabilirler."

— • —

O gece Julia yatağına yattığında, ona isterse Henry'nin odasına gidebileceğini, bunun için benim uyumamı beklemek zorunda olmadığını söyledim. "Sizin sandığınızdan daha büyük olabileceğimi düşünüyorum," dedim.

Duraladı, sanki ne söyleyeceğini düşünüyor gibiydi. Bunu da yapmak zorunda olmadığını bilmesini istedim, ama ona hakaret etmeden bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Çevresinde benim yaşımda birinin olmadığını açıkladı.

"On dört yaşındayken nasıl biri olduğumu anımsamaya çalışıyorum," dedi. "Kitaplar dışında ilgilendiğim tek şey atım Cinders'tı."

Julia'yı gözümde, ata binenlerin giydiği siyah kadife şapkalardan birini giymiş haliyle canlandırdım. "Cinders'a ne oldu?" diye sordum.

"Erkekler?" Bana bakıp gülümsedi. Sonra birbirimize iyi geceler dedik ve o da kardeşimin odasına gitti.

Gecenin bir yarısında banyoya giderken, Henry'nin kapısının açılmış olduğunu gördüm. Kapıyı kaparken, ikisinin birbirini kucaklamış biçimde uyuduklarını gördüm. Henry'nin kolları, Julia'nın çıplak sırtını sarıyordu.

— • —

Birkaç hafta sonra gökyüzü beyazlaşmış ve hava nemlenmişti. Hava durumunda yağmur yağacağı söyleniyordu, fakat annem gökyüzüne bakıp havanın açacağını öne sürüyordu.

Öğleden sonra Julia masaya oturmuş, işten getirdiği birtakım kâğıtları işaretleyerek okuyordu. Bir sayfayı bitirdiğinde, onu okuması için Henry'ye uzatıyordu. "Gel bize katıl Jane," dedi.

Bundan biraz korkuyordum; bu konularda Julia kadar akıllı olmadığım ortaya çıkabilirdi. Fakat yine de Henry'nin yanındaki sandalyeye oturarak, onun okumuş olduğu kâğıtları okumaya başladım.

Okuduklarım hoşuma gitmişti; annesi ve babası boşanan bir kız hakkındaydı ve sandığımdan çok daha gerçekçiydi.

Başımı kaldırdığımda annemler üçümüze bakıyor ve gülümsüyorlardı.

Julia'ya kitabı çok sevdiğimi söyledim ve bunu duyunca çok heyecanlandı. Genelde çocuk kitaplarının editörlüğünü yapıyordu, fakat GE ya da *genç erişkin* adını verdiği ve benim yaşımdakilere yönelik yeni bir dizi üzerinde çalışmaya başla-

mıştı.

Annemler bizi duyamayacak bir uzaklığa gittiklerinde,hemen hemen hiç kütüphaneye gitmediğimi itiraf ettim. Kütüphaneciden ne zaman bir kitap istesem, benim yaşıma uygun olmadığını söylediğini belirttim.

Julia'ya, benim yaşımdakiler için yazılan romanlarda, yaşamın olduğu gibi değil, olması gerektiği gibi ele alındığını söyledim. Dergiler de böyleydi -*Seventeen* ve *American Girl*. "Reklamlar bile yanlış," dedim. "Tıpkı arkasında bir demet papatya saklayan bir erkeğin, bir kızla flört etmesi gibi. Benim yaşımdaki kimse flört etmiyor. 'Flört' sözcüğünü kullanmayız bile."

Julia söylediklerimden o kadar etkilenmişti ki, ona Ev'den söz etmekten kendimi alamadım. Ev dedikleri yer, demiryolunun yakınlarında terk edilmiş bir kulübeydi ve gençler oraya kafayı bulmaya giderlerdi. Ben oraya yalnızca bir kere gitmiştim, o da hoşlandığım çocuğun orada olacağını söylemesi nedeniyle.

İçeri girdiğimde bana "Hey!" dedi. Bir sigara yaktım ve oraya aitmişim gibi davranmaya başladım. Bana doğru gelip yırtık koltukta yanıma oturdu. Bana uyuşturucu sundu. Ben kafamı salladım ve önceden uyuşturucu almış gibi davrandım. Sonra bana yaslandı, tıpkı yapmasını istediğim gibi. Fakat şöyle fısıldadı; "Abaza mısın?"- tatlı bir hiçliğin tam tersi.

— • —

İkisinin gideceği başka yerler vardı - Julia'nın Amangsett ve Fire Island'da arkadaşları vardı ve Martha's Vineyard'a gittikleri hafta sonu Linda'yı bize çağırdım. Alt ranzalarda uyuduk. Julia'nın gizlice Henry'nin odasına gittiğini söylediğimde, beraber yatıp yatmadıkları konusunda benim düşüncemi sordu.

Annemlerin yatak odasından babamın sesini duydum ve beni duyup duymadıklarını merak ettim. Fısıldayarak, "Ses çı-

karmadan biriyle yatabilir misin?" diye sordum.

– Kim bilir? dedi Linda.

Julia'nın kullandığı sözcükler aklıma geldi ve onun nefes alışını ve konuşmasını taklit ettim ; "Harika. Olağanüstü. Sen oktojenaryen değilsin Hank." İkimiz de güldük, fakat hemen sonrasında, uyumaya çalışırken, kendimi çok kötü hissettim.

— • —

Denize gittiğimizde Linda yine bilim adamı kılığına girdi ve şöyle dedi; "Sosyal sıralanım içinde, en tepede, beyaz sandalyesi üzerinde sarışın adam oturur. Sembolik taht."

– Bence 'cankurtaran' terimi içinde çiftleşme arzusunu barındırıyor, örneğin türlerin sürekliliğini koruma.

– Dikkat edersen burnunu beyaza boyuyor, dedi Linda, ilkel insanlardan pek farkı yok.

Cankurtaran ayağa kalkıp bir ıslık çaldı.

– Çiftleşme çağrısı, dedim.

— • —

Ailem Linda'yı severdi. Okyanusta dolunayı izlemeye gideceğimizi söylediğimiz o gece, hep bir ağızdan tamam dediler, oysa saat epey geç olmuştu. Kapıdan çıkar çıkmaz kendi sesimi taklit ederek; "Bir likör dükkânını soyacağız!" dedim ve annemin sesini taklit ederek ekledim; "Tamam!"

Kumsalda, yanan bir ateşin çevresine oturmuş kalabalık bir grup vardı ve korkusuz arkadaşım Linda ilerleyerek çembere katıldı. Ben de onu izledim.

Bir fıçı vardı ve kalabalıktan biri bize bira isteyip istemediğimizi sorduğunda Linda, "İyi olurdu," dedi. Ona esrarlı bir sigara uzatılana kadar ne demek istediğini anlamadım ve sigarayı hemen bana uzatıp; "Üç S'yi unutma: Sakın, sakın, sakın."

Büyük bir oto kontrol gösterircesine sigarayı yanımdakine

uzattım.

– Hâlâ geriye dönüşler yaşıyor musun? diye sordu.

– Sanırım her zaman yaşayacağım, diye yanıtladım.

– Unutma, dedi Linda, asla 'her zaman' deme.

– Desteğin için gerçekten teşekkür ederim, dedim.

– Bu benim de güçlü olmamı sağlıyor, dedi.

– Doğan her gün bize bir armağan.

— • —

O istememesine karşın, Linda'nın ailesi onu Disney World'e götürüyordu. Son bir kez sahile geldi. Bu, beraberce oturup lagünün üzerindeki evi ve koyun manzarasını izlediğimiz gündü. Çekiç sesleri ve rock müzikle uyanmıştım. Linda hâlâ uyuyordu.

Verandaya çıktığımda, tenis giysileri, beyaz bir şort ve beyaz bir polo tişört içinde babamı orada dikilirken gördüm. Fakat işçilere o kadar şaşmış olmalı ki, çoraplarını giymeyi unutmuştu.

Evin iskeleti neredeyse bitmişti -yeni dikilmekte olan portakal renkli kalaslar, kısa bir zaman sonra tamamen kapatacakları manzaranın önünde bir karartı oluşturuyordu. Üzgün olduğum zamanlar bana yaptığı gibi, kolumu onun sırtına doladım. "Pencereleri tam önümüzde olacak ve evlerinin içini görebileceğiz," dedim neşeyle. "Bu harika olacak."

Beni başımdan öptü.

Annem, "Sen tenisten döndüğünde, Julie ve Henry burada olurlar," dedi.

"Julia," diye düzeltti babam. Annemin insanların adlarını aklında tutamaması, ikisi arasında hep bir şaka konusu olmuştur ve babam bu şakanın nakaratını söyledi; "Tesisatçının adı ne, Lou?"

– Pete McDaniel?

– Dan McGavin," dedi babam başını sallayarak. Babamın

güldüğünü görmek beni rahatlatmıştı, fakat artık yeni şakalar yapamayacaklarını düşünüyordum.

— • —

Julia ve Henry öğle yemeğinden sonra kumsalda göründüler. Onlara Linda'yı tanıştırdığımda, kardeşimin yüz ifadesinden, Linda'nın ne kadar güzel olduğunu anladım ve bir an için onu getirmemiş olmayı arzuladım.

Dalgalarla yüzme konusunda Henry kadar başarılıydı ve uzunca bir süre beraber denizde kaldılar.

Ben de denize bir girdim ve çıktım. Julia güneşliğin altında oturmuş bir süveter örüyordu. Balıkçı yakası olan krem renkli güzel bir şeydi ve örgü örerken onu gördüğüm diğer zamanlarda, bana da bir şey örecek kadar yakınlaşıp yakınlaşmayacağımızı merak etmiştim. Fakat o anda, onun örgü örmesinin, kendisini Henry'nin yanında yaşlı göstereceğini düşünüyordum. Tanıdığım insanlar arasında yalnızca büyükannelerim örgü örerlerdi.

Henry ile beraber, babamın almayı düşündükleri yelkenliyi alıp almadığına bakmaya gittiler. Yanımızdan uzaklaşınca, Linda bilim adamı sesini takınarak şöyle dedi; "Bir tür ağ örme biçimi, çiftleşmeye hazır oluş sinyalleri."

– Lütfen böyle konuşma, dedim. Onu seviyorum.

— • —

Babam yelkenliyi almıştı ve eve geldiklerinde Henry, Linda ve bana onu denemek isteyip istemediğimizi sordu.

O önden gidiyordu, fakat Julia ondan milyonlarca kat daha iyi bir yelkenciydi. Sanki yaşamı boyunca yelkenli kullanmış gibi, ki öyle olabilirdi, çevrede dönüp duruyordu.

Lagünün dışına tiramola etmek zorunda kaldık. Bize yanına gelmemizi söyledi ve neşeyle bağırırken sendeler gibi oldu.

Henry onu taklit ederek güldü. Bu bana, annemle şakalaşan babamı anımsattı, fakat Julia bundan hoşlanmamıştı ve Henry'nin de ona aldırdığı yoktu.

Kardeşimle beraber gülmemek bana neredeyse acı veriyordu, fakat ne ben güldüm ne de Linda.

— • —

Akşam yemeğinden önce, Linda dışarıda, Julia da içeride duşlarını alırken, Henry ile ikimiz verandada sıramızı bekliyorduk. Lagünün karşısındaki evin, artık duvarları da tamamlanmıştı ve koydaki günbatımını göremiyorduk. Yine de günün sonuydu ve yalnızca akşamları kendimi Nantucket'ta hissedebiliyordum. Ortalıkta ılık ve pembe bir aydınlık vardı; sular ve ağaçlar silikleşmiş gibiydi -sanki her şeye bir anı penceresinden bakıyordum.

Henry'ye, Martha's Vineyard'da eğlenip eğlenmediklerini sordum.

"Iyiydi işte," diye yanıtladı. Sanki bir önemi varmışçasına bana bir hostelde kaldıklarını söyledi ve daha başka ne söyleyeceğini duymak için bekledim.

Daha sonra bana, sonbaharda Columbia'daki üniversiteye başlayacağını söyledi. Bunu önemli bir şeymiş gibi söyledi ve okula başlamasının Julia ile ayrılması anlamına gelip gelmediğini merak ettim. Belki Henry kendini şimdiden kampusta görüyor ve Julia'nın böyle bir yaşamda yeri olmadığını düşünüyordu.

– Hâlâ New York'da olacaksın, dedim.

Başını salladı.

Babam elbette buna sevinmişti. Öte yandan bir süre daha endişe içinde olacaktı, ta ki oğlunu üniversite cüppesi içinde kepiyle görene kadar.

— • —

O gece Linda'yla ikimiz üst ranzalarda yattık, Julia ise altta. Kardeşimin odasına gittiğini duymak için bekledim. Gideceğini umuyordum, fakat gitmedi.

— • —

İşçi Günü'nü izleyen hafta sonunda, Henry, Julia ile annesinin vereceği büyük parti için Southampton'a gittiler. Annemle babamın da gidecek bir partileri vardı ve o akşam Atlas'la yürürken, lagünün her iki yakasında da parti sesleri duydum. Oliver ve Briddle ile benim, partilere davet edilmeyen tek kişiler olduğumuzu düşündüm. Kendimi neşelendirmek için Atlas'a şöyle dedim; "Yalnızca sen ve ben varız Pepper."

— • —

Pazar günü büyükannem geldi. Hava yağmurluydu, bu da onun eklem romatizmasını azdırıyor ve huysuzluğu artıyordu. Anneme, "Louise, neden o şortu giyiyorsun?" gibi sorular sormaya başlamıştı.

Babam biraz kestirmek için yatak odasına çekildi.

Büyükannem de ağzına doladığı laflardan birini etti; "O bahar Paris'te saçına yaptırdığın modeli anımsıyor musun?" Bu, annemin yurtdışında geçirdiği üniversitedeki ilk yılına yaptığı bir göndermeydi, yani yirmi-beş bahar öncesi. Annem esniyormuş gibi yaparak biraz kestireceğini söyledi.

Büyükannemle yalnız kalır kalmaz ona şöyle dedim; "Bence annem saçını şimdiki haliyle seviyor."

– O zaman daha güzeldi, dedi büyükannem.

– Peki sen saçını kısa sevdiğin halde, annen sana onu uzatman konusunda ısrar etseydi, kendini nasıl hissederdin? diye sordum ona.

– Elimden geliyorsa saçımı uzatırdım, dedi.

Sonra da bana yöneldi:

– Saçını taramalısın Jane, bunu denersen hoş olabilirsin.

Ben esniyormuş gibi yapma gereği bile duymadım, hiçbir şey söylemeden annemlerin yatak odasına gittim.

– Aklını Paris'te kullandığın o saç biçimiyle bozmuş, dedim. Gerçekten, nasıl bir modeldi bu?

– Hiçbir fikrim yok, dedi annem.

– Saçlar onda bir saplantı olmuş, dedim, fakat ikisi de beni dinlemekten çok, kitap okuyor gibiydiler. Onlara, büyükannemin, insan ruhunu gözlerin değil, saçların yansıttığını düşündüğünü söyledim.

Annem kıkırdadı. Annesi yanında olduğu zaman benim yaşımda biri gibi oluyordu.

Babam:

– Saç ruhun çatısıdır, dedi.

— • —

Akşam yemeğinden önce büyükannem gazeteyi okudu ve belli birine çatmadan herşeyden yakınıp durdu; dünyanın cehenneme döndüğünden söz etti. Her şey yanlıştı, hiçbir şey eskisi gibi değildi.

– Eski günlerde ne güzellik olabilir ki? diye sordum biraz kızarak. Fakat sesimin çok sert çıktığını duydum ve bu hoşuma gitmedi. "Yani en çok neyi özlüyorsun?" diye düzelttim.

O düşünürken, ben de kendi savunmamı hazırlıyordum: Günümüzde her şey eskisinden daha iyiydi ve gerek genel anlamda insanların, gerekse kadınların hakkı artık gözetiliyordu.

– Akşamları sokak lambalarını yakan çocuğu, dedi en sonunda. "Yanında bir iskemle taşırdı."

O zaman anladım -bu Nantucket'ı özlemek gibi bir şeydi- ve elimi onunkilerin üzerine koydum. Her şeyin sandığımdan çok daha karmaşık olduğunu sezinlemiştim.

— • —

Henry ve Julia geldiğinde tatlılarımızı bitiriyorduk.

Annem hemen büyükannem için özel bir sürpriz hazırlamışız gibi davranmaya başladı -"Bak! İşte Henry!" Kardeşim ise buna aldırmadı bile. Annemin, başarısız biçimde gülümsemeye çabalayan Julia'yı tanıştırmasına izin verdi.

Belki büyükannem Julia'nın yaşlı olduğunu anlamıştı ya da Henry'nin eve getireceği her kız arkadaşını onaylamama gibi genel bir tutumu da olabilirdi; torununu içtenlikle kucakladı -sanki hâlâ bize ait olan küçük bir çocukmuş gibi- ve Julia'ya da Buzlar Kraliçesi'nin edasıyla "Nasılsınız?" diye sordu.

Henry Julia'dan en uzak olan bir köşeye oturdu. Ona bakmıyordu ve bir iki dakika sonra odasına gitti. Dışarı çıkacağını umarak biraz onu bekledim, fakat ortalıkta görünmeyince peşinden gittim. "Sen ne yapıyorsun?" diye sordum.

Yanıt vermedi. Eline gitarını almıştı, fakat yalnızca ses çıkarmadan akort yapıyordu.

– Julia orada yalnız, dedim. Büyükanneyle.

– Başının çaresine bakabilir, dedi.

– Başının çaresine bakmak zorunda kalmamalı, dedim ve yine mutfağa döndüm.

Büyükannem sofrayı toplamaya başlamıştı. Ona oturmasını söyledim, fakat o işine devam etti. Ben tabakları çalkalıyor ve bulaşık makinesine yerleştirmesi için ona uzatıyordum.

O da tabakları yeniden çalkalamam için bana geri uzatıyordu. "Bunları doğru dürüst yıkamıyorsun," dedi.

– Ben onları yalnızca çalkalıyorum, dedim. Onları yıkaması gereken bulaşık makinesi. Zaten bu nedenle ona bulaşık makinesi denmiş.

Babam bana doğru kızgın bir bakış fırlattı.

Lavabodaki görevimin başından ayrılmaya hazırdım, fakat Julia'yı düşünerek orada oyalanmaya devam ettim. Onun kalkanıydım.

Savaş zamanı Paris'te olduğumuzu düşledim ve benim görevim de Nazi ev sahibesinin dikkatini dağıtarak, evimizde sak-

ladığımız Yahudi kadının, Julia'nın, kaçmasını sağlamaktı. Onun tek şansıydım.

Kaçan annemler oldu, saat on bile değildi, fakat odalarına gitmişlerdi.

Julia, Henry ile konuşmak için onun odasına gitmeyi bekliyordu. Fakat biz oturduğumuz sürece, büyükannemin de yatmayacağından emindim. Julia'ya bir yürüyüş yapma önerisinde bulunduğumda büyükannem karşı çıktı, fakat biz yine de dışarı çıktık.

Bahçeden dışarı çıkarken Julia, "Bir içecek olsa iyi olurdu," dedi.

Gidebileceğimiz bir yer bildiğimi söyledim.

– Bu yalnızca bir tahmin, dedi, ama annenle babanın seninle bir bara gittiğimi onaylayacaklarını sanmıyorum.

– Bu doğru, dedim. Fakat gideceğimiz yer yalnızca bir bar değil.

Evin içine koşup Henry'den üstü açık arabasının anahtarlarını istedim. "Julia ile ikimiz erkeklerle tanışmak için içmeye gidiyoruz," dedim.

Hiçbir şey söylemeden şifoniyerinin üzerinde duran anahtarlığı gösterdi.

Yağmur durmuştu ve Julia arabanın üstünü aşağı indirdiğinde, Julia ve Jane'nin Büyük Serüveni'ne çıktığımızı düşündüm. Fakat ona doğru baktığımda, ağzının sert bir anlam oluşturduğunu gördüm. Torpido gözünden ipek bir boyun atkısı çıkartarak, sinema yıldızlarının yaptığı gibi başından ve iki kere de boynundan doladı. Bunu nasıl yaptığını merak ettim ve sinirleri bozuk olmadığı zaman kendisine sormaya karar verdim.

Restorana gittiğimizde sigara paketimi çıkardım ve o da bir tane istedi. Fakat suçlu görünüyordu, sanki önce benim içmem onun suçuydu.

Şarabını ısmarlayıp yudumlamaya başladığında ona neler olduğunu sordum.

– Bunu ben de bilmek isterdim, dedi. Çok büyük bir partiydi. Herkes oradaymış, ailesinin bütün üyeleri ve yaşamı boyunca edindiğim arkadaşlar. Fakat Hank kimseden hoşlanmamış gibiydi.

Ailesi ile tanışmanın, kardeşim için zor olabileceğini söyledi. "Benim ailem seninki gibi değil," dedi; herkes en azından bir kere boşanmış ve ortalıkta bir sürü üvey erkek kardeş ve üvey kız kardeş varmış. Anne ve babasının bir kere boşandığını ve sonra yeniden evlendiğini söyledi. Bu da bana, ikide bir Brown'dan çıkıp yeniden orada çalışmaya başlayan Henry'i anımsattı.

– Her zaman ayrılmanın ya da barışmanın eşiğindeler, dedi.

– Bu hep böyle miydi?

– Annem evi ilk terk ettiğinde senden daha gençtim, dedi. Connecticut'a, o güzel eve yeni taşınmıştık. Siyah renkli bir havuzu vardı ve ışıklar öyle yerleştirilmişti ki, suda ağaçların yansıması görünüyordu. Annemlerin parti verdiği geceler, yatak odamdan bahçeyi izlerdim. Sanki bütün konuklar bir sualtı ormanında yüzüyor gibi gönürdü.

– Kulağa hoş geliyor, dedim.

– Büyülü bir şeydi sanki. Sigaralarıma baktı ve bir daha alıp alamayacağını sordu. Başımı salladım, keyfine bak.

– Annem evden ayrıldığında eylüldü. Akşamları babam havuza girer ve defalarca turlar atarak yüzerdi. Su soğuk olduğunda bile. Havuzun yüzeyi yapraklarla kaplı olurdu, fakat o aldırmadan aralarından yüzerdi. Kenarda durup onunla konuşmaya çalışırdım. Havuzdan çıktığında, yüzeyde onun açmış olduğu bir yol kalırdı ve bu yolda tepedeki çıplak ağaçların yansımalarını görürdüm.

Bunları söyledikten sonra sessizleşti. Ağlamıyordu, fakat her an ağlayacakmış gibi elleriyle gözlerini kapıyordu.

Anne ve babasının onu yeniden üzdüğü, buna da Henry'nin eklendiğini düşündüm. Ben de ona, kardeşimin onun hakkında

söylediği bütün güzel şeyleri söyledim, anımsadığım her komplimanı ve bir kompliman olarak değerlendirilebilecek her sözünü aktardım. Sonra da onda gördüğüm tüm iyi özellikleri ve yaptığı iyi işleri sıraladım.

– İşler böyle yürümüyor, dedi ve işlerin nasıl yürüdüğünü bana söylemesini umdum.

Belki de yanıtı biliyordu, çünkü konuşmaya devam etti.

– Bazen güçsüzlüklerin nedeniyle sevilirsin, dedi. Yapamadıkların, yapabildiklerinden daha gerekli olabilir.

Bir an için kendi adıma umutlandım. Fakat güçsüzlüklere dayanan bir sevginin, kendisi bir güçsüzlüktü. "Bence Henry seni seviyor," dedim ve sonra anladım ki bu konuda bir şey bilmiyordum. "Nasıl sevemezdi ki?"

Yorgun görünüyordu.

Ona gerçeği söyledim; Henry'nin eve getirdiği kız arkadaşları içinde, Julia'nın en farklı olduğunu belirttim. Onlara sıradan davrandığını anlattım. Bunu söylediğimde, tatlıyı yerken Henry'nin onunla oturmadığını anımsadım. Önceki kız arkadaşlarına gösterdiği davranış buydu.

Doğrudan yüzüme baktı:

– Beni sevdiğini söylemiyor.

Henry'nin kendisini sevip sevmediğini, bana sorar gibiydi ve bu da, ona daha çok acımama neden oldu. Sen ona hiç söyledin mi? diye sordum ve sesimdeki öğüt veren tona şaşırdım. Bir şey bilmememe karşın, biliyormuş gibi davranıyordum-belki Henry'i ondan daha iyi tanıyordum.

Fakat yüzüne bir rahatlık geldi ve yeniden canlandı. Önerimin yerinde olduğunu onaylarcasına başını sallıyordu.

Geri adım atıp, gerçekten deneyimim olan bir konuda konuşmak istedim. Henry'nin Cornell'dan getirdiği bir kız arkadaşından söz ettim; kardeşime onun kız arkadaşı olup olmadığını sorduğumda bana şu yanıtı vermişti; "Bir şeyi tanımladığın zaman, onu kısıtlarsın."

Julia gülümsedi, sözünü ettiğim kız için üzülmüş gibiydi.

Söylediğim her şey, Henry ile olan sorunlarının önemsiz ve ufak tefek sorunlar olduğu inancını güçlendirmişti; fakat ben öyle olmadıkları yönünde bir kaygı taşıyordum. Sonunda şöyle söyledim:

– Eğer Henry ile işler yürümezse, Cinders var.

Gülerek Cinders'ın yıllar önce öldüğünü söyledi.

– Ama elbette daha bir sürü başka at var, dedi.

— • —

Eve döndüğümüzde yalnızca salonun ışığı yanıyordu ve Julia, "Henry ile biraz konuşacağım," dedi.

– İyi şanslar, dedim ve sözümü bitirir bitirmez, salona büyükannem girdi. Böylece Julia zorunlu olarak erkeksiz ranzalara yöneldi.

— • —

Sabah geç uyandım. Büyükannem çoktan gitmişti. "Seni uyandırmak istemedi," dedi annem. "Philedelphia'da bir partiye gidecekmiş."

– Tam bir parti canavarı, dedim.

Annem gülümsedi.

– Ne kadar şık ve güzel olduğunu görmeni isterdim.

Büyükannemin, eğer denersem benim de güzel görünebileceğimi söylemesi aklıma geldi. Bunu anneme söylememiştim, fakat bağışlayıcı havası nedeniyle kendimi hâlâ aldatılmış hissediyordum. "Güzellik bir kaza değil midir anne?"

– Fakat o kendine biçim vermeyi çok iyi biliyor, dedi ve annesinin giydiği pileli eteği, yüksek topuklu ayakkabıları ve beyaz eldivenleri anlatmaya koyuldu.

Bitirmesine izin verdim. Sonra da Henry ile Julia'nın nerede olduklarını sordum. Annem az önce tenis oynamaya gittiklerini söyledi.

– Neden raketini alıp onlara katılmıyorsun?

Sorunları hakkında konuşacaklarına, tenis oynamalarına şaşırdım. Fakat belki de çoktan konuşmuşlardı. Belki artık her şey düzelmişti.

Böyle olduğunu düşünerek, raketimi bisikletimin sepetine koydum ve yanlarına gittim.

Hâlâ ısınma hareketleri yapıyorlardı ve beni görmediler. Julia'nın üzerinde bir tenis elbisesi vardı ve teni bronzlaşmıştı. Henry'nin üzerinde ise bir atlet vardı ve tenis kortuna uymayacak derecede yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

– Haydi oynayalım, dedi kardeşim.

Julia raketini salladı ve şöyle sorduğunu duydum:

– Sert mi, yumuşak mı?

– Sert, dedi Henry şaka yaparmışçasına.

Sonra beni gördüler ve Henry:

– Oynamak istiyor musun? diye sordu.

İzlemek istediğimi söyledim.

Julia'nın servisiydi. Çok iyi formdaydı, her hareketinde yıllardan beri aldığı dersleri görüyordum. Henry ise oyunu kendi kendine öğrenmişti ve topu her biçimde tutmaya çalışıyordu -arkadan, önden ya da aradan bir yerden olması onun için hiç önemli değildi. Atışlarını karşılamak ya olanaksız oluyordu ya da top saha dışına çıkıyordu. Topun biri havaya fırlayıp lagüne kadar gitmişti.

Kardeşim ilk oyunu kaybetti ve Julia ağa doğru gitti.

– Ne? diye sordu kardeşim.

– Yer değiştirelim.

– Tamam.

Yerlerini değiştirirlerken Henry raketiyle yavaşça Julia'nın poposuna vurdu, fakat sevecenlik yok gibiydi.

Henry iki topu aynı anda tutmayı hiç öğrenememişti ve bir tanesini ayaklarının yanına arkasına koymuştu. Harika bir servis yaptı -aynı anda dizlerini eğip, raketini arkaya uzattı. Fakat servis çok güçlüydü ve Julia onu yakalamakta güçlük

çekti.

İkinci oyunu o kazandı ve topları onun için toplamadan ağın yanına gitti.

– Yer değiştirmeyelim, dedi Julia.

– Bana değiştirelim demişsin gibi geldi.

– Tek oyunlarda öyle.

Kurallar Henry için yeni değildi ve ona baktım. Ne yaptığını bilmiyordum, fakat izlemek de istemiyordum.

– Siz ikiniz orada iyi görünüyorsunuz, diye seslendim.

Julia onun yerine oynamak isteyip istemediğimi sordu, fakat ona teşekkür ederek bisikletime bindim.

Evde, babam Julia'nın kendisine verdiği bir kitabı okuyordu.

– Kitap güzel mi? diye sordum.

– Çok güzel.

Tenisin nasıl gitttiğini sordu. Julia'nın çok iyi bir oyuncu olduğunu söyledim.

– Henry nasıl?

Henry'nin servisini taklit ettim ve babam güldü.

– Aralarında bir sorun var, dedim sonra.

– Olabilir, dedi babam. Bana aldırmamazlık yapmıyor, fakat onların sorunlarının bizi ilgilendirmediğini söylemeye çalışıyordu.

Lagünün karşısındaki yeni eve baktım. Neredeyse bitmişti. İnanılmaz hızlı yapılmıştı -babam yapıştırıcı ve bant kullanıldığını söylüyordu- ve büyüklüğü ile bana, sütunları ve su fıskiyesini andıran görkemli bir çatısı olan, Walt Disney çizgi filmlerinde bir zengin evini anımsatıyordu. Bu nedenle ona *su sarayı* adını verdim.

Ona bakmak beni üzüyordu ve babama sordum:

– Sence bir daha ailece Nantucket'a gidecek miyiz?

– Bilmiyorum tatlım, dedi.

Sonra da bana Nantucket'da neyi özlediğimi sordu. Bu, alıştığım konuşma biçiminden farklı bir yaklaşımdı. Bir soru-

num olduğunda, onu çözmeye çalışırdı. Fakat Nantucket yüzünden aramızda geçen son tartışmayı anımsadım ve bu konuda neler hissettiğimi tam olarak söylememeyi yeğledim.

Yine de, ona anlatmaya çalıştım. Söyleyemeyeceğim şeyler hissediyordum -yaşlı ağaçların arasından süzülen güneş ışıkları ve geceleri kaldırım taşlarındaki çiğ taneleri gibi şeylerdi özlediklerim. Elimden geldiğince belli şeylerden söz etmeye çalıştım: Straight Warf'ta gittiğimiz orkestra konserleri, kilisedeki sessiz filmler ve yağmurlu günlerde yaptığımız müze gezintilerine değindim. Fakat bunları söylediğimde, orada geçirdiğimiz son yaz hiçbirini yapmadığımızı anımsadım. Belki de bunların hiçbirine ne Nantucket'ta ne de başka bir yerde, asla sahip olamayacağım gerçeği beni korkutuyordu.

– Başka ne var? diye sordu babam. Sesi o kadar duygulu çıkmıştı ki, ağlayacak gibi oldum. Zaten sonra da ağladım. Bana, arka cebinde, küçük bir kese içinde tuttuğu tütün kokan mendilini uzattı. "Başka ne var?" diye sordu yeniden.

Maria Mitchell Gözlemevinde yıldızlara bakmayı ve Hummock'da balık tutmayı özlediğimi söyledim.

Çocuk havuzundaki yüzme derslerini de saydığım zaman kendini tutamadı ve güldü, çünkü zamanında bundan çok yakınmıştım. Her yazın sonunda beni dışarı akşam yemeğine götürürdü, yalnızca ikimiz olurduk. Bunlardan ilkini anımsayıp anımsamadığımı sordu, Vincent's dakini, başını salladı. Kurstan verdikleri ve başlangıç kurunu bitirdiğimi kanıtlayan belgeyi yanıma aldığımı ve garsona gösterdiğimi söyledi.

Mendilini ona geri verdim.

– Şimdi benimle öğle yemeğine çıkmak ister misin? diye sordu.

— • —

Böylece Julia'ya güle güle diyememiştim. Posta masasında anneme gönderdiği bir paket duruyordu. Kartın üzerinde, bir

yelkenlinin suluboya resmi vardı. Mektubuna 'Sevgili Louise' diye başlamış olsa da, ben içinde Henry'den -ya da bendensöz edip etmediğini görmek için hepsini okudum. Fakat yalnızca yelkenliden ve denizden söz etmişti, ayrıca bizimle tanışmaktan ne kadar mutlu olduğunu yazmıştı. Mektubunun sonuna ise şu notu eklemişti: "Kapalı zarf Jane için."

Bir armağan gibi paketlenmişti. Gerçi umduğum süveter için fazla küçüktü, ama yine de heyecanlanmıştım. Bana Great Gatsby'nin bir kopyasını hediye etmişti ve kitabın baş sayfasına tek tümcelik bir not yazmıştı: "Bu senin yaşın için hiç de uygun gözükmüyor."

– • –

Julia ve Henry'nin ayrıldıklarını biliyordum, fakat Julia'nın anne babası gibi, yeniden bir araya gelebileceklerini düşünüyordum. Bir sürpriz yaparak, Henry ile sahile inmesini umuyordum. Belki gelir diye, en iyi resimlerinden birini ona göstermek için ayırmıştım.

Fakat Henry yalnız geldi. Traş olmuştu. Sakalının olduğu yerde hafif bir beyazlık görünüyordu. Öte yandan yüzü her zamanki gibiydi. Ama yine de ona alışmakta zorlandım.

Kimse Julia'dan söz etmedi.

Yeniden yatak odama gittim ve eleştirel bir gözle resmime baktım, sanki Julia'nın gelmeyişi resmimim kötü olduğunu gösteriyordu. Diğer resimlerim gibiydi -yalnızca ortalıkta dikilen insanlar. Ortalıkta dolaşan biri olmadıkça, asla bir çocuk kitabını resimleyemeyeceğimi düşündüm.

– • –

Kıyıda hava çok sıcaktı. Pastırma Yazı. Henry bir roman yazmaya başladığını söyledi.

– Belki Julia yardım edebilir, dedim, çocuk kitaplarının

editörlüğünü yapıyor.

Bu sözlerime çok alındığını gördüm ve özür diledim. Fakat ona Julia'dan hoşlandığımı belirttim ve neden ayrıldıklarını sordum.

Soruma hemen yanıt vermedi. Sonra Sothampton'daki galadan söz etti. Ev çok güzeldi, dedi, bizimki gibi bir kulübe değildi, gerçek bir evdi ve Philedelphia'daki evimizin iki katı büyüklüğündeydi. Ev denizin tam kenarındaydı ve parti için bir bando takımı kiralanmıştı.

Julia'nın, kendisine koyu renkli bir takım elbise giymesini önceden söylemiş olabileceğini, fakat kendisinin bunu unuttuğunu ya da önemli olmadığını düşündüğünü söyledi. Bir tane takım elbise kiralamak zorunda kalmışlardı. Julia'nın babasının, "Tüm Blairler topluma ayak uydurmak zorundadırlar," deyişini taklit etti. Henry, Julia'nın babasından özellikle hoşlanmamıştı.

Daha sonra ayrıntılarıyla, kiraladıkları takım elbiseyi anlatmaya koyuldu -kolları çok kısaydı ve her yeri sarkıktı. Öte yandan herkes ona ne kadar şık olduğunu söylüyordu; diğer erkeklerin üzerinde smokinler vardı.

Herkes çok içki içiyormuş ve o da içmiş. Julia onu durmadan yeni insanlarla tanıştırıyor, fakat Henry hiçbirinin adını aklında tutamıyormuş. Zaten onlar da Henry ile konuşmaya pek istekli görünmüyorlarmış. Henry şakalar yapmaya çalışmış -örneğin gülerek, neden bu kadar çok kolej değiştirdiğini anlatmış- fakat kimse gülmemiş. Julia kendisiyle dans etmek istediğini söylediğindeyse, caz müziğinde dans edilmeyeceğini söylemiş. Oysa Henry bu müzikte nasıl dans edileceğini bilmiyordu.

Julia'nın uzun zamandır görmediği bir sürü insan varmış. Hepsi de onunla konuşmak ve dans etmek istiyormuş. Ve Julia da ortadan kaybolmuş.

Henry de bara gidip biraz orada oyalanmış. Fakat içki alan insanların yolunun üzerindeymiş. Kalabalığın kenarına gidip

yalnızca olan biteni izlemiş. Aklına birden bire sarhoş olduğu, kendisine uymayan bir takım elbise içinde olduğu ve kimsenin kendisini tanımadığı bir partide yapayalnız kaldığı gelmiş.

Partilerde yaşadığım deneyimleri anımsadım. Olabilecek en kötü şey, yapayalnız bir köşede kalmaktır; bu da konuşmaya değer biri olmadığınızı gösterir. Bunun, Henry için çok daha kötü bir şey olması gerektiğini düşündüm, çünkü Julia'nın gözü önünde olmuştu.

Öte yandan, tüm bunların sorumlusu olarak Julia'yı görüyordu. Sözleriyle değil -bu konuda ona söyleyebileceğim ya da sorabileceğim bir şey yoktu.

Bunu bana anlatmasının onun için ne kadar zor olduğunu düşündüm ve ona karşı iyi davranmaya çalıştım;

– Boş ver, yalnızca kötü bir parti olmuş o kadar.

Yanıt vermedi. *Onu sevmiyor muydun?* diye soracaktım ki, Julia'nın *Bana beni sevdiğini söylemiyor* sözleri aklıma geldi. Bunun yerine şöyle dedim;

– Onu gerçekten sevdiğini düşünmüştüm.

– Sevdim, dedi, Julia harika biri.

– Ben de sevmiştim.

Başını salladı. Sonra; "Aramızda büyük bir yaş farkı vardı," dedi.

Söyledikleri bana, kolej değiştirirken öne sürdüğü gerekçeleri anımsattı ve bakışlarımla ona bunu söylemeye çalıştım; fakat o görmezlikten geldi.

— • —

Akşam yemeğinde mısırını yerken, bize New York hakkında gülünç öyküler anlattı. Ortabatı'lı bir dansçıyla çıkmış. Kız New York'a ilk geldiğinde, Washington Meydanı'ndaki uyuşturucu satıcıları ona ayakkabısının bağcıklarının çözüldüğünü söylemiş, oda "Hayır istemem sağ olun," demiş.

Yemekten sonra verandada kalıp, babamla aldığı dersler

hakkında ve hangi kolejden hangi kredileri alacağını konuştu. Columbia'dan mezun olacağını söylediğinde, babam "İyi," dedi.

Annemle ben bulaşıkları yıkıyorduk ve annem bunu duyduğunda gülümsedi. Birlikte olmamız düşüncesi onda bir saplantı halini almıştı. Bu büyük bir olaydı. Bana bakıp, "Sorun nedir?" diye sorduğundaysa aslında beni azarlamaktaydı.

— • —

O gece, odamdaki onca boş yatağın arasında uyuyamadım. Yataktan kalkıp, üzerimdeki gecelikle iskeleye gittim. Julia'nın bana verdiği kitabı bitirmiştim ve lagüne bakıp, yeşil bir ışık görmeyi umuyordum. Fakat kimsenin iskelesinde ışık yoktu. Yalnızca tek bir evden ışık geliyordu ve o da açık televizyonun mavi ışığıydı.

Henry'nin bana anlattıklarını anlamaya çalıştım. Fakat bu konuda da endişelerim vardı. Başkaları, onu anlamak için benim kadar çabalamazlardı. Ne olursa olsun ben hep onun yanındaydım. Annemler de öyle. Yapması gereken tek şey yanımızda olmaktı. Julia'nın erkek arkadaşı olarak, partide ondan çok daha fazlası istenmişti. Her yerde de daha fazlası istenecekti. Julia ile aralarında ne olduğunu bilmiyordum. Kardeşimin birini sevmede başarısız olduğu düşüncesi beni korkutuyordu. Bu konuda benim ne yapacağımı ise hiç bilmiyordum.

YÜZEN EV

"Belli bir zaman geçmiş olmasına karşın, yetenekli olmadığınız bir oyunu oynamakta ısrar etmek, durumundan memnun rakipleriniz dışında, sizi ve diğer herkesi üzer."

— Amy Vanderbilt, The Book of Etiquette: A Guide to Gracious Living

Uçacağımız günün sabahı. Jamie kahvelerimizi sehpaya koyup, benimle beraber yatağa giriyor. Bu öğleden sonra St. Croix'da olacağız, Jamie'nin eski kız arkadaşının konukları ve yeni kocasının bulundukları yer. Yatakta doğrulup birden bire konuşmaya başlıyorum; "Tatlım," diyorum, "bu gezi beni birden bire kaygılandırmaya başladı."

Şöyle bir yüzüme baktı.

Nasıl söyleyeceğimi düşündüm. "Ben bu insanları tanımıyorum."

– Hep benim yanımda olacaksın, dedi.

Jamie'nin hoş bir sesi vardı, derin ve özel, bu beni biraz durdurdu. Sonra şöyle dedim; "Bu çok tuhaf görünüyor; erkek arkadaşının eski sevgilisiyle tatile çıkmak."

Bella'yı artık yalnızca eski bir arkadaş olarak gördüğünü söyledi bana.

-Eski arkadaşın Bella'nın görünüşü nasıl?

Güldü ve öpmek için beni yanına çekti. "Kolejdeydi," dedi tıpkı benim lise sözcüğünü vurguladığım gibi.

Duşunu alırken, dünya haritası desenli duş perdesinin açık yerlerinden, okyanuslardan onu izledim.

Dışarı çıktığında, "Bana güven," dedi.

— • —

New York'dan San Juan'a kadar olan yolda, Jamie uyudu. Kulaklarının arkasına kadar inen beysbol şapkasını çıkartarak saçlarına dokundum. Üzerinde beyaz bir tişört, eskimiş bir kot pantolon ve spor ayakkabılar vardı. Uzun boylu ve zayıftı; tıpkı bir tay gibi.

Jamie benim ilk gerçek erkek arkadaşım.

Üç aylığız.

Aramızdaki ilişki benim için, gerçekten sevmediği bir kadınla asla yatamayacağını söylediği gece başlamıştı.

– Biyolojik olarak tekeşliyim, demişti.

– Benden de aynısı.

— • —

St. Croix'a indiğimizde, uçaktan inip küçük bir havaalanına girdik. Bir adamın, elinde JANE VE JAMES yazılı bir karton ile beklediğini görüp, "Bizim için araba mı göndermişler?" diye düşündüm. Fakat Jamie gülüp, "Kendileri gelmişler işte!" dedi.

Bella, yolda yürürken durup bakılacak kadar güzle biri büyük siyah gözler, uzun koyu saçlar, pürüzsüz esmer bir ten.

"James," diyerek onu üç kere yanağından öptü.

Şoför olduğunu düşündüğüm adam, adının Yves olduğunu söyledi; Bella'nın kocası, beni yanaklarımdan öptüğünde içimden şöyle düşündüm, "Büyükanne, ne kadar yumuşak dudakların varmış."

Bella iki elimi de, kendi elleri içine almıştı. Sanki uzun zamandır benimle buluşmayı beklemişti. Beni, çocukluğumda çağırdıkları gibi "Janie" diye çağırdığında, bu sevecenliğe daha fazla dayanamayıp, ben de ona "Belly" dedim.

Bir an için kimsenin duymadığını düşündüm, fakat bizi cipine bindirirken Yves bana fısıldayarak, "Adı Bella," dedi.

Evlerine giderken yolculuk fırtınalıydı. Jamie yol boyunca, Bella ile konuşmak için, ön taraftaki iki koltuğun arasına eği-

li durdu.

Evlerinin bahçesine geldiğimizde, Bella bahçe kapısını açmak için cipten atladı. Fakat önce hafifçe, bahçe duvarında YÜZEN EV yazılı tabelaya doğru yöneldi. Jamie elimi sıkıyordu. Bu zamana kadar yalnızca markasız evler gördüğümü söyleyerek bir şaka yaptım, fakat cip yalpalayarak duvarlarla çevrili avluya girdi.

Görkemli ve uzun bir evdi, her yeri beyaz seramiklerle kaplıydı ve her pencereden, turkuvaz renkli Karayip denizi görünüyordu.

Bella bize ayrılan odanın manzarasını gösteriyordu. Konuşmasında ağır bir aksan vardı. "Üvey babam bir mimardır," diye anlatıyordu bize. "Pencereleri öyle bir tasarladı ki, insan suyu hissedebiliyor. Zaten bunu kendiniz de göreceksiniz. Ev çok serindir." Sesli ve sessiz harflerin hepsini yutuyordu ve konuşmasını anlamak, yonca tarlasında balık tutmak ya da okyanusta keçi yakalamak gibi bir şeydi.

Yves içkilerimizi hazırladı, rom ve istediğimiz her şey. Tepsiyi verandaya taşıdı. Aşağımızdaki bahçe uzun ve dikti. Çiçek açan ağaçlarla kaplıydı ve iskeleye kadar iniyordu.

Bella Jamie'ye yönelerek;

– Alessandra sana sevgilerini gönderdi.

Yves, bana yolculuğumuz, kar ve taktığım bilezik hakkında sorular sorarken, kulağıma Jamie ve Bella'nın, dünyanın dört bir yanına dağılmış ve bana hiç sözü edilmeyen eski ortak arkadaşları hakkında koyu bir sohbete dalmış olduklarını işitiyordum.

– Aşağıda yüzebilir miyiz? diye sordu Jamie.

– Elbette, diye yanıtladı Bella.

Jamie bana dönüp,

– Haydi yüzmeye gidelim, dedi küçük bir çocuk gibi. Bu hoşuma gidiyordu.

Mayolarımızı giydik, ikimiz de larva gibi bembeyazdık. Sonra da suya girdik. Dibe dalar dalmaz, her şeyin kusursuz

ve harika olacağını hissetmeye başladım. Turkuvaz renkli su yumuşacıktı ve Jamie ile ikimiz yeniden eski benliklerimize dönmüş gibiydik. Başımı yukarı kaldırdığımda Yves ve Bella'yı gördüm; verandada el ele tutuşuyorlardı. Bize el salladıklarında, hareket eden bir fotoğrafı andırıyorlardı. Bunu Jamie'ye söylediğimde, Güney Amerika'lı yazarları fazla okuduğumu ve kendimi büyüsel gerçekçiliğe fazla kaptırdığımı söyledi.

– Söylemek istediğim şey bu değil, dedim.

– Peki ne?

– Bunun fotogerçekçilikle ilgisi var.

– Resim, dedi.

Söylemeye çalıştığım şeyin, poz vermiş gibi durdukları olduğunu anladım, fakat verandaya uzanan çimlerin renginden ve sütunlara dolanan sarmaşıklardan söz ederek, arkadaşlarını eleştirmediğimi hissettirmeye çalıştım ona.

— • —

Verandada yediğimiz akşam yemeğinde ıstakoz vardı. Bella ve Yves kendi aralarında neredeyse tamamen Fransızca konuşuyorlardı. Jamie ilk önce, konuşmasının arasına, şaka yapıyormuşçasına Fransızca tümcecikler sokuyordu, fakat Yves ona Fransızcasının çok iyi olduğunu söylediğinde, beni şaşırtan bir akıcılıkla tamamen Fransızca konuşmaya başladı.

Demiryolu istasyonuna yakın bir yerdeki apartmanın üçüncü katında, bir Fransız ailenin oturduğunu öğrendiğim sekizinci sınıftan bu yana Fransızca konuşmuyordum. Bazen merdivene, bazen de asansöre bindiklerini anımsamıştım.

– Yılbaşında Yves'ın ailesini ziyaret ettik, dedi Bella elinin tersiyle eşinin yanaklarına dokunarak. "Çok güzel insanlar."

Sonra da bana dönerek,

– Istakozun nasıl? diye sordu.

– Çok güzel ıstakozlar, dedim ve hemen ardından onu taklit ettiğimi anladım. Bu benim huyumdu. Yaşamda kalmak

için, kendinden öncekileri taklit eden hayvanlara benziyordum.

— • —

Yatakta Jamie şöyle sordu; "Bella'dan hoşlandın mı?"

İçimden bir ses *Hem de çok dememi* söyledi ve ben de buna uydum.

Gülümsedi. "Seveceğini tahmin etmiştim."

– Ben de birkaç mankenle çıkmıştım, dedim.

– Tatlım, Bella benim iyi arkadaşlarımdan biridir. Ona bir şans vermelisin.

Karanlığın içinde ağzımı ses çıkartmadan oynatarak, *Haklısın, özür dilerim* dedim.

Sessiz, en sonunda çıkarabildiğimde, çoktan uyumuştu.

— • —

Arabayla okyanus kıyısındaki tepelerin arasında dolaştık. Ben ön koltukta Yves ile beraber oturdum. Yolun ortasında, çalı kuyruklu farelere benzer hayvanlara rastladık. Bunların firavun faresi olduğunu söyledi. "Yüzyılın başında Hindistan'dan getirtilmiş," diye açıklamasını sürdürdü, "yılanları öldürmek için. Ve öldürdüler de. Yılanları yok ettiler, bugün de..." Elini direksiyondan kaldırarak, öykünün sonunu benim getirmem için işaret etti.

– Ve bugün de, dedim, adada firavun faresinden geçilmiyor.

Gülümseyerek, çocukların, kuyruk başına alacakları 50 sent için onlara tuzaklar kurduğunu anlattı.

Yolun sonuna geldiğimizde park ettik. Boş toprakların ne kadar kuru olduğunu gördüm, ağaç olduğunu düşündüğüm yerlerde kaktüsler vardı. Yves piknik için bir şeyler hazırlamıştı. İçtiğim bira ve güneş, uykumu getirmişti; uyandığımda

Yves sırtıma güneş yağı sürüyordu.

– Yanıyorsun, dedi.

Jamie denizdeydi. Ona katılmak için ayağa kalktım, fakat suyun içinden Bella çıktı. Gülüyorlardı. Ha, ha, ha, ho, ho, ho.

— • —

Duşlarımızı aldıktan sonra, akşam yemeği için üstümüzü değiştiriyorduk.

– Biliyorsun, dedim, Fransızca konuşabilseydim daha iyi olurdu.

– Eğer istersen, dedi Jamie, bunu kolaylıkla yapabilirsin.

– Pardon?

– Shakespeare gibi -belli bir noktadan sonra ayırdına varmadan isteğinin gerçekleştiğini görüyorsun.

Akşam yemeğinde bunun gerçekleşmesine çalıştım.

Bella konuşuyor, ben de çeviriyordum: Jamie, seni aptal çocuk, göğüslerime dokunmak istiyorsun, değil mi?

— • —

Uyandığımda Jamie gitmişti.

Gökyüzü beyazdı.

Verandada Yves beni görünce ayağa kalkıp, bana bir fincan kahve getirdi.

Jamie'nin nerede olduğunu sordum.

– Belki de bir yürüyüşe gittiler, dedi.

Yüzmeye gittim. Duş aldım. Kitap okudum.

– Güzel bir gün değil, dedi Yves. Bana kente inmeyi önerdi.

Arabayı kullanırken Yves'ı izliyorum. Güzel ayakları vardı. Ne kadar ince yapılı ve kadınsı olduğunu anladım. Sanki kendisinden büyük kız kardeşleri tarafından büyütülen bir çocuk gibiydi.

Yayıncılıkla ilgili olan işim hakkında bana sorular soruyordu. Ona bir editör asistanı olduğumu, bunun da gerçekte sekreterliğe benzer bir iş olduğunu söyledim. Fakat henüz basılmamış metinleri okumanın güzelliğinden söz ettim.

Bana, bir roman yazdığını söyledi.

Konusunu sorduğumda "İnsan Kalbi" gibi bir şey dedi, rüzgârın sesinden onu iyi duyamamıştım -fakat bana birbirimizi anlıyormuşuz gibi baktı. Ben de bunu onaylarcasına başımı salladım.

Christiansted'de, Yves beni eski kalelerin bahçelerinde ve iskelelerde gezdirdi. Yürürken, Marcel Marceau gibi, ayak parmaklarını kıvırıyordu.

İçinde parfüm, porselen, kristal ve saatlerin satıldığı büyük bir duty-free dükkâna girdik. Üzerime parfüm sıkarak kokluyordu ve her birini ben daha koklamadan adlandırıyordu – "Tatlı", "Misk", "Temiz" Bileklerimde ve kollarımda parfüm sıkılacak bir yer kalmayınca, bir tane seçip benim için satın alıyor.

Dışarda yağmur yağıyordu. Kolunu belime dolayarak, beni iskeledeki bir restorana soktu.

Sarışın, güneyli bir kadın garson ona:

– Nerelerdeydin? diye sordu.

– Dinleniyordum.

Oradan ayrılmadan önce, yine kadının yanına gidip ona bir şeyler söyledi.

—•—

Eve döndüğümüzde, Bella başını yavaşça döndürerek Yves'a baktı.

– Kentte öğle yemeği yedik, dedi Yves.

Bella Fransızca bir yanıt verdi.

Jamie bana yüzmeye gitmek isteyip istemediğimi sordu.

– Evet, dedim suya girdiğimizde, bu sabah neredeydiniz?

– Yalnızca yürüyüşe çıkmıştık, dedi.

– Ah, ben de birkaç eski kale gördüm.

O an, rastlantı eseri aynı otelde kalan iki yabancıya benzediğimizi gördüm. Fakat sözümü bitirmemi bekliyordu. Ben de:

– Çok büyüklerdi, dedim.

— • —

O akşam hepimiz, yeniden Christiansted'e gittik. Bella, güneyli kadın garsonun bulunduğu restorana girmek istedi, fakat Yves başka bir yer önerdi ve masaları iskelede olan bir bara gittik.

Jamie onlara açmayı düşündüğü restorandan, yazmayı planladığı film senaryosundan söz ediyor, Bella da öne eğilmiş onu dinlerken bir yandan da yüzüne bakıyordu.

– Peki siz ne yapacaksınız? diye sordum ikinci içkimden sonra.

– Üvey babam evi satana kadar burada kalacağız, dedi Bella.

– Alberto nasıl? diye sordu Jamie, Bella'ya.

Ben de Yves'a dönerek,

– Sen ne yapıyorsun? diye sordum.

– Ne mi yapıyorum? Fotoğraf çekiyorum. Romanlar yazıyorum. Piyano çalıyorum.

Bana Avrupalıların Amerikalılardan farklı olduğunu anlattı -Avrupalılar meslekler hakkında tek düze düşünen insanlar değillerdi. "En önemli şey özgür yaşamak," dedi.

– Yanılmıyorsam, ya özgür yaşa, ya da öl, dedim.

— • —

Eve döndüğümüzde, yatmadan önce verandada bir sigara içtim.

Yves dışarı çıktı. "Jane?" dedi ve o kadar yavaşça boynumu öptü ki, dudaklarının tenimde eridiğini duyumsadım. "İyi geceler."

Yatak odasında Jamie'ye sordum;

– Neler oluyor?

– Ne demek istiyorsun? dedi yarı uykulu.

– Bir şey olduğu kesin.

Yanıt vermedi. Aklımdan, kendi de bilmediği için yanıt vermemiş olabileceği düşüncesi geçti.

— • —

Duş alırken ona seslenerek;

– Düşünüyorum da, artık seninle hiç birlikte olmuyoruz, dedim.

Jamie, sanki tamamen giyinikmişim gibi bana bakıyordu.

– Bella ile neden ayrıldınız ki?

Buna hemen yanıt vermedi.

– Başkasıyla yattı.

– A! dedim.

– Beni kıskandırmak istedi.

– Hâlâ bunu mu yapıyor?

– Beni neden kıskandırmak istesin ki? diye sordu.

– Seni değil, dedim, Yves'i.

– Sen neden söz ediyorsun? diyerek duştan dışarı çıktı.

Suyu keserek onu izledim, saçımda hâlâ şampuan vardı.

Bir havluya sarınarak, traş olmak için buğulanmış aynanın bir bölümünü eliyle silmesini izledim.

– Bella ile bu olan bitenlere bir son vermeni istiyorum, derken hafiften titriyordum.

Bana her şeyi yanlış anladığımı ve Bella'nın Yves ile olan sorunlarını çözmek için kendisiyle konuşması gerektiğini söyledi.

– Yves ile olan sorunlarını neden Yves ile konuşmuyor?

Bana dönerek,

– Ona güvenmiyor, dedi.

– Peki neden onunla evli?

– Bu çok üzücü, dedi ve tartışmaya son vererek bizim kadar şanslı olmayan çiftler hakkında konuşmaya başladık. Ona güvendim ve inandım; havlumun yere düşüp, beni kendisine doğru çekmesine karşı koymadım. Boynundan, göğsünden ve ağzından öptüm.

Kapı çalındı ve Bella,

– On beş dakika sonra tenis maçımız var, dedi.

– Tamam, dedi Jamie kapıya doğru seslenerek.

Sonra da bana dönüp,

– Daha sonra, dedi.

— • —

Yakın bir otelin kortunda tenis oynayacaktık ve kimse bir şey söylemeden ben Yves'ın yanında olacağım konusunda ısrar ettim. Hepimiz de güçlü oyunculardık ve bu nedenle kimin kiminle oynadığı önemli değildi. Yine de bunu söylerken Bella'nın yüzüne baktım. O da bana baktı, gülümsedim.

Atışları konusunda Yves'ı övdüm. O da benimkileri. Birbirimizle kucaklaştık, stratejiler kurduk ve işaretleştik. Kortun dışında Bella kudurmaya başladı.

Tenisten sonra havuzun kenarında yürüyüşe çıktık ve Bella, yüzüne su serpecekmiş gibi dizlerinin üzerine çöktü, fakat suyu kendi yüzü yerine Jamie'nin yüzüne serpti. Jamie'de aynı biçimde ona karşılık verdi. Bu şakalaşma, Jamie'nin Bella'yı havuza atmasına kadar sürdü.

Cankurtaran düdüğünü çaldı.

Bella merdivenlerden yukarı çıktı, ıslak saçı başının üzerinde bir kalkan gibi duruyordu. Islanmış beyaz gömleğinden elbette göğüsleri görünüyordu.

– Şu yaptığına bir bak, dedi Bella.

— • —

Gecenin bir yarısı uyandığımda, Jamie'nin ağzını üzerimde gördüm. Hep yaptığımız gibi ışığa uzandım, fakat o kollarımı yeniden kendine sardı.

— • —

Jamie uyur uyumaz oturma odasına gittim. Bir sigara yakıp, beni Jamie ile tanıştıran kardeşimi aradım.

Henry, şanki telefonumu bekliyormuşçasına ilk çalışta açtı ve "Merhaba," dedi.

Ona, kaldığımız evden, manzaradan ve firavun farelerden söz ettim. Yalnızca telefonda kalmasını istediğim için konuşuyordum ve o da bunu biliyordu. Sonunda Jamie'nin, Bella'yı havuza atışını anlattım.

– Eminim Jamie bunu unutkanlığından yapıyor, dedi Henry.

– Bunun olanaklı olduğunu sanmıyorum, dedim.

– Sen böylesin işte, dedi Henry yumuşak fakat otoriter bir ses tonuyla.

Uzunca bir süre konuşmadık.

– Pekâlâ, dedim, yatak odalarını koruma altına almam gerekecek.

– Jamie böyle bir şey yapmaz.

– Ama bundan hoşlanıyormuş gibi bir havası var, dedim.

– Bu nedenle onu suçlayamazsın, dedi Henry. Tanıdığım en iyi erkekler bile, başka kadınlara ilgi duyabilirmiş.

Bunu, yaşım gereği çoktan öğrenmiş olmam gereken bir gerçek olarak işitiyorum.

Birini sevmek için ne kadar hazırlıksız olduğumun bir diğer kanıtı.

— • —

Kahvaltı masasını toplarken, Bella, Jamie'ye dayanıyor.

Yatak odamızda şöyle diyorum;

– Bella sana bu kadar sık dokunmasa sanırım daha rahat olacağım.

– Avrupalılar böyle, dedi.

– Avrupalılar böyle.

— • —

Öğleden sonra Yves'a, bir arkadaşım için parfüm alacağımı söyledim. Beni kente götürdü, fakat mağaza kapalıydı.

Bunun yerine, masaları iskelede olan bara gittik. Ona sorular sormaya çalıştım, fakat sonra anladım ki, onunla konuşmak için soru sormak işe yaramıyordu.

– Çok gençsin, dedi. Sesi neşeliydi ve yarı bir amca tonu vardı.

Ona, her zaman anlattığım öyküyü anlattım; aileme duyduğum sevgiyi, içinde büyüdüğüm prensipleri. Fakat, "Jamie'den önce seksten korkuyordum,"diyerek kendimi şaşırttım.

Ona daha fazlasını anlatacaktım, fakat bileğime dokunarak yumuşak bir spiral çizdi.

Bu hoşuma gitmişti, fakat bileğimi geri çekmemin nedeni, seks korkum ya da Jamie'ye duyduğum aşk değil, sağduyumun öne sürdüğü bir gereklilikti.

— • —

Akşam yemeği bitince, bulaşıkları yıkamaya aday oldum. Yves da duruladı. Bir taburede oturup, tabakları bir çöp tenekesine sıyırırken beni izledi. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

– Lütfen bana öyle bakıp durma.

Sonra Bella'nın sesini duydum.

– Kartlar nerede? Biraz poker oynayacağız.

Yves, verandada barı kuruyordu. Bella ise oyun kartlarını düzenliyordu.

Yves'a, poker oynamayı bana küçükken büyükannemlerin öğrettiğini, fakat bunun değişik bir versiyon olduğunu söyledim.

– Haydi oynayalım, dedi Bella.

– Kartlarla aram pek iyi değildir, dedim.

– Poker tam bir kart oyunu değildir, dedi Jamie, bir para idaresi oyunudur.

Masanın ortasına her birimiz bir zeytin koyduk. "Oyunu başlatan Bella, var mısınız?" diye sordu. Her birimize, ikisi kapalı, biri açık üç kart dağıttı.

– Biri bana bu para idaresi oyununun kurallarını açıklayabilir mi? diye sordum.

– Her bir türden, bir çift, iki çift, üç çift veya fazlası gibi gidiyor," dedi Yves. Elindeki, kâğıtlara bakmak için durdu. "Varım, tamam-"

– Varım, dedi Bella.

– Bu bir zihin oyunu, dedi Jamie ve bir zeytinini ortaya koydu.

Oyun gidişatı, her bir oyuncuyla değişiyordu ve ben de öğrenmekten vazgeçtim. Bunun yerine, daha başlangıçtan bir kaybeden olmayı seçtim, alacaklılarından kaçan ve trenden trene atlayan biriydim. Sıra Yves'a geldiğinde, benim oyundan çekilmeme şaşkınlık gösterdi, fakat ben dudaklarımı bükerek uğurlu olmadığım izlenimini verdim.

Önceki günlerden daha sıcaktı. Sanki baharın sonu değil, yazın ortasıydı. Bella üzerine siyah kolsuz bir elbise giymişti. Durmadan içeceklerimizi tazeleyen Yves, bazen gömleğinin cebine koyduğu kartlarla bara gidip geliyordu. Jamie'nin kazandığı taşlar küçük bir tepe oluşturmuştu, çünkü Bella ne zaman kaybedecek gibi olsa, onun yanına yanaşıp beraber oynuyordu. İçimden, her şeyi kaybeder etmez oyundan çekileceği-

mi geçiriyordum ve bu amaca ulaşmak için zeytinlerimi yemeye başladım.

Bella bana dönerek,

– Oyundan sıkıldın, dedi.

– Ben mi?

– Oyunu değiştirebiliriz, dedi kartları birbirine karıştırarak. Sen değiştirmek ister misin?

– Elbette.

– Pekâlâ, o halde strip poker oynayacağız. Beşli çekiş, varım-yokum yok.

– Bak, dedim, oyunu benim için değiştirmene gerek yok.

– Hayır, dedi, sen haklıydın. Oyun ilginç değildi.

Yves'bardağımı aldı.

Jamie'ye baktım. *Merhaba Jamie, ben Jane.*

O da bana baktı, fakat yüzündeki anlamı o da bilmiyordu.

Kriz anlarında yapılması önerilen şeyleri anımsamaya çalıştım: Annemden, kontrolden çıkmış erkekler için, *Bizi ara ve seni almaya gelelim*; lisedeki spor öğretmenimden, tecavüzü önlemek için, *Ellerinizin ve ayaklarınızın üzerine eğilip çimen yemeye başlayın.*

İlk iki üç elde kaybettim. Yves kazandı. Jamie kazandı ve yine Yves. Sonra bana üç as geldi. Oynadım ve kazandım. Yves bana Jamie'in saatini uzattı; Jamie, Yves'in sarı ve beyaz çizgili gömleğini. O kadar güzel bir pamuktan dokunmuştu ki, üzerinde hafif bir parlaklık vardı. Ve küçük bombamız hafifçe kalkarak, altına hiçbirşey giymediği siyah elbisesini çıkardı.

Jamie'nin kafasındaki, hızlanmış kalp atışları ile uyumlu sesi, neredeyse duyar gibi oluyordum: *Bakma, bakma!*

Bella'nın göğüslerinin, dergilerdeki gibi yuvarlak ve kusursuz olduğunu düşünmüştüm, fakat normaldiler. Benimkilerden pek farklı değillerdi.

Yves içkilerimizi tazeledi.

Jamie çoktan oynadığı kartlara bakıyordu.

Bella ona baktı ve birden bire Jamie'ye ne kadar kızdığını

gördüm. Yves diğer el için kâğıtları dağıtırken, Bella kendi kâğıtlarını geri itti.

Tüm kartları toplayarak karıştırdı ve Bella'yı dışta bırakıp yeni bir oyuna başladı.

Bella ayağa kalktı. Dengesiz yürüyordu, sanki ayağında topuklu ayakkabılar vardı.

Yves'un onun peşinden gitmesini bekledim, fakat gitmedi.

Oyunu oynamayı bilmediğimi unutarak oynamaya devam ettim ve riske girmeyi sürdürerek, artık iş gerçek giyeceklerime gelene kadar oynadım. Sonunda,

– Benden bu kadar, dedim.

– Biri çıplak kalınca yenilemezsin, dedi Yves, elin çok güzel.

Kartlarımı kendine doğru çevirerek, "Bir onlu çift," dedi.

– Bana kuralları anlatman gerekmez miydi? diye sordum.

– Bu yalnızca bir oyun, dedi Yves omuzlarını silkerek.

Bunun bir oyun olmadığını söyleyecektim ki, ağzımdan, "Ben bu oyunda yokum," sözleri çıktı.

Jamie, daha önce kendisinde hiç duymadığım bir ses tonuyla, "Yves," dedi. Kavga etmeye hazırlanan bir erkeğin sesini andırıyordu.

Bella araya girerek,

– Sanırım konuklarımız sıkıldı, dedi odanın öte yanından seslenerek. Evin içi karanlıktı, fakat üzerine bir banyo havlusu geçirmişti.

Bize doğru gelirken bile, Yves kımıldamadı. Masada onun yanına oturarak,

– Sanırım hepimiz yorulduk, gibi bir genelleme yaptı.

– Benim bilmek istediğim şey şu, dedim Bella'ya. O kadar sinirliydim ki, sesim gırtlaktan geliyordu.

– Yves'ı kıskandırmak için Jamie ile yatmak istiyorsun ve bu gün gibi ortada.

Duralayarak bana soğuk bir bakış fırlattı.

– Bu sefer de Yves benim peşimden koşuyor - anlamadığım

nokta bu, dedim.

Kimsenin benim konuşmamı istememesi, beni daha da konuşkan kılmıştı.

– Demek istediğim, tüm bunların amacı ne?

Jamie başını sallıyordu.

Yves sinirli görünüyordu.

Bella gözlerini kırpıştırıyordu ve anladım ki olanlardan haberi yoktu. Sonra kendimi birdenbire onun yerine koydum; bu gerçekleri bir yabancıdan duymak onun için çok kötü olmalıydı.

— • —

Odamıza döndüğümüzde, Jamie üzerindekileri çıkartıp dişlerini fırçalarken ben de pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum.

Arkamdan yanıma gelerek üzerime eğildi ve beni boynumdan öptü.

Ne yapacağımı bilmiyordum ve konuşmaya başladım.

– Ağzımı açmasam senin için daha iyi olurdu, öyle değil mi?

– Bella'nın çok acı çektiğini düşünüyorum, dedi.

Bir süre sonra da ekledi; "Her şeyin söze dökülmesinin zorunlu olduğunu düşünmüyorum." Sesinde, daha önce duyumsamadığım öğretici bir hava vardı.

Beni başımdan öperek, "Yatağa gel," dedi.

Oturduğum yerde kaldım.

Yaklaşan sabahla birlikte hava da serinledi. Gökyüzü aydınlanıyordu. Bu saatlerde, yıldızları yalnızca bakışlarınızla yok edebileceğinize inanabilirsiniz.

Bella'ya yalnızca iyi bir arkadaş gibi davranan Jamei'yi, ve onu kötüye kullandığı yanılgısına düştüğüm Bella'yı düşündüm.

Yatağıma girdim.

Jamie hâlâ uyanıktı ve büyük güçlüklerle uyumaya çalışı-

yordu. Başını yastığının altına sokmuş, ışığı ve gürültüyü kendinden uzak tutuyordu.

— • —

Öğleden sonra uyandığımda, *Bella dramı* bitmiş gibi görünüyordu. Üçü beraber veranda da kahvaltı yapıyorlardı. Tepedeki güneşin ışıkları suda oynaşıyordu ve kahvaltıda meyve suyu ile salata vardı.

– Günaydın bebek, dedi Jamie.

– Günaydın, diye seslendim masadakilerin hepsine.

Meyve kasesinden bir meyve alıp, Jamie'nin yanından geçerek masanın öteki tarafındaki boş sandalyeye yöneldim. Sanki tatile çıkmış yeni bir çiftmişisiz gibi beni karşılamaya hazırlandı.

– Nasıl uyudun? diye sordu Yves önüme bir fincan kahve uzatırken.

– İyi.

– Son gününüz için size bir yelkenli kiralamayı düşünüyoruz, dedi Yves.

– Yelkenlileri sever misiniz? diye sordu Bella.

Hemen yanıt vermedim.

– Henry çok iyi yelkenli kullanır, dedi Jamie sessizliği bozarak. Sonra da Bella'ya dönerek ekledi; "Jane'nin kardeşi. Onunla tanışıp tanışmadığını anımsamıyorum. Henry Rosenal. Uzun boylu, gözlüklü. Jane'ne benziyor, tek farkı güzel olmamak."

Herkes bana bakıyordu, bu yuvarlak masada yeni bir rolüm vardı -gönlü alınması gereken kız.

– Columbia'da, dedi Bella, Ramona ve onunla, o sıçanlarla dolu kortta tenis oynamıştık.

– Doğru, dedi Jamie.

– Gülünç bir servis atışı vardı, dedi Bella bana gülümseyerek.

Ziyaretimizin altıncı günündeydik ve ilk gün gerçekleşmesi gereken bir sohbetin içindeydik. Beşinci gece olanları benden başka kimse anımsamıyor gibiydi. Hepsi de duygularını belli etmeyen maskeler takmışlardı.

– Jane ile geçen yaz tanıştık, dedi Jamie. Henry'ye ondan hoşlandığımı söylediğimde bana "ellerini kardeşimden uzak tut," demişti.

Yves güldü. Bella gülümsedi. Ben de onların çileklerini, böğürtlenlerini, üzümlerini ve muzlarını yedim.

Jamie bana dönüp, yalnızca ikimizin bir yelkenli kiralamamızı önerdi. "Beraber pek fazla zaman geçirmedik," dedi.

– Bu doğru, dedim.

Yves telefonla bir yelkenli ayarlamak için içeri girdi.

Jamie tabakları bir tepsiye koyup mutfağa götürdü. Bulaşık makinasına koymadan önce onları çalkaladığını duydum.

Bella ve ikimiz yalnız kalmıştık.

Denize bakarak;

– Düşüncesiz davrandım. Bunun için üzgünüm, dedi.

Özürünü ne kabul ederek, ne de geri çevirerek başımı kaldırdım.

– Fakat bu Jamie'nin suçu değil, diye devam etti. Benim davranışlarım yüzünden onu cezalandırmamalısın.

– Şu anda, dedim, *onun* davranışları yüzünden seni cezalandırmamayı düşünüyorum.

Düşündüğümden daha ilginç birisin dercesine kaşlarını kaldırdı. "Fakat o hiçbir şey yapmadı. Bağışlaman gereken kişi de o," dedi. "Senin için önemli olan o, ben değil."

– Herkes önemlidir, dedim.

– İşleri olması gerekenden daha zor kılıyorsun, dedi.

– Onu işler kolaylaşsın diye mi bağışlamam gerek yani?

– Bağışlamak için bir nedenin olması gerekmez, dedi. Eğer biriyle devam etmek istiyorsa yapman gereken şey bu.

Benden daha çok şey bilip bilmediğini merak etmiştim.

– Pekâlâ, seni bağışlıyorum Bella, dedim ve bunu der de-

mez de onu bağışladım.

—•—

Yves bizi arabasıyla iskeleye götürdü ve üzerinde Kaptan Toby'nin Günlük Gezileri yazılı bir tabelayı gösterdi. Tabelanın yanında sarışın ve sakallı bir adam duruyordu.

– Kaptan Toby siz misiniz? diye sordu Jamie.

– Aslında adım Tom, dedi, siz de James olmalısınız? Ve ikisi el sıkıştılar.

Nedenini bilmiyordum, fakat birdenbire sarı saçları ve ucu güneşte yanmış bir burnu olan bu tuzlu köpeği sevmiştim. "Haydi denize," dedim.

Gülerek, üzerinde kahverengi tüyler olan koca kollarını belime doladı ve beni iskeleden alarak yelkenliye binmeme yardım etti; "Gemiye hoş geldiniz,"dedi.

– Teşekkürler Kaptan, dedim.

Oldukça büyük ve güzel bir yelkenliye binmiştik. Görünüşü beni büyülemişti. Adı *Gerçek Aşk*'tı ve bana *Philedelphia Öyküsü*'nü anımsatıyordu. Çıkarabildiğim en iyi Katharine Hepburn aksanıyla,

– Harika, dedim.

Tom çarkı döndürdükten sonra, Jamie'ye yelkenli kullanmasını bilip bilmediğini sordu.

– Pek değil, dedi Jamie.

Shakespeare gibi -diye düşündüm, eğer istersen belli bir noktadan sonra ayırdına varmadan isteğinin gerçekleştiğini görüyorsun.

– Yalnızca Sunfish'i kullanmıştım, dedi Jamie.

Bu, rüzgâr idaresi ile ilgili bir oyun, diye düşündüm.

– Üzgünüm, dedim Tom'a, ama ben karada yaşayanlardanım.

– Yalnız kullanabilir misin? diye sordu Jamie, Tom'a.

– Sorun değil, dedi Tom ve gerçekten de sorun değildi. Bü-

yük bir ustalıkla yelkenliyi kullanırken biz de onun yanından uzaklaştık. Tom yelkenlerle uğraşıyor, bazen de ayağıyla dümeni idare ediyordu.

Jamie, bacaklarına, kollarına ve göğsüne güneş yağı sürerek şişeyi bana da uzatıyor.

– Hayır, teşekkür ederim.

İkisinin o alışıldık tanışma sohbetini izliyorum -nereliyiz, o nereli, nerede yaşıyoruz, neden buradayız?

Teknenin ön kısmına giderek, kendimi rüzgâra bırakıyorum. Mutluydum, yüzüme çarpan rüzgârı ve Yüzen Ev'in geride kalışını duyumsuyordum.

Buck Adası'na yanaştığımızda, Tom demir attı ve dalış gereçleri ile maskelerimizi çıkardı. Daha önce hiç dalış yapmadığımı söyledim.

Bunu seveceğimi söyleyerek maskemi eline aldı ve içine tükürdü. Daha sonra da okyanusun suyuyla temizledi. "Kaptan," dedim ona, "maskemin içine tükürdüğünüze inanamıyorum."

Gülerek,

– Yalnızca nasıl temizleneceğini gösterdim dostum, dedi. Ve rahatlatıcı bir sigara içmek isteyip istemediğimi sordu.

– Ona da tükürecek misin? diye sordum.

Jamie bana bakıyordu.

– İçmesem daha iyi olur, dedim.

Solgun yeşil renkli suya dalmak için merdivenden aşağı indim. Mercanlar ve kum beni büyülemişti ve sonra ilk balığımı gördüm. Sarı ve beyaz çizgileri vardı! Sonra da yanımdan sürü halinde mavileri geçti. Sonra da portakal rengi. Yanlarına sokulmama izin veriyorlardı. Çok eğleniyordum, suyun altında yüzgeçlerimle gülüyor ve dans ediyordum. Bir yunus olmuştum. Jane Cousteau olarak deniz altında yaşıyordum. Hazineler arıyordum. Köpek balıklarını uzaklaştırıyordum. Bond olmuştum, Jane Bond.

Fakat bu biçimde soluk alıp vermek benim için çok zordu ve maskenin içinde kendimi hapsedilmiş hissediyordum. Bu

nedenle maskemi ve dalgıç gereçlerini çıkarmak için yukarı yöneldim. Daha sonra maskesi içinde Jamie'yi gördüm, bana doğru yüzerken kıkırdadım ve adaya bir keşif gezisi yapmayı önerdim.

Ayaklarımızdaki büyük yüzgeçlerle paytak paytak adanın içine doğru yürüyorduk.

– Bu en güzeliydi, öyle değil mi? diye sordum.

– Evet öyleydi, dedi. Fakat sesinde, az sonra aramızda geçecek olan konuşmanın izleri vardı ve ben de bu kadar neşeli olmayı durdurdum.

Kıyıda bana şöyle sordu;

– O adamla ne yapıyordun öyle?

Şaşırmıştım,

– Sen neden söz ediyorsun?

– O adamla flört ediyordun, dedi.

– Kaptan Tom mu?

– Sana inanamıyorum! dedi.

– Asıl ben sana inanamıyorum! Fakat bu dalgıç giysileri içinde kendimi balıktan bir palyaço gibi hissettiğimden, konuşmaya devam etmeden önce onları üzerimden çıkardım. "Biz yalnızca arkadaşız," dedim onu taklit ederek. "Ayrıca her şeyin söze dökülmesi gerektiğini sanmıyorum."

– Tamam, dedi, anlıyorum.

– Güzel, dedim, şimdi bu hissettiklerini altı gece ve altı gündüzle çarp!

– Demek benden öç alıyorsun.

– Hayır. Böyle bir şey yapmıyordum. O adamla flört etmiyordum. Yalnızca sempatik biri.

Yürüdük, yürüdük. İkimiz de sinirden delilere dönmüştük ve masmavi gökyüzü ile yeşil renkli su yanında bu çok büyük bir karşıtlık oluşturuyordu. Yanımızdan, el ele tutuşan başka bir çift geçti. Yanımızdan geçerlerken, sanki bir kese içinde dört bezelyeymişiz gibi bize "Merhaba!" dediler.

Jamie ölü gibi bir sesle ikimiz için ""Merhaba" dedi.

Daha sonra başladığımız yere geldik, yüzümüz yelkenliye dönüktü. Jamie kumlara uzandı, ben de yanına.

Bana dönerek,

– Üzgünüm, dedi.

Özür dilemek onun için çok zordu ve ben, bunu yapmaya çalıştığında ona genellikle, "Daha fazla bir şey söylemene gerek yok," ya da "Sorun değil," gibi laflar ederdim. Fakat bu sefer şöyle demiştim;

– Bana neden üzgün olduğunu söyle.

– Seni dinlemediğim için üzgünüm, dedi. Sana bunları yaşattığım için üzgünüm.

– Beni öylece bıraktın, dedim ve sesimin çatallaştığını duydum.

– Biliyorum, dedi. Bunu gerçekten bildiğini ve gerçekten de üzgün olduğunu hissetmiştim.

Ona duyduğum sevgi ve nefret duygularının böylesine çabuk yer değiştirmesi beni korkutuyordu ve bunun diğer insanlar için de aynı olup olmadığını merak ediyordum.

Suya girerken bana, Kaptan Tom'un şu anda uyuşturuculu bir sigara içip içmediğini sordu.

– Büyük bir olasılıkla içiyordur, dedim.

– Peki sence gemi alabora olup batar mıyız?

– Evet, dedim, balıklarla yüzeriz.

Balık taklidi yaparak yanıma geldi, parmaklarını birer yüzgeç gibi oynatıyordu. Bana küçük balık öpücükleri verdi. Sonra da maskelerimizi takıp, balık gibi yüzdük.

YAŞLI ADAMIM

"Erkek gibi, kadın için de kendini tanımanın en iyi yolu, orataya koyduğu yaratıcı işte gizlidir."
— Betty Friedan, Feminine Mystique

"Hanımlar, aşağıdaki ilkeyi içtenlikle benimseyene kadar, bunu bir not halinde yatağınıza, aynanıza, duvarınıza asın:
Bizler, erkek ırkını neşelendirmek, heyecanlandırmak ve tatmin etmek için yaratılmışsız.
Gerçek kadınlar bunu bilir."
— J, Duygulu Kadın

– Yürürken yukarı bak, derdi büyük halam Rita onunla Manhattan'da bir yazımı geçirirken. "Çeneni yana bük." Bunu söylerken hafifçe kendi çenesine dokunurdu.

On altı yaşındaydım ve onu dinliyordum çünkü çok güzeldi. Bir kadına göre boyu çok uzundu, fakat kemikleri inceydi; tıpkı bir fidan gibiydi. Bazen ördüğü, bazen de tepede topladığı uzun beyaz saçları vardı.

Onunla geçireceğim son geceydi ve birlikte tiyatroya gidiyorduk. Kızılderili desenli şalımı ve eteğimi giymiştim bile. Koridorda ilerleyerek banyoya gittiğimde, halamın Coco Chanel'in bulduğunu söylediği kırmızı ruju sürdüğünü gördüm. Beni gördü ve şöyle bir baktı, gözleri, gittiğim lisede moda olan tahta topuklu Dr. Scholl sandallarına ilişti.

Rita Hala, kız kardeşi, yani büyük annem gibi, hava nemli ya da yağmurlu olduğunda huysuzlaşıyordu.

Yatakodasına doğru onu izlerken, sandallarımın cilalı tahta zeminde çıkardıkları takırtıyı duydum.

Başını salladı.

– Giyeceklerimin hepsi bu, dedim.

Bana bir çift denizci mavisi ayakkabı uzattı. Bunları hosteslerin giydiklerine benzettim ve bir numara küçük olmalarına karşın, ayaklarıma soktum. Ayaklarım daha evden çıkmadan ağrımaya başlamıştı.

– Bu daha ıyi, dedi halam.

İlk perde boyunca hiç hareket etmeden sessizce oturdu; büyülenmişti.

Ara verildiğinde ilacını almak için tuvalete gitti. Asla insanların önünde ilaç içmezdi.

Lobide onu bekliyordum. Ayaklarım zonkluyordu ve ağırlığımı birinden ötekine verip duruyordum.

Kalabalığa bir göz attım; işte Manhattan'da tiyatroya giden insanlar.

Yaşlıca bir kadın bana bakıp gülümsedi, kocasına bir şeyler söyledi ve oda arkasını dönüp bana baktı. Sonra başka bir kadın. Henüz nasıl göründüğüm konusunda bir düşüncem yoktu ve evdekinden daha güzel göründüğüm düşüncesiyle yüzüm kızardı.

Sonra anladım ki, bana değil, benim arkamdaki bir şeye bakıyorlardı. Görmek için başımı çevirdim.

Önce bacakları göze çarpıyordu, uzun ve güneşte yanmış, sonra da kadın dergilerindeki gibi kusursuz gözleri, yanakları ve dudakları. Üzerinde, askıları ip gibi ince, ipekten yapılmış pembe bir mini elbise vardı. Yanında duran adam daha yaşlıydı, iri cüsseliydi. Sarı saçları ve beyaz bir teni vardı. Tam olarak yakışıklı denemezdi, fakat görünümü iyiydi. Onunla şakalaşıyor, kadın da *Tamam* gibi bir şeyler diyordu. Kadın daha sonra kolunu uzatarak, kasını göstermek için gerdi ve adamın ıslık çaldığını gördüm. Kadın gülerken adam da elini kadının kolu üzerinde tuttu.

halamı gördüğümde elimi salladım. Rujunu tazelemişti ve beni gördüğüne şaşırdı. Bu onun parti yüzüydü. Bunu, bana anlattığı için biliyordum. "Dışta kaldığın zaman," diyordu, "büyülenmiş gibi görün." Bu onun suçu değildi; onun önerilerine gereksinim duyan bendim.

Bana bir sigara uzatıp, kendisininkiyle beraber benimkini de yaktı. İlk sahnenin kusurlarını sayarken, ben de bir şeyler öğrenmek için ünlü çifti izliyordum.

halam, oyun hakkında ne düşündüğümü sordu.

– İyi, dedim.

– İyi? Çocuklar iyidir. Köpekler iyidir. Bu tiyatro, Jane!

– Hımm, dedim ve ünlü çifte hayranlıkla son bir kez bakarken, adam kendilerine baktığımı gördü. Yanındaki kadına bir şey söyleyip bize doğru geldiğini gördüm.

– Ah, dedim ve hemen arkamda adamın kükremeye benzeyen sesini duydum.

– Rita! dedi.

halam onu iki yanağından öptü. Genelde böyle yapardı. Fakat adam "Hayır," dedi.

halamı dudaklarından öptü.

Onu bana tanıştırdığında, konuşamayacak kadar heyecanlanmıştım. Ne de olsa, halam onun annesi yaşındaydı.

— • —

Adı Archie Knox idi ve halam onu seviyordu. Bu ender rastlanan bir durumdu. Taksiyle evimize dönerken, halama onun ünlü biri olup olmadığını sordum.

– Bir editörün olması gerekenden daha ünlü, dedi. En iyileri görünmezdir.

halam bir roman yazarıydı.

– Bahse girerim ki kız arkadaşı ünlü biri, dedim, belki bir yazar, ya da bir aktrist.

Gerçekten ünlü biri olmalı.

– Hayır, dedi halam, eğer öyle olsaydı yanımıza getirirdi.

– Archie Knox seni öptü, dedim.

Elimi sıkarak,

– İyi zaman geçirdin mi? diye sordu.

Eve döndüğümüzde, yanımıza küçük konyaklar alıp küçük terasına çıktık. Altımızda daha büyük bir teras vardı ve oturduğumuzda, iki çiftin bir sigarayı paylaştıklarını gördük. Kadın, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve duvara yaslanmıştı.

– Orada kim oturuyor? diye sordum.

– Nina Solomon. Belgesel filmler çekiyor. Kocası da ressam Ben Solomon. Eğer biraz daha kalsaydın, galerisine giderdik. Ayrıca yarın akşam seni götürebileceğim bir kitap partisi var. Keşke ortalıkta daha çok Archie Knox olsaydı.

Onu tanımak istiyordum, fakat bir türlü hakkında soru soramıyordum.

– Yazınla ilgilenen insanlar eskiden neye benzerdi?

– Karaciğere. Hepsi de büyük birer karaciğerdi.

Kahverengi-mor renkli organı gözümde canlandırarak, eskilerin çok içkici olduğu çıkarımında bulundum.

halam sözlerine devam etti;

– Şimdi ise yaptıkları tek iş konuşmak.

— • —

Kolejdeki ilk yılım bitince, halamla beraber Martha's Vineyard'da uzun bir hafta sonu geçirdik. Bulutlu bir öğleden sonrası, beni çamur banyolarına götürdü. Kumsalda yürüdük ve banyolara yaklaştığımızda herkesin çıplak olduğunu gördüm. Kuruluk derecelerine göre, herkesin bedeninde grinin farklı bir tonu vardı. halama baktım.

– Heykellerin geçit töreni, dedi. Bunu söyleyişinden, romanlarından birine yazacağı sözcükleri denediğini anladım.

Artık onun yanında genç bir taşralı gibi görünmüyordum. Çamur kuyusuna vardığımızda önce benim girmemi istedi ve hiç duraksamadan mayomu çıkardım. Mayomu ona uzatıp çamura daldım.

Daha sonra sırtımdan biraz çamur alarak, gözlerinin altına sürdü. "Benim göğüslerimi almışsın," dedi, bu benim kişisel başarımmış gibi.

Ondan, Archie Knox'dan söz etmesini istedim.

Bana şöyle bir baktı, sanki böyle bir şeyi paylaşmaya değer biri olup olmadığımı düşünüyordu. Sonra şöyle dedi; "Çok

yabaniydi. Martini günlerinde."

– Nasıl yabani?

– Kadınlar, dedi, kadınlar onu severlerdi. Bana, onun için çok genç bir kadının kendini öldürdüğü konusunda anlatılan bir söylentiden söz etti. Devam etmesini bekledim, fakat başka bir şey söylemedi. Sessizleşmişti. Sonra birden hareketlendi. "Ve köpekler," dedi.

– Köpekler mi?

– Köpekler her yerde onun peşinden gitmişlerdir.

— • —

– Bir çeşit boks şampiyonuydu, dedi halam mezuniyetimi kutlamak için beni dışarı götürdüğü bir gece. "Sık sık birilerinin burnunu yumruklardı."

– Maço, dedim.

– Hayır. Onu büyüleyen, söylemek istenilenin açık ve anlaşılır olmasıydı.

— • —

Archie Knox'u ikinci kez gördüğümde yirmi beş yaşındaydım. Central Park West'de yapılan ve bir konuğun konuğu olan birinin konuğu olarak katıldığım bir partideydi. O günlerde H-'de bir editörün asistanlığını yapıyordum ve partideki en genç kişi bendim.

Salonun öteki ucundan ona başımı salladım ve yanıma geldiğinde saçının beyazlamış olduğunu gördüm.

– Ne içiyorsun? diye sordu bana.

– İskoç viskisi ve soda.

Bir dakika sonra geri döndü ve bana bir bardak süt uzattı. "Birinin seninle ilgilenmesi gerek," dedi ve ortadan yok oldu.

H-'de birlikte çalıştığımız arkadaşım partiden ayrılmıştı ve orada yalnız kalmıştım. Büyülenmiş gözükmeye çalışıyordum

ve ortalıkta yalnızca birkaç kişi kalmıştı.

Archie yanıma geldi ve beni dirseğimden tutup şöyle dedi.

– Gel senin karnını doyuralım.

Kim olduğumu bildiğini sanıyordum, fakat halamdan söz ettiğimde,

– Ben mahvoldum, dedi.

Yemek yerken, ona baş editörlüğünü yaptığı K- hakkında sorular sordum. Bundan söz etmek istemiyordu.

Bana, seksen yaşında da olsa, halamın yaşayan en güzel kadın olduğunu söyledi. Çeneme dokundu ve yüzümü sağa ve sola çevirerek profilimi inceledi. Gülümseyerek,

– Hiçbir benzerlik yok, dedi.

—•—

Tiyatrodan önce Archie ile, akşam yemeğinden önce bir Fransız restoranında buluştuk. Garson siparişimizi aldıktan sonra, erkek arkadaşım Jamie'nin şu anda büyük bir olasılıkla Paris'te bulunduğunu söyledim. Jamie bir aydan beri Avrupa'daydı, yaşamında neler yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Zaten yaşamı boyunca yaptığı şey tek buydu.

– Bu Jamie denen kişi kim? diye sordu.

– Sana söyledim ya, dedim ve elimdeki kalemle kâğıt peçeteyi karalamaya koyuldum.

– Seni mutlu ediyor mu?

– Elbette, dedim.

Bana, gerçek mutluluğun ne olduğunu bilmediğimi söyledi.

– Onun bu küçük yaşamına sıkışmak için, kendini daraltman gerek.

Elimdeki kalemi bıraktım. "Neler söylediğini bilmiyorsun," dedim.

Bana daha büyük şeyler için yaratıldığımı söyledi. Ve ekledi;

– Daha iyisini bulabilecek kadar olgunsun.

– Benim için biraz fazla yaşlı olduğunu düşünmüyor musun, diye sordum.

– Hayır, dedi.

İçeceklerimiz geldi ve sodasını bir dikişte yuttu, ademelması yukarı çıkıp iniyordu. Masaya para ve tiyatro biletlerini koyarak ayağa kalktı.

– Sanırım benim için çok gençsin, dedi.

— • —

Beni başka bir akşam yemeğine davet ettiğinde, ne özür diledi, ne de yaptığından söz etti.

West Village'da, kahverengi kumtaşından yapılmış bir evde oturuyordu. Evin iki katı da tamamen ona aitti. Her odası bir çalışma odasını andırıyordu -koyu renkli ağır mobilyalar ve deri, biraz dağınık. Her yerde kitaplar ve yazılar vardı.

Yalnızca kendi çalışma odası düzenliydi. Sade döşenmişti, maundan bir masa ve antika bir daktilo.

Koridor boyunca onu izledim. "Konuk odası," dedi ve içeri baktım. Oda ödüllerle doluydu, altından ve gümüşten heykelcikler. İkinci odadan sonra, "Sanırım evin beyinin yatak odasını görmek istemezsin," dedi.

– İyi bildin, dedim.

– Özür dilerim, dedi ve kapıyı açarak içerde biriyle konuşurmuş gibi yaptı. "Biraz sonra gelirim, tatlım," dedi. Bir yanıt alıyormuşçasına duraladı. "Aptal olma," dedi. "Yalnızca aç bir çocuğu doyuruyorum."

Mutfakta bana bir limon kesti ve şarabı olmadığı için özür diledi.

Pencere pervazında duran bibloları ilişti gözüme -porselen bir gergedan, mermer bir yumurta ve içinde üzerine kar yağan Nebraska betimlemesi olan cam bir kavanoz. Jamie'ye verdiğim armağanlara benziyorlardı ve bunları Archie'ye kimin ver-

diğini merak etmiştim. Bunları düşünürken,

– Evde alkol tutmam, dedi.

Bana köpüklü bir maden suyu sundu. "Iki yıldan beri ağzıma içki koymadım," dedi.

Neredeyse, *Ne kadar susamış görünüyorsun* diyecektim ki, bana nasıl baktığını gördüm ve bu bakışını, sözlerinin önemini anladığım ana kadar sürdürdü.

— • —

Caffé Vivaldi'de, Archie bana Dante'nin cehennemi nasıl tanımladığını bilip bilmediğimi sordu.

Cappucino'mu yudumladım. "Bana bir dakika ver," dedim.

– İçtenliksiz yakınlık, dedi.

– Dinle, Dante.

Ona Jamie ile aramızdaki ilişkiyi anımsatacaktım, fakat bunun yerine şunu söyledim,

– Ben senin hissettiklerini hissetmiyorum.

– Bana gençlik bağışla, dedi.

— • —

Archie ve ben Midtown'daki bir restoranda yemek yerken, H-'de çalışan bir yayıncı masamıza gelerek, "Herkese merhaba," dedi.

Adam yanımızdan ayrılınca şöyle dedim;

– Şimdi herkes aramızda bir şey olduğunu düşünecek.

– Güzel, dedi Archie, onları kandırdık.

— • —

Doğumgünümde Archie bana romanını armağan etti; ilk ve tek romanı olduğunu söyledi. Neredeyse benim kadar yaşlıydı. Romanın konusu, Nebraska'da annesiyle yaşayan bir ço-

cuktu. Küçük apartman dairemde yere oturup, kitabı bir defada okudum. Bitirdiğim zaman, en iyi arkadaşım Sophie'yi aradım;

– Hemingway bile olsa aldırmazdım, dedi.

– Bunu alkolik ve benden iki kat daha yaşlı olduğu için söylüyorsun.

Bana, yaşının benimkinin iki katından daha fazla olduğunu anımsattı.

– Fakat hayır, dedi, demek istediğim yaşamın kendisinden bile daha büyük olması.

— • —

Jamie tele sekreterime bir mesaj bırakmıştı. Beni ne kadar özlediğini ve dönüşünü bir hafta kadar ertelediğini söylüyordu.

Archie'yi aradım.

– Sinemaya gitmek ister misin ?

– Hayır, dedi. Tamam.

İzlemek istediği tek film, Eighth Street'daki Key Largo idi. Sinemadan çıktığımızda yolda yürürken, bana Bogart'ın ölmek üzere olduğu günlerde Lauren Bacall'ın, Frank Sinatra ile yattığını söyledi.

– Bana asla böyle bir şey yapma, tamam mı tatlım? dedi.

– Ben Frank Sinatra'yı sevmem bile, dedim.

Eve döndüğümüzde Frank Sinatra'nın bir plağını çaldı.

– Bunun hoşuna gitmediğini söyleme bana, dedi.

– Beni korkutuyorsun, dedim.

— • —

Bir caz kulübünden taksiyle eve dönerken,

– Sanki seninle yatmak istiyormuşum gibi davranıyorsun, dedi bana. Sonra da ekledi;

– Seninle her şeyi yapmak istiyorum.

Bu, ona dokunduğum ilk andı. Parmaklarımı gömleğinin altından geçirerek kollarına dokundum.

Öteki elimi eline aldı.

– Ama benimle yalnızca yatmak istiyorsan, o da olur, dedi.

Taksi evimin önüne gelmişti.

– Düşünceni değiştirirsen beni ara, dedi.

Arabanın penceresinden uzanarak,

– Beni günün her saati arayabilirsin, gece ya da gündüz.

Üst katta, Jamie yatağımda uyuyordu.

— • —

Jamie ile ilgili olan tüm güzel şeyleri unutmuş gibiydim. Özellikle de en önemlisini; parmak uçlarının tenimde sigara dumanı kadar hafif gezindiğini ve bedenimin kendini ona hemen teslim ediverdiğini. Uykunda yaptıklarından sorumlu tutulamazsın, dedim kendi kendime.

Köşedeki büfede kahvaltı yaptık.

– Evet Jamie, dedim, neler yaptın bakalım?

– Hiçbir şey, dedi ve öksürdü. "Epey düşündüm."

Başını salladı, tostuna reçel sürdü.

– Ben de, bu şekilde sürdüremeyeceğimizi düşünüyordum, dedim.

– Nasıl yani? diye sordu. Yalnızca iki ay uzakta kaldım.

– Senin küçük yaşamına sıkışmak için, kendimi daraltmam gerektiğini düşünüyorum, dedim.

– Pekâlâ, ağzındaki baklayı çıkar, dedi ve sırıttı. Seni özledim.

– Bak, dedim, sanırım başka biri var.

– Aman Tanrım, dedi sinirli bir ses tonuyla. "Başka biri yok."

– Var.

Bu sözümle ayağa kalktı. Bu kadar uzun süre ayakta kaldı-

ğını yeni görüyordum ve buna sevindiğimi söylemek zorundayım.

— • —

Archie'yi aradım, fakat telefonu sadece çaldı. Romanını alıp yeniden okudum. Uyandığımda hâlâ elimdeydi.

Sabah olunca oraya yürüdüm. Kapısını çaldım, bekledim ve yeniden çaldım.

Kapı açıldı. "Evet," dedi Archie.

Saçı komik bir biçimde dağılmıştı ve gülümsemesine karşın beni gördüğüne memnun olmamış gibiydi.

Üst katta bir konuğu olup olmadığını merak ettim.

– İçeri gel, dedi.

Ev büyük, karanlık ve ciddi görünüyordu. Yemek odasındaki büyük maun masaya oturduk.

Akşam Jamie'yi yatağımda gördüğümü ve sabah da ondan ayrıldığımı anlattım.

– Zamanıydı, dedi ve yanıma geldi. Ayağa kalktım, ona sarıldım ve birbirimizi öptük. Fakat beklediğim şey bu değildi.

— • —

İkimize birer sigara yaktı ve arkasına uzandı. Sessizdi ve ben de sessiz kaldım. Düşünüyordu ve ben de düşünüyordum.

Karanlıkta öylece yatıyorduk.

– Ne? diye sordum.

Uzunca bir süre yanıt vermedi, öyle ki hiç yanıt vermeyeceğini sandım. En sonunda şöyle dedi:

– Her şey.

Şu anda bile, sesini anımsamam, söylediğim her sözü anlamlı kılıyor.

— • —

Akşamları üst katta kendi odasında çalışır ve ben de büyük maun masada kendi düzeltilerimi yapardım. Bir tümce üzerinde bir saat düşündüğüm olurdu.

Buzlu çay bardağını yeniden doldurmak için aşağı geldiğinde bana bakardı. "Sorun nedir?" diye sorardı.

Arkamda durup önümdeki kâğıtta yazılı olanları okurdu. Kalemi elimden alıp bir sözcüğü, tümceyi ya da bütün bir sayfayı çizerdi. "İşte," derdi. Otuz saniye içinde yanlışı bulup düzeltirdi ve hep doğru yapardı.

— • —

Archie'yi anlamak her defasında güçleşiyordu. Her defasında, bana, bunun başına yıllar önce kör kütük sarhoşken geldiğinde anlatırdı. Sigaralarını yakıp orada öylece yatardı. Dik bakışlarla önüne bakardı.

– Bu sen değilsin bebek, dedi bir gece.

Avunmuş gibi başımı salladım. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

— • —

Bir gün yazın dünyasındakilerin katıldığı bir akşam yemeğine gittik ve beni "H-'nin Yükselen Yıldızı" olarak tanıttı.

Utanmıştım, ve çok konuştum.

Adamlar bana bakıp hoşgörülü bir biçimde gülümsüyorlardı.

Kadınlar ise olağanüstü incelikliydiler.

Yatmak için soyunurken şöyle dedim;

– Benim küçük bir bimbo olduğumu düşünüyorlar, dedim.

– Bimbo biraz fazla erkeksi, dedi, en iyisi Bimba.

– Bu canımı sıkıyor.

– Tatlım, onlar yalnızca kıskanıyorlar.

– Kıskanıyorlar.

– Evet, bu doğru, dedi, biz tanıdığım en mutlu çiftiz.

— • —

Sözünü ettiği klasik sinema filmlerini izlememiş olamama inanamıyordu.

– Sizin kuşak tamamen bir kültür yoksunu, dedi.

Beni eğitmeye karar verdi.

Thin Man'ın orijinalini izledikten sonra, "Sen Nora gibisin ve ben de Nick," dedi. "İkimiz Bogart ve Bacall gibiyiz. Hepburn ve Tracy gibi."

– Daha çok Mr. Wilson ve Dennis the Menace'a benziyoruz, dedim.

— • —

Akşam yemeğine Sophie'yi davet ettik.

Archie ona, benim peşimden koşuşunu, Central Park West'deki partiyi, restoranda gördüğümüz yayıncıyı ve kapısını çaldığım pazar gününü anlattı. "En sonunda," dedi, "Jane pes etti. Yukarı çıktık. Üzerimdekileri çıkarttım. Onunkileri de çıkarttım-"

– Kahve ister misin? diye sordum

– Hayır, teşekkür ederim, dedi Sophie.

Archie bana baktı. "Bana biraz tedirgin olduğunu söyledi, konuşmak istedi. Ben de elbette dedim. Sigara getirdim. Orada yatarak sigara içtik ve konuştuk. Elbette ki ben-"

– Tatlı?

– Ben almayayım, dedi Sophie.

– İşte böyle, diye devam etti Archie. "Hâlâ sigarasını bitirmesini bekliyorum." Archie alçak sesle devam etti, "Başını sallayıp, sigarasını söndürmek için doğrulacağı zamanı bekliyorum. İşte o zaman pes edeceğim." Durdu. "Göğsüme sönmemiş küllerini döküyor."

Ona bakakaldım. Sen neden söz ediyorsun? Bu tam bir gece önceydi.

Sophie'nin gülmesini izliyordu.

– Göğsümde bir yangın çıkardı! Ceylanlar sıçrıyor, filler kaçışıyordu..."

Sophie bana bakarken hâlâ gülüyordu ve *Tamam, her şeyi anladım* der gibiydi.

— • —

Archie'ye anlatmak için aklımda fıkralar ve şakalar biriktiriyordum. İçimden alıştırma yapıyordum.

– Dişçi nasıldı? diye sordu.

– Bana ne söylediğini biliyor musun? Diş etlerimi fırçalamalıymışım! Hiç böyle bir şey duydun mu?

Durdum.

– Herhalde kuaförüm de yakında ensemi fırçalamamı söyler.

Gülmemek için direndiği halde güldü.

– Çok tuhafsın, dedi.

— • —

Yayıncıların katıldığı partilerin birinde Archie'nin birine şöyle dediğini duydum;

– ve Jane beni Yahudi düşmanı olmakla suçluyor.

Tam arkasında duruyordum, bardaydım ve içkimi aldıktan sonra orada durmaya devam ettim.

Archie konuşmasını sürdürdü;

– Ona eski eşimin Yahudi olduğunu hatırlatıyorum ve Jane şöyle diyor; 'Bu neyi kanıtlar ki? Tanıdığım kadın düşmanlarının hepsi evli.'

Konuştuğu adam bu yanıtın çok akıllıca olduğunu söyledi.

Takside sordum;

– Şu Yahudi düşmanlığı konusu nereden çıktı? Bir önceki gece de Sophie'ye anlattıkların. Biliyorsun, o uydurma fıkralarında rol almak istemiyorum.

– Adil olmak için, dedi.

– Adaletin bununla ne alakası var?

– İlgisi, diye düzeltti. İyi editörler güzel konuşmalı.

– Şimdi de konuşmamı mı düzeltiyorsun?

– Evet, dedi, daha iyi olman için çalışıyorum. Senden de aynısını bekliyorum.

– Peki daha iyi olmak istemiyorsam ne olur?

– O zaman yalnızca, başkalarının konuşmalarını dinleyen ve düzgün konuşmasını bilmeyen huysuz bir kadın olursun.

— • —

Apartman dairemden çıkıp, Archie'nin yanına yerleştim.

— • —

Artık aileme anlatmak zorundaydım.

Söylediklerimi çok sessiz karşıladılar.

Kardeşim;

– Oyun oynamak için kendi yaşında çocuklar bulamıyor musun? diye sordu.

halam artık çok yaşlanmıştı ve uzun zamandır onu görmemiştim. Ona Archie'den söz ettiğimde gözlerini kapadı. Uyumuş olabileceğini düşündüm, fakat gözlerini açıp;

– Genç bir kadın, kendisinden yaşlı bir adama çok şey verir, dedi.

– Hayır, durum öyle değil, dedim.

Onu ikna etmeye çalışıyordum.

– Düşünce yapımız aynı, dedim.

– Ah tatlım, dedi, erkekler penisleriyle düşünür.

— • —

Doktor, Archie'ye, kan şekerini kontrol altına alır almaz, her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Bu iyi haberdi. Eve elinde küçük bir aygıtla geldi, adını Diken koyduk.

Kendisine ensülin enjekte ederken izlenmekten hoşlanmıyordu, fakat Diken başkaydı. Bu bizim tasarımımızdı. Düğmeye basıyor ve iğne çıkarak parmağını deliyordu. Ben de parmağını elime alıyor, kanı özel bir kâğıda sürerek aygıta sokuyordum. Yanıtı beklerken, kanının ne kadar tatlı olduğunu tahmin ediyordum.

— • —

Evde olduğunda ise, dinlenme odasındaki büyük deri kanepeye uzanır ve bir roman okurdu. Yanıbaşındaki sehpada, buzlu çay ve bir kase dolusu kocaman zeytin dururdu. Televizyonu açtı. Bana seslenerek, "American Masters"ın başladığını söyledi. "Irving Berlin de var."

Yerimden kımıldamadım.

Buzlu çayını yeniden doldurdu ve "Derdin ne senin?" diye sordu.

– Hiçbir şey.

Salona yaklaşan terliklerinin yere sürünme sesini dinledim.

Yatak odasında bana şöyle dedi;

– Senin kim olduğunu bilmiyorum, ama ben Jane'i geri istiyorum.

Beni öpmeye başladı. "Benim Jane'ime ne yaptın?"

Güldüm.

– Ah, evet, dedi, fırtınada karşına çıkan ilk limana girersin.

— • —

Kan şekeri sonuçlarını almaya devam ettim ve doktor ensülin dozajını yeniden düzenledi. Büyük değişikliği bekliyorduk. Kendisinden hâlâ, kan şekerini denetim altında tutması bekleniyordu. Buna ne zaman son verdiğini bilmiyorum. Adını Diken koyduğumuz aleti, kilerinin en arkasında, şırıngaların yanında buldum.

— • —

Hafta sonlarını, Berkshires'daki çiftlik evinde geçiriyorduk. Arabasını ilk gördüğüm an, beyaz bir Lincoln Continental, gözlerime inanamamıştım.

– Babanın bu arabayı sana ödünç vermesi çok ince bir davranış, dedim.

– Evet, çok rahat, dedi sesini çatallı ve yaşlı çıkararak.

Sanki tekerleri olan bir oturma odasının içindeydik.

— • —

Çiftlik evi yaklaşık yüz yıllıktı ve duvarları eğik, yerleri kare taşlarla döşenmişti. Her penceresinden bir kır görünüyordu. Yemeklerimizi dışarıda yiyorduk. Akşamları da ya arkadaşlarına konukluğa gidiyor ya da antika pikabında Billie Holiday çalarak dans ediyorduk.

— • —

Mass. General'da bir uzmana gitti ve kendisine, eğer sigarayı bırakmazsa, iyileşmeyi beklememesi gerektiği söylendi.

Biz de sigarayı bıraktık.

Meyve suyu içtik. Nefes alıp verme egzersizleri yaptık. Sigara içmek istediğindeyse biraz uyudu. Ağladım.

Daha iyi hissettiğini söylüyordu. Gözlerinin önünde artık lekeler yoktu. Ayaklarında karıncalanma kalmamıştı. Fakat

tek değişiklikler bunlardı.

— • —

– Benden ayrılırsan seni suçlamam, dedi.
– Hayır, dedim.
– Eğer rollerimiz değişseydi, dedi, ben senden ayrılırdım.

— • —

Çiftlik evine giderken, bana yattığı ilk kızdan söz etti.
– Boşalırken, ona neredeyse benimle evlenmesini söyleyecektim, dedi.

Kahvaltı yaparken, bana eski eşi Frances Gould'un, tanıdığı en akıllı kadın olduğunu söyledi. Onunla Yale'de tanışmışlardı. Kızları Elizabeth onda kalmıştı ve her pazar kızını arıyordu.

Frances'den, "Elizabeth'in annesi" diye söz ediyordu -tıpkı "Korkarım Elizabeth'in annesi bana hâlâ aşık," dediğinde yaptığı gibi.

— • —

Manavda, Archie ile ilk karşılaşmamda onun yanında gördüğüm, elmacık kemikleri çıkık güzel kadına rastladık.
– Corky, diye seslendi Archie ve birbirlerini öptüler. "Bu Jane."

Kızları hakkında konuştular. Corky'nin kızı okulda zor günler geçiriyormuş, fakat erkeklerin hepsi de peşindeymiş.
– Kadınları hiç anlamadım, dedi Corky.

— • —

Manavdan aldığımız paketleri açarken, Archie bana,

Corky'nin birkaç yıl boyunca kendilerinde çocuk bakıcısı olarak çalıştığını söyledi.

Tam bir parti kadını olduğunu söyledi, eve herkesi getirirdi, fakat yatak odasına kimse giremezdi. "En üzücü şey de buydu," dedi.

– Gerçekten de kötü, dedim.

Bana baktı. "Çocukken cinsel tacize uğramış."

– Aa! dedim.

Onun Corky'i düşünmesini izledim.

– Bir zamanlar, yeryüzünde bakılacak en güzel kadın oydu, dedi.

– Peki, dedim, bunları bana anlatmanın nedeni ne?

– Efendim?

– Tüm bu kadınlardan bana ne?

– Sana sözünü ettiğim şey yaşamım.

– Peki amacın ne?

Bana, beni tanımadan önce elli dört yıl yaşadığını ve kendisini kendisi yapanın da bu elli dört yıl olduğunu söyledi. Sevdiğim adam. Bu yaşadıklarını ona fazla görmemeliydim ve anlattığı kadınları kıskanmam için de bir neden yoktu.

Ona galiba anladığımı söyledim.

– İyi, dedi.

– Bari ben de sevdiğim erkekleri anlatayım.

— • —

Halama akşam yemeğinde gittiğimiz gün yağmur yağıyordu ve halamın bundan etkilenip etkilenmediğini merak ettim. Artık eskisinden çok daha huysuz ve kibar olmuştu.

Kapıyı kendi açtı. Hafif dökümlü duran balıkçı yaka kazağı içinde sırım gibi duruyordu.

Archie onu alnından öptü.

Dudağına ruj sürmüştü fakat çerçevesi gitmişti. "Özür dileriz," dedim ve onu dirseğinden tutarak kaldırdım.

Banyoda rujun kapağını açtığımda, "Ben yapabilirim," dedi. Aynadan bana baktı.

– Sen de biraz renklensen fena olmaz, dedi.

Ona makyaj yapmadığımı söyledim.

– Bu çok yanlış, dedi.

Oturma odasına geçtiğimizde, hastabakıcı bir tepside üç bardak şampanya getirdi ve Archie kendi bardağını alırken ona baktım. Gözlerini benden kaçırıyordu ve bardağı en ince yerinden tutuyordu. Şampanyayı kaldırdı. Döndürdü.

– Jane içmeme izin vermiyor, dedi halama.

O da hastabakıcısının da bu konuda sorun yarattığını söyledi.

Yemeğimizi yerken halam şöyle dedi;

– Jane benden senin hakkında öyküler anlatmamı isterdi.

Archie, "Ona neler anlattın?" diye sorduğunda kendimi çok kötü hissettim. Nedenini bilmiyordum.

– Senin ne kadar aksi bir sarhoş olabileceğinden söz etmedim, dedi halam.

— • —

halamın öldüğünü öğrendiğim gece, Archie ile uzunca bir süre karanlıkta öylece yattık. Parmaklarıyla saçımı taradı. Birbirine dolanmış bir yere geldiğinde, hızlıca çekiyordu.

Kendimi olduğumdan daha kötü hissetmek istiyordum, bu nedenle halamla geçirdiğim en güzel günleri anımsamaya çalışıyor, fakat aklıma bir şey gelmiyordu. Archie'ye onun hakkında sorular soracaktım ve dönüp ona baktığımda, yüzünün karanlıkta çok tuhaf göründüğünü fark ettim.

– Ne oldu? diye sordum.

– Yakında ailen buraya gelecek, dedi.

— • —

Archie onları çaya davet etmemi söyledi, fakat cenaze töreninden önce büyük olasılıkla zamanlarının olamayacağını düşünüyordum ve annem de şöyle demişti; "Bir bakarız."

Archie yine de biraz tuzlu kurabiye ve kek alıp, masayı zambaklarla süsledi. Bütün bir sabah saatine bakıp durdu.

Kapı çalındığında Archie ayağa kalktı, fakat kapıyı benim açmamı istedi.

Yalnızca kardeşim gelmişti. Henry yanağımdan öperek, "Babam tören sırasında görüşeceğimizi söylüyor," dedi.

Annemle babam arabadaydı ve Henry ile onların yanına yürüdüm. Beni dürterek, "çok iğneli konuşuyorlar," diye fısıldadı.

Başımı camdan içeri uzatarak babamı öptüm, "Merhaba baba," dedim. O da "Merhaba tatlım," dedi.

– Geç kaldığımız için çok üzgünüm, dedi annem. Henry'nin arka koltuğa geçmesi için öne doğru eğiliyordu.

Onlarla gitmek istiyordum.

Belki babam söyleyebilirdi. "Orada görüşürüz," dedi.

– Tamam, dedim.

Arabanın köşeden dönmesini izledim ve içeri girmek için geri döndüm. Archie kapıda duruyordu; dışarı bakıyordu.

— • —

Törene de, mezarlığa da bir sürü insan geldi. Çoğu yaşlı insanlardı ve Archie hemen hepsini tanıyor gibiydi.

Cenaze gömülene kadar konuşma olasılığı yoktu. Hepimiz Lincoln'un çevresinde duruyorduk. Yağmur yağmaya başlamıştı ve babamın Philedelphia'ya geri dönmek istediğinden emindim, fakat Archie'nin tanıdığı insanlar babamla konuşmak istiyordu.

En sonunda babam,

– Geri dönmek zorundayız, dedi.

– Akşam yemeğine kalacağınızı düşünmüştük, dedi Archie.

Henry ses çıkarmadan ağız hareketleriyle *Güzel Araba* dedi bana bakarak.

– Bir dahaki sefere, dedi annem ve Archie onu yanağından öptü.

Siyah yağmurluk giymiş bir adam arabaları yönlendiriyordu ve Archie de kendi arabasına bindi. Herkesi öptüm, fakat ayrılmak istemiyordum.

Adam Lincoln'a doğru ilerledi ve Archie de eğilerek camı tıklattı. "Haydi gel tatlım," derken Archie'nin sesi neredeyse hiç duyulmuyordu.

– Hey, diye seslendi yağmurluklu adam bana, babana söyle hareket etsin!

Annemler duymamazlıktan geldi. Henry bana baktı. Gülümsedi.

— • —

Mezarlıktan eve dönerken, Archie'yi, kardeşimin gördüğü gibi, yaşlı bir adam olarak gördüm. Bu nedenle yol boyunca camdan dışarı baktım.

Archie her şeyin kötü gittiğini biliyordu, fakat kendini, elinden geleni yaptığı yönünde rahatlatmaya çalışıyordu.

West Side Highway'e yaklaştığımızda, yol daralmaya başladı. Bir kamyonun arkasında yanıp sönen bir ok vardı, fakat ok kısmının ışığı yanmıyordu. "Bir tireye benziyor," dedim.

Archie bana bakıp gülümsedi. "Tehlike," dedi. "Önümüzde bileşik adlar var."

— • —

O akşam, intihar eden kız arkadaşının öyküsünü anlattı. Bana doğruyu söylediğini biliyordum ve yaşamında başından geçen en kötü deneyim buydu. Bu, bana anlattığı diğer öykülerden çok farklıydı. Ayrıntılara girmiyor, dinlerken daha faz-

la haz alayım diye ilginç anlatım tekniklerinden yararlanmıyordu. Bitirdiğinde beni uyardı;

– Bunu lütfen asla başka birine anlatma.

– Hayır, anlatmam, dedim.

— • —

Çalışma odasında onu telefonda biriyle konuşurken duydum; alçak ve içten bir ses tonuyla konuşuyordu. Telefonu kapadıktan sonra beni mutfakta buldu.

– Elizabeth'in annesi buraya gelmiş, dedi. Seninle tanışmak istiyor.

– Aman Tanrım.

Bana aldırmadı.

– Ona seninle evlenmeyi düşündüğümü söylediğimde bana ne dedi, biliyor musun? "Ah, yaşlı adam, sanırım aşk, anlık bir inançsızlık."

– Onunla konuşurken seni duydum, dedim.

– İnanılmaz, dedi. Beni tanıdıktan sonra başka bir kadınla birlikte olmadığını söyledi. Sonra sesi değişti. "Buna da bir şey diyemezsin."

– Sen neden söz ediyorsun?

– O akşam Jamie'yi evinde bulmuştun, dedi, ve son bir kez beraber oldunuz.

Orada öylece kalmıştım.

– Böyle olduğunu biliyordum.

— • —

Benimle konuşmak istemiyordu. Konuk odasında uyuyor ve ben uyandığımdaysa gitmiş oluyordu.

İşyerinde bir zombiye dönmüştüm.

Sophie'yi aradım. "Ona bir şans tanı," dedi ve benim, onun otuz yıldır görmediği kadınları kıskandığımı anımsattı.

– Fakat bu farklı bir durum, dedim. "Yaşadığı cinselliği düşünüyorum."

– Onun için bu aynı, dedi.

— • —

Eve karides ekmek ve bir kucak dolusu çiçek getirdim. Salon karanlıktı. "Tatlım?" diye seslendim.

Yukarıda Elizabeth'in annesiyle birliktedir, diye düşündüm.

Karidesleri ve çiçekleri elimden bırakmadan yukarı kata çıktım. Yatak odasının kapısı kapalıydı ve yavaşça açtım. Odanın ışıkları yanmıyordu. Boştu.

Çalışma odasından gelen ışığı gördüm. Sigara dumanının kokusunu aldım.

Masasında oturuyordu. Üzerinde bir T-shirt, boxer, çorap ve terlikler vardı. Bakmak için arkasını dönmedi.

– Tatlım, dedim ve sonra da masasında Martini gördüm.

Bir an soluk alamadım.

Diğer her şey silikleşene kadar bardağa baktım. Yalnızca bardak ve ben kalmıştık. Bardak büyük, güzel ve biçimliydi.

İçimden bir ses, hiç kimsenin evinde tek başına böyle bir bardakla içki içmeyeceğini söylüyordu.

Belki de yalnızca izlemek için satın almıştı.

Ya da bir hatıra olabilirdi.

Belki de yalnızca flört ediyordu.

Bilmiyordum.

Olduğu yerde dönerek bana baktı. Gözlerini kısmıştı.

– Ne bakıyorsun, dediğinde duyulan onun sesiydi, fakat söyledikleri onun sözleri değildi.

— • —

Bir hafta sonra eşyalarımı topladım.

Çalışma odasına gittim.

İçeri girdiğimde dönmedi. "Yanlış bir şey yapan varsa o da sensin," dedi. "Ve bunun için beni cezalandırıyorsun."

– Bak, dedim ince ve zayıf bir ses tonuyla. Ayrılma nedenim alkol.

– Yüce İsa, dedi, yani tek neden?

Ayrılmak için onun iznini beklediğimi anladım.

— • —

Bazen beni arardı, geç saatlerde. Sesinde alkolün izlerini duymaya çalışırdım. Çoğu zaman hemen ayrımsayamazdım, fakat hep oradaydı. Bir süre sonra, telefonlara yanıt vermemeye başladım. İşi tele sekretere bıraktım.

Bir keresinde, gecenin bir yarısında telefona yanıt verdim. Bana birazdan kendini öldüreceğini söyledi ve hemen bir taksiye atlayıp oraya gittim.

Kapı açıktı ve bütün ışıklar yanıyordu.

– Merhaba, dedi. Gülümsedi.

Ona, kendini öldürmek üzere olan birine benzemediğini söyledim.

– Biraz eğretileme yapıyordum, dedi. "Şunu dinle," diyerek önünde duran kâğıt tomarından bir sayfa alıp bana okumaya başladı.

Kendi yazdıklarını okuduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Bu bir romandı ve Central Park West'deki parti ile başlıyordu.

– Anlıyor musun? diye sordu okumayı bitirdiğinde.

– Hayır.

– Senin söylediğin olan biri, bu okuduklarımı yazamazdı, dedi.

– Ben hiçbir şey söylemedim.

– İnsanlar, ikimizin sahip olduğu mutluluğu elde etmek için tüm yaşamları boyunca bekliyorlar, dedi.

— • —

Yayıncım, beni odasına çağırdı. Bana, Archie Knox'dan bir roman aldığını ve çok umut verici bir metin olduğunu söyledi. "Archie'yi hiç sevmemişimdir," dedi. "O da beni sevmez."

Başımı onaylarcasına salladım ve sonra kendimi durdurdum.

– Romanı bize tek bir koşulla satacak; editörlüğünü senin yapmanı istiyor.

Hareket etmedim.

– Al bir bak, dedi, hızlı okunuyor.

Roman taslağını bana uzatttı.

– Tek bir sözcüğünü değiştirmene gerek olmayacaktır, dedi.

– Hayır, dedim.

İlk defa bana baktı;

– Seni tamamen anlıyorum, dedi.

— • —

Roman S-'den çıkar çıkmaz okudum. Herkes okudu. Yazın basılmıştı ve kumsalda yürürken insanların elinde görebiliyordum.

Kitapçılara girdiğimde hâlâ elime alır ve bakarım. Bana adanan romandaki adımı görmek için. Bazen de ilk sayfasını açarak, o gece bana okuduğu satırları okurum ve sandalyesine yaslanıp "Anlıyor musun?" diye soruşunu anımsarım.

Metin çok temiz. Gerçekten de tek bir sözcüğünü değiştirmek zorunda kalmayacaktım. Romandaki kahramanın içkiyi bırakması ve kızın da olgunlaşması dışında yazılanların hepsi doğru. Son sayfada çift evleniyor ve bu da bir aşk öyküsü için en iyi sondur.

YAKILABİLECEK EN İYİ IŞIK

Çocuk sahibi olmak, kendinizden çok fazla ödün vermeyi gerektirdiğinden, iyi anne babalar doğal ve zorunlu olarak, çocuklarından karşılık olarak bir şey beklerler: Doğdukları ve kendilerine bakıldığı için sözle bir teşekkür değil, ...fakat ... anne ve babalarının ilke ve kurallarını benimseme yönünde bir isteklilik.

— Benjamin Spock, M. D., The Common Sense Book of Baby and Child Care

Birden bire, karşımda oğlum Barney'i gördüm. Mutfakta naneli soğuk çay yapıyor, bir yandan da kasette çalan operaya eşlik ediyordum ve birden alt katta kapı zilinin çalındığını duydum. Diyafondan gelen seste, Barnie sekiz yaşındaki sesini taklit ederek; "Anne açsana! Benim!" diyordu. Otomatiğin açılması için düğmeye basıp alt kata iniyordum ki, onun çoktan ikinci kata yaklaştığını gördüm. Loş ışıkta üzerindeki kotu ve tişörtü görebiliyordum. Yanında da her zamanki gibi bir kadın vardı.

Barney otuz dört yaşında, fakat yirmi birinde gösteriyor. Kısa boylu ve kaslı, esmer tenli ve büyük bir burnu var. Yüzüne şöyle bir bakamadan beni kucakladı.

– Burada ne yapıyorsun? Seni gördüğüme inanamıyorum!

Kız arkadaşının kolundan tutarak, sahte bir İngiliz aksanıyla şöyle dedi;

– Azizemle tanış anne!

– Bana Nina diyebilirsiniz, dedim.

– Nasılsınız? diye sordu kız ve el sıkıştık. "Ben Laurel." Kız oğlumdan daha uzundu; güzeldi. Koyu sarı saçlarını örmüştü.

Barney Chicago'da yaşıyordu ve burada New York'da ne yaptığını ve bu sürprizin nedenlerini sormayı istiyordum, fakat Laurel şöyle dedi;

– Umarım rahatsız etmiyoruzdur.

– Aptal olma, dedi Barney.

Ona hafifçe vurdum.

Onları terasıma çıkardım, masa ve sandalyelerin üzerinden yaprakları temizleyerek naneli çayımı getirdim. Mutfaktan seslenerek "Aç mısınız?" diye sordum. Barney her ikisi için de "Hayır," dedi. Bu benim için iyi bir yanıttı, çünkü buzdolabında yalnızca kereviz ve yoğurt vardı.

Terasta Barney ve Laurel yan yana oturmuşlardı; Barney ona kollarını dolamıştı ve elleriyle de boynuna dokunuyordu.

– Ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz? diye sordum.

Barney, yarın Laurel'in ailesini görmek üzere Woods Hole'a gideceklerini söyledi.

– Laurel'in anne ve babası deniz biyologları, dedi, bilimsel bir aile.

Bu sözleri duyunca, Barney'in, anne babası laboratuvarda çalışan bir kızdan söz etmiş olduğunu anımsadım. İki yıl önce boşanmasından beri, bu konularla fazla ilgilenmiyordum – önce çok heyecanlanıyor, fakat iki üç ay sonra ona bu konuda soru sorduğum zaman da sinirleniyor ve sıkılıyordu.

– Demek bir bilim adamısın Laurel, dedim.

Başını salladı.

– Sana söyledim, dedi Barney, o bir entomolojist.

– Böcekleri inceliyorum, dedi kız. Sonra çevresine baktı ve hâlâ tomurcuklarını açan ağaçları izledi. Güneş ışığı dalların arasından geçiyor ve tuğla zeminde ılık ışık kümeleri oluşturuyordu. "Burası çok güzelmiş," dedi. "New York'da böyle evlerin olduğunu bilmezdim."

Ona Greenwich Village'ın şehrin diğer yerleri gibi olmadığını açıkladım.

– Burası küçük New York, dedim.

Binada duran satılık levhası hakkında sorular sorduğunda, ona bina sahibinin, beni ve üst kattaki komşumu satın alıp, yaptığımız kontratı bozma yönündeki çabalarını anlattım.

– Güzel Miss Rita nasıl? diye sordu Barney.

– İki yıl önce öldü, dedim. Sanırım neredeyse doksan yaşındaydı.

– Tam bir bebekti, dedi Laurel'e dönüp.

– O bir yazardı, dedim oğluma bakarak.

– Peki üst katta şimdi kim oturuyo? diye sordu.

– Yeğeni Jane.

– Rita'ya benziyor mu? diye sordu Barney. Laurel'e aldırmadığını biliyordum.

– Her neyse, dedim, ben sonsuza kadar burada kalacağım.

– Bu çok iyi, dedi Laurel.

– Ben bir daha asla burada yaşayamam, dedi Barney ve ağır bir blues parça söyledi.

Barney'e, birkaç yıl arayla saksofon çaldığı Kingston Mines adlı blues kulübüne son zamanlarda gidip gitmediğini sordum.

– Başka şeylerle uğraşıyordum, dedi ve bu konuda konuşmak istemediğini anladım.

Arkasına yaslanarak, sardunyamın ölü yapraklarını ayıkladı. "Nina," dedi, "bir akşam yemeği partisine ne dersin?"

– Harika olur, dedim.

– Bizimkileri de çağıracağım, dedi kız kardeşlerini kastederek. Telefonu mutfaktan alarak yanımıza getirdi. Restoranı arayıp şöyle dedi; "Isabelle lütfen. Ona Jerry Kinkaid'in aradığını söyleyin." Ad tanıdık gelmişti ve birden Isabella'nın yedinci sınıftaki erkek arkadaşını anımsadım. Barney sesini kalınlaştırarak, "Bebek. Beni patikada bekle," dedi. Isabelle'nın gülüşünü duymamız için telefonu bize doğru uzattı. Onunla şakalaşırken, bizim de eğlenmemizi istiyordu. "Cennete çıkan bir merdiven yapacağım" şarkısını söyleyip, elindeki bir dalı baston gibi tutarak dans etmeye başladı. Barney herkesi kendine aşık ederdi.

Konuşmaları bittikten sonra, postanedeki P.K.'yi aradı. En genci oydu ve bir avukat olmuştu. Barney onunla konuşurken ciddileşti. "Merhaba fıstık," dedi Barney. Laurel'e gülümsedi

ve telefonu içeri götürdü.

Terasta Laurel ile yalnız kalmıştım. İkimiz de sessizdik, sonra bana kapıcılar üzerine hazırladığım belgesel hakkında sorular sormaya başladı. Belgeseli ona Barney izletmiş ve en çok hangi kapıcının hoşuna gittiğini sormuş. Ben konuşurken doğrudan yüzüme bakıyordu ve anladım ki beni gerçekten dinliyordu.

Barney terasa geri dönerek, Laurel'in sandalyesinin arkasında durdu. "P.K., Isabelle ve onun şu güz -neydi adamın adı?"

– Giancarlo? Emin değildim.

– Evet o , doğru. Üçü gelecekler.

– P.K. Roger'ı getirmiyor mu?

– O çoktan arşivlenmiş, dedi. Çok hafifçe Laurel'in boynuna, çenesine ve yanaklarına dokundu. "Biraz uyumak ister misin böceğim?" Sonra da onu başından öptü. Eski eşi Julie'den bu yana, kimseye böylesine ince davranmamıştı.

Barney'e benim odamda kalmalarını söyledim. Odayı düzeltip temiz havlular getirdim ve Laurel çarşafları değiştirmemde bana yardım etti. Barney bana dönerek;

– Uyuması için ona şarkı söyleyeceğim, dedi.

Terasa geri dönüp, akşam yemeği için alışveriş listemi yaptım. Barney geldiğinde yanıma oturmadan duvara dayandı.

Ona Julie hakkında sorular sormak istedim. Ağzımı açtım, fakat sonra geri kapadım. Laurel'in benim odamda yatıyor olması garip bir duyguydu. Fakat Julie bu aileden biriydi; onu unutmak çok zordu. Sonunda şöyle dedim;

– Julie ile hiç karşılaştın mı?

– Evet. Gülümsüyordu, fakat gülümseyişinde küstahça ya da cinsel bir şeyler yoktu; yalnızca yaramaz bir çocuğun gülümseyişiydi bu.

– Nasılmış peki?

– Çok iyi.

Ona baktım.

– Laurel ve ben perşembe günü onunla bir akşam yemeği yedik.

Şimdi ciddileşmişti ve bir şey düşünüyordu.

– Babam nasıl?

Barney asla babasını sormazdı.

– Baban mı? dedim şaşırarak.

– Elbette.

Ona babasının yeni ve iyi bir galeride sergi açtığını söyledim. Açılışı için bir davetiye isteyip istemediğini de sordum. "Elbette," diye yanıtladı.

Posta kutusuna gidip, davetiye kartını aldım. Güzel bir davetiyeydi -üzerinde resimlerinden üçünün küçük birer kopyası vardı. Kartı Barney'e uzatarak, "Önümüzdeki cuma günü," dedim.

Barney karta bakarak;

– İşte sana zorunlu bir katılamama nedeni.

Ben alışveriş listemi tamamlarken gelip karşıma oturdu.

– Sana bunları alabilirim, dedi.

– Oğluma ne yaptın böyle? diye sordum ona.

Gülümsedi. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

— • —

En önce gelen P. K. oldu. Evine uğramadan işten gelmişti ve bu nedenle üzerinde avukat elbisesi ile bir evrak çantası vardı. P.K. biraz tombulcaydı, fakat bu ona yakışıyor ve ayrı bir güzellik katıyordu. Basamaklardan çıktığı için yüzü biraz kızarmıştı ve gözleri bir şeyi arar gibiydi. Beni öptü ve fısıldayarak;

– Julie burada mı? diye sordu.

Hayır dediğimde iç geçirdi.

– 'Biz' deyişi çok güzeldi. Bilmiyorum.

Bir dakika düşündükten sonra;

– Bu çok aptalca, dedi.

– Fakat Laurel'i getirmiş, dedim. Çok hoş biri.

Sesine en ufak bir duygu belirtisi katmadan, sönük bir biçimde "Harika!" dedi. "Barney nerede?"

– Likör dükkânı.

Laurel yatak odasından dışarı çıktı. Henüz yeni kalkmıştı. "Merhaba!" dedi.

Birkaç dakika sonra P.K. peşimden mutfağa geldi. Çoraplarını ve ayakkabılarını çıkarmış, pileli eteğinin üzerine benim siyah tişörtümü geçirmişti. "Bu defaki küçük bir kız değil," dedi.

Ondan salatayı yapmasını istedim.

Laurel de bize katıldı. Artık tam anlamıyla uyanmıştı ve dalgalı saçını arkadan toplamadan, omuzlarından aşağı sarkıtmıştı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu ve P.K. ona marulu uzattı.

Barney likör dükkânından döndü. P.K'yi görür görmez elindeki torbaları olduğu yere, oturma odasının ortasına, bıraktı ve yanına gidip ona sarıldı. "Ah, avukatçığım," dedi sırtını sıvazlayarak.

Masayı hazırladı ve radyoyu açtı. Glady Knight'ın yazdığı "Üzüm Bağlarından Duydum Bunu" şarkısı çalıyordu. Isabelle ve Giancarlo geldiğinde, hepimiz şarkı söylüyor ve dans ediyorduk.

Isabella ailenin en güzelidir. O akşam, kendisini olduğundan çok daha uzun boylu gösteren motosiklet çizmeleri giymişti. "Demek sen geldin," diyerek Barney'e sarıldı. Herkese Gaincarlo'yu tanıştırdı. Biçimli bir çenesi, uzun, siyah saçları vardı. Gerçekten çok yakışıklıydı; tam bir İtalyan.

Barney ona Laurel'i tanıştırdığında, Isabelle aldırmaz bir hava takındı. Yanına yaklaşılmaz görkemli kadını oynuyordu, fakat gerçekte öyle biri değildi.

Mutfakta Giancarlo ve Isabelle için yer kalmamıştı ve bu nedenle içkilerini alıp oturma odasına geçtiler. P.K'den yanlarına gidip onlara arkadaşlık etmesini istedim, fakat o Barney'e

seslenerek; "Sen git," dedi.

Kokteylerimizi içmek için hepimiz oturma odasına geçtik. Ben taburede otururken, Barney de bana yaslanmış duruyordu. Kulağıma eğilerek, "Kaynaşıyorlar,"dedi. P.K. ve Laurel'den söz ediyordu.

"Hey millet," dedi Isabelle. "Bir sürprizim var." Laurel'e dönerek, "Barney sana Water Mill hakkında bir şeyler söyledi mi?"

– Çok az.

– Barney ile ikimiz orada birkaç yıl geçirmiştik. Kooperatif biçiminde işletilen bir çiftlikti. Isabelle Giancarlo'ya dönerek sözlerine devam etti; "Comunista." Elma bahçelerini, diğer aileleri anlattı ve nehrin öteki yakasına gidip dinlediğimiz folk konserlerinden söz etti.

P.K. hüzünlenmişti. Eski güzel günleri özlüyordu ve haksız da değildi.

Gaincarlo ise Isabelle'nin yüzüne bakıyordu; bunu ona duyduğu derin aşktan mı, yoksa İngilizce anlamadığından mı yapıyordu anlayamamıştım.

– Sözü fazla uzatma Iz, dedi Barney.

– Hayır, dedi P.K. bildiğin gibi devam et.

Isabelle bakışlarını benden uzaklaştırarak önce Barney'e, sonra da P.K'ye baktı ve şöyle dedi;

– Geçen hafta sonu babamla ikimiz oraya gittik. Biraz durduktan sonra devam etti, "Yıkılacağını duymuştuk ya?"

Barney başını salladı.

– Yıkılmış, dedi Isabelle. "Yalnızca tek bir şey dışında." Çantasından fotoğraflar çıkardı. "Voila!" Onları bize dağıttı.

Bunlar, Barney'in evimizin arkasında kurduğu minyatür köyün fotoğraflarıydı. Bahçıvan kulübesinin yanındaki büyük çiçekliği almıştı. O sıralar evin çevresinde inşaatlar vardı. Barney inşa ettiği köyü için kendisine ufak tefek malzeme verildiğinde çok mutlu oluyordu. Çatıları için tahta, köprüleri için metal ve havuzları için mavi cam topluyordu. Tepeler ve vadi-

ler yapıyordu, hatta bir ırmak. Ayrıca gizli tuttuğu bir formülle -çimento taş karışımı- yaptığı tuğlalardan evler inşa ediyordu.

Fotoğraflara bakarken de Laurel'i köyde gezdiriyor gibiydi. "Beysbol sahası, açık hava sineması..."

– Çok gerçekçi görünüyor, dedi P.K.

– Çevresindeki her şey yıkıldığı için, boyutlarını karşılaştırabilecek bir oran yok, dedi Isabelle.

Bu sözleri duyunca duraladım. Bir zamanlar evimizin durduğu yerde, turuncu toprakla ve buldozer izleriyle kaplı düz bir alan vardı. "Bir hayalet kente dönmüş," dedim.

– Evet, dedi Barney.

– Senin Topia'n, dedi Isabelle.

Barney düşünceli bir hal almıştı ve anımsıyordu.

Isabelle Laurel'e dönerek,

– Barney büyüklerin Ütopya üzerine konuştuklarını duymuştu.

Ben'in, kendi dünyamızı yaratma üzerine söylediklerini anımsadım ve bir an aklıma otuz dört yaşındaki halim geldi; Barney'in başı kucağımdaydı ve çember biçiminde elma bahçesinde oturan kalabalık bir aile topluluğuyduk. Bir bahar akşamıydı ve tomurcukların kokusu bu akşam yemeğinde bile hâlâ burnumdaydı. "Her şeyi sorgulamalıyız," diyordu Ben. "Para, din, tekeşlilik." Bunları söyleyen kocama şöyle bir bakmıştım; "Bizden söz etmiyorsun, değil mi tatlım?"

Layrel Barney'e;

– Kaç yaşındaydın? diye sordu.

– Sekiz miydi? dedi Barney bana bakarak.

– Evet, yaklaşık o kadardın.

– Bu köyü inşa etmen ne kadar zamanını aldı? diye sordu P.K.

– Bütün yazını harcadı, dedi Isabelle.

– Bunu yıkmamaları hoşuma gitti, dedi P.K.

Yemeği kontrol etmek için mutfağa gittiğimde, kulağıma

Barney'in söyledikleri çalındı; "Babamla sık sık görüşüyor gibisin Isabelle."

Yemeğe oturduk. Makarnayı biraz fazla pişirmiştim, fakat kimse buna aldırmış görünmedi. Hepimiz konuşuyor, gülüyor ve şaraplarımızı yudumluyorduk. İçimi bir huzur kaplamıştı. Hepimiz bir aradaydık.

Sağımda oturan Giancarlo sordu;

– Çiftlikten neden ayrıldınız?

İngilizcesi kusursuzdu.

Ona okulların iyi olmadığını ve elmaların bize para kaybettirdiğini anlattım. "Gerçekçi değildi," dedim.

– Bunun yanında tam bir zevk yaşamına dönüşmüştü, dedi Isabelle.

– Isabelle, dedim.

– Bunu babam söylüyor, dedi.

– Böylece, dedi Laurel, siz de Roma'ya taşındınız.

Ona yalnızca bir yıllığına gittiğimizi, fakat orada iyi bir iş bulduğumu söyledim. İşimi sorunca da "dublaj" dedim. "Sesim onlarca spagetti reklamında ölümsüzleşti, Barney'inki de."

– Pa! dedi Barney. "Injuns!"

– Bunu nasıl yapıyorsun? diye sordu Laurel.

– Taklit ediyorsun, dedim. "Sözcükleri bir aktörün ağzına uyduruyorsun."

– Bu çok zor bir iş, dedi Barney, çünkü İtalyancada sözcükler genelde sesliyle biter -ağız açıktır.

Bunları söylerken Giancarlo'ya gülümsüyordu.

Barney ve ben bir deneme yaptık: Ben ağzımı "Prego" dermiş gibi hareket ettiriyor, o da "Merhaba" diyordu.

Barney birden öğretmen havasına girmişti. "Önemli olan seslerin arasındaki görüntü farkıdır." Bunları söylerken hepimizi sesli ve sessiz harfler arasında gezdirir gibiydi. Bir masa dolusu ses olmuştuk.

– Kendimi birinci sınıfta hissettim, dedi P.K.

Sıra tatlılara gelince şampanyayı getirdim. İlk kadehi P.K.

kaldırdı: "Windy City'den gelen konuklarımıza!" ve herkes bardağını tokuşturdu.

Giancarlo ayağa kalkıp, "Evin saygıdeğer hanımına!" dedi.

Isabelle'ye dönüp, "Bu hoşuma gitti," dedim.

P.K en son davasını anlatıyordu ve uyuşturucu kaçakçısı olduğu öne sürülen sanığın suçsuz olduğunu, fakat her konuda yalan söylediği için durumunu zorlaştırdığını söylüyordu. P.K bunları anlatırken çok heyecanlıydı ve Barney'in bu sırada kaşığını bardağına vurması beni kızdırmıştı.

– Bir duyurum var, dedi. "Büyük bir duyuru." Herkese gülümseyerek Laurel'i yanına çekti. "Biz hamileyiz," dedi.

Sonra sustular. Herkesin söylenenleri anlaması birkaç saniye aldı. Isabelle kalkıp ikisine de sarıldı. "Bu harika,"dedi. "Bu çok güzel." Daha sonra da hepimiz birbirimizi kucaklayıp konuşmaya başladık. Evde sevinç dolu bir gürültü kopuyordu.

Laurel, "Aynı zamanda evlenmeyi de düşünüyoruz," dedi.

Buna herkes gülmüştü, ve itiraf etmem gerek ki bunu duyunca rahatlamıştım. Masada artık ayrıntılar konuşulmaya başlanmıştı -doktora geçen hafta gitmişti, düğün en kısa zamanda olacaktı ve nisan ayında da doğum bekleniyordu.

– Bir büyükanne olacağım, dedim kendi kendime.

Giancarlo elimi sıktı.

Barney ayağa kalktı, yüzünde hâlâ büyük bir sevinç vardı.

Herkes şaka yaptığını düşünüyordu. "Yerine otur şapşal ördek," dedi P.K.

– Bana biraz izin ver, dedi Isabelle. Giancarlo ile gülüyorlardı ve Giancarlo onu öptü.

– Başka bir haberim daha var, dedi Barney.

Farkına varmadan Laurel'e baktım. Yüzünün rengi solmuştu ve terlemişti. Arkasındaki saçlar boynuna yapışmıştı.

– Susun, dedim.

Barney olabildiğince yavaş,

– Julie de hamile, dedi.

Herkes susmuştu.

Isabelle Giancarlo'ya fısıldıyarak, "Eski eşi," dedi.

– Babası benim, dedi Barney sözcüklerin üzerine basarak.

Herkes donakalmıştı.

Oğlumu izliyordum. Onu daha önce hiç bu kadar ciddi gördüğümü sanmıyorum, fakat gerçekçi görünmüyordu, sorumluluk sahibi birini taklit eder gibiydi daha çok. "Elimizden geldiğince yardım edeceğiz," dedi. Birden ayakta durmanın yanlış olduğunu anladı -kadeh kaldırmıyordu- ve hemen yerine oturdu. "Yardım edeceğiz," dedi yeniden.

P.K. kardeşini inceliyordu. İçimizde Barney'den en çok şeyi P.K. bekliyordu ve ne yapmış olursa olsun bu düşüncesini değiştirmiyordu. Yakılabilecek en iyi ışığı yakacaktı. P.K.nin yüzü bir an için düş kırıklığı ya da şaşkınlık yüzünden solgunlaştı, fakat dik gözlerle doğrudan Barney'e baktığında sesi ciddi ve içtendi;

– Bunu neden yapıyorsun?

Şimdi de Laurel konuşmaya başlamıştı. Kendine olağanüstü hakim biriydi.

– Buna birlikte karar verdik, dedi. "Yapacak tek şey bu."

Hepimiz yeniden sessizleşmiştik. Giancarlo öne eğilerek elini Barney'ye uzattı. "Seni kutlarım!"

– Tam bir pembe diziye döndük, dedi Isabelle.

Sonra hepsi birden bana döndü. Sanki son sözü ben söyleyecek, son kararı ben verecektim. Böyle bir durumda bir annenin söylemesi gerekenleri bulmaya çalışıyordum, işleri yoluna sokacak ve her şeyin nasıl yürümesi gerektiğini açıklığa kavuşturacak sözler. Kendi annem olsaydı son sözü kolayca söylerdi. Anneme, Ben ile evlenmeyi düşündüğümüzü söylediğimiz günü anımsadım. Bunun hoşlarına gitmemesinin gerçek nedeni, Ben'in bir Yahudi ve komünist olmasıydı. Babam bağırarak; kocanın görevi çocuklarına bakmaktır, demişti. Şimdiyse kendi çocuklarıma bakıyordum.

– Barn, dedim, çocuklara nasıl bakacağını düşündün mü?

Başını salladı, yanıtı çoktan hazırdı.

– Reklam filmleri için yaptığım müzikler var.

– Melodiler, dedi Isabelle. Sanki bu sözcüğün önemsiz havası durumu kurtarıyormuş gibi.

P.K. alçak ve yavaş bir sesle;

– İçlerinden birini televizyona çıkarmayı başardın mı? diye sordu.

Barney belli belirsiz başını salladı. Kendisinden bir tanesini mırıldanmasını istememizden korkar gibiydi.

Kimin kahve içmek istediğini sorma zamanım gelmişti ve sorduğumda kendimi dublaj yapıyormuş gibi hissettim.

Giancarlo başını salladı, P.K. elini, Barney ise gönül borçluluğu ile bana baktı, fakat başımı salladığım zaman benimle mutfağa gelmesi gerektiğini anlamıştı.

Yüzüne bakamıyordum. Ona çaydanlığı uzattığımda, hangi tabakları alacağını sordu. Turtayı keserken ona sordum;

– Düğün tarihini belirlediniz mi?

– Sanırım Laurel'i getirmem gerekir, öyle değil mi?

Dönüp yüzüne baktım.

Uzunca bir süre bu adama baktım.

Ona bakıp şöyle düşündüm: Ona kendini yalnızca yarar getiren bir varlık olarak görmesini öğreten kişi benim.

– Hey, yalnızca şaka yapıyordum, dedi. Sırtını bana dönerken neredeyse Isabelle ile çarpışacaktı.

– Seninle biraz konuşabilir miyim? dedi Isabelle.

Birlikte terasa çıktılar ve daha kapılar kapanmadan içerdeki herkes Isabelle'nin dediklerini duymuştu;

– Sen ne yaptığını sanıyorsun?

Laurel yardıma geldi. Çalışkan ve sessiz biri. Sonra bana Julie ile tanışmasının ne kadar tuhaf olduğunu anlattı. Sonra durdu. "Hiçbir şey hissetmek istemiyorum," dedi. Bana baktı. Benim anlamamı istiyordu ve ona gözlerimle anladığımı gösterdim.

– Ben otuz beş yaşındayım, dedi Laurel. "Yaşamınızı bir düzene sokmak istiyorsunuz, fakat işler hiç de sizin umduğu-

nuz gibi gitmiyor." Daha şimdiden onun ne kadar yorulduğunu görebiliyordum. "Barney'i seviyorum," dedi.

Tatlılarımızı bitirirken, cam kapılar ardından Isabelle'nin sesini ve konuşmasının kırıntılarını duyuyorduk; "...seni geri zekâlı... sorumluluk... çocuk

İçeri girdiler. Dışarıda yağmur yağıyordu ve Isabelle'in gömleği yer yer ıslanmış, bedenine yapışmıştı. "Haydi gel," dedi Giancarlo'ya.

Saçları tamamen ıslanmış Barney ile el sıkıştı. Isabelle çevresindeki herkesi öptü ve Laurel ile kucaklaştı. Laurel'in omuzlarının bir iç geçirişiyle kalkıp indiğini gördüm. Isabelle yeniden Barney'in yanına geldiğinde,

– Seninle daha konuşacağım dostum, dedi.

– Tamam.

Kardeşiyle de şöyle bir kucaklaştıktan sonra, benim kendisiyle kapıya kadar gelmemi istedi.

Bahçeye çıkar çıkmaz bana dönüp,

– Sakın benden ona yumuşak davranmamı isteme anne. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Buraya uçan bir Süpersperm gibi geliyor ve herkesin kendisini kutlamasını bekliyor." Sonra sesi yumuşadı. "Bu onun için hiç iyi değil."

Giancarlo elleri ceketinin ceplerinde yanımızda duruyordu.

– Akşam yemeği için teşekkürler, dedi. Birkaç adım attıktan sonra da arkasını dönüp, "Siz iyi bir ailesiniz," dedi.

Isabelle ondan iki basamak aşağıdaydı ve bu sözleri duyunca Giancarlo'nun dizlerine sarılarak;

– Bunlar çok duygulu sözler, dedi ve güldü. Giancarlo da onu kucağına alarak merdivenlerden aşağı indirmeye çalıştı. Kızım, erkek arkadaşının omuzlarından bana el salladı.

Barney ve Laurel mutfakta bulaşıklarla ilgileniyorlar, P.K ise Laurel'in omuzlarını sıvazlıyordu. "Bu çok iyi," diyordu Laurel.

– Artık yatmalıyız, dedim.

– Ben bittim, dedi Barney esneyerek.

P.K. onlara iyi geceler diledikten sonra benimle yatak odama geldi. Benden ödünç aldığı tişörtü çıkartarak kendi bluzunu giydi. Önümde sutyeniyle duruyordu ve teninin ne kadar beyaz olduğunu gördüm. Bu yaz neredeyse hiç güneş yüzü görmemişti. Çok çalışıyordu.

Kapıdan ayrılırken,

– Durumun bu kadar kötü olduğunu sanmıyorum, dedi.

Başımı salladım, fakat onunla tamamen aynı düşüncede olmadığımı belli ettim. Kardeşine ve hepimize duyduğu bağlılık başımı döndürüyordu.

TAŞRALI BİR KIZIN DÜŞLEYEBİLECEĞİ EN KÖTÜ ŞEY

"Sakin bir ortam yaratın ki çocuklar kaygılanmasın."

Sailor's Handbook, edited by Halsey C. Herreshoff

I

Babam kan kanseri olduğunu, kardeşime ve bana söylemeden yıllar önce biliyordu. Hastalığının, yaşamımıza etki etmesini istemediğini söyledi. Son zamanlara kadar kendi yaşamını bile etkilememiş. "Çok şanslıydım," dedi ve bizden de kendisi gibi düşünmemizi istiyordu.

Bir hafta sonu, erken bir bahar sabahında üçümüz kapalı verandada oturuyorduk. Öğleden sonra annem arka planda kalmıştı; öğle yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamış, bize daha çok kahve vermiş, bahçedeki otları temizlemiş ve kuş kafesinin yemini tazelemişti. Hava ılıktı, fakat ilkbaharda olduğu gibi puslu değildi; gökyüzünde ağır mavi bulutlar vardı. Koyu pembe ve kırmızı açelyalar yeni yeni açmaya başlamıştı.

—•—

New York'a döndüğümde, işten çıkmadan babamı aradım. Ofisinden ayrılıp eve gitmek üzereydi. "Merhaba tatlım!" dedi. Büyük bir olasılıkla mutfakta cin toniğini yudumluyor, annem de akşam yemeğini hazırlıyordu. Sesi her zamanki gibi güçlü ve rahatlatıcıydı.

Ben de sakin olmaya çalıştım. Ve meşgul. O akşam bana ne

yapacağımı sorduğunda, masamda açık duran gazeteye baktım -radyoda adını duyduğum bir yazar kentteki bir kitapevinde sesli okuma düzenlemişti- ve gitmeye karar verdim. Babama da bunu söyledim.

Telefonu kapadıktan sonra, penceremden, sokağın karşı tarafındaki binanın camlarına baktım. O yıl herkesin "Çok çalışacağına, akıllıca çalış," dediği yıldı ve bu nedenle ofislerin hepsi, gri üniformalı küçük temizlikçi kadınlar dışında bomboştu. Bir kadın, her katta bir ya da iki ofisi temizlerdi. Bir iki dakika sonra ışık söner ve öteki ofise geçerdi.

Temizlikçi kadının benim bulunduğum kata geldiğini duydum, çöp sepetlerini boşaltıyor ve temizlik arabasını koridorda ilerletiyordu.

Adı Blanca idi ve sosyal yaşamımı o oluşturuyordu.

— • —

H-'de işe yeni başlamıştım ve Mimi Howlett yeni yönetici olarak işe başladığı güne ve benim bir uçağın ışıkları olduğuma karar verene kadar, umut vericiydim.

İlk geldiği gün beni öğle yemeğine davet etti. Restoranda insanlar dönüp ona baktı. Onu tanıyanlar el salladı ve bazıları da, güzelliği nedeniyle onun ünlü biri olduğunu düşündüler. Mimi ise onların bu tahminlerini güçlendirici biçimde davranıyordu.

Bakmaktan ben de kendimi alamıyordum, sanki benimkinden farklı bir cinsiyet taşıyordu. Ölçüleri tam bir modelinki gibiydi -büyük bir kafa, ince uzun bir beden- açık ten, buz yeşili gözler ve deliklerinden zar zor nefes alınabilecek bir burun. O gün fötr bir şapka takmıştı, üzerinde kömür karası bir takım elbise vardı -kısa bir ceket ve bileklerine kadar inen bir etek- ayaklarında da, kenarları dantel işlemeli botlar. Tarihi bir romanın romantik bir kahramanı gibiydi ve çevresindeki bu büyülü havayı, üzerimdeki sarkık dökük yünlü elbisemle

bozuyordum. Bir belgeseldeki işçiyi andırıyordum.

Gelelim sesine: Fısıldar gibi ve yumuşaktı, konuşan bir parfüm şişesiydi. Bu da, güçlü duygularıyla konuşan erkeklerin söylediği kaba sözleri bile, büyük bir incelikle söyleyebilmesini sağlıyor gibiydi.

Sözlerine, bir önceki patronum Dorrie'nin işten çıkartılmasına üzüldüğünü söyleyerek başladı. Gerçekten de üzülmüş görünüyordu; böyle olmasını umuyordum.

Daha sonra en sevdiğimiz kitaplardan konuşmaya başladık -fakat yeni basılanlardan değil, çocukluğumuzda ve gençliğimizde bizi etkileyenlerden ve klasiklerden.

Princeton'da okuduğunu söyledi ve benim nereden mezun olduğumu sordu. Ona küçük kolejimin adını söylediğimde, adını duymuş olabileceğini söyledi, ve ekledi; "Sanırım bir arkadaşımın kız kardeşi oraya gidiyordu."

Amacı karşısındakini küçümsemek değildi, fakat bu işleri daha da zorlaştırıyordu. Onun karşısında otururken, kolejde yaptığımız puan hesaplamaları tartışmalarını anımsadım. Princetown'un puanının çok yüksek olması bizi kızdırırdı. Sınav sonuçlarının geldiği ince zarfları ve bunların akşam yemeklerimizin nasıl tadını kaçırdığını anımsadım.

– İyi misiniz? diye sordu Mimi.

– Evet, dedim. "Sigara içsem rahatsız olur musunuz?"

— • —

Mimi'den uzak durmaya çalışıyordum. Onun varlığı, yaşamımda o güne dek yaşadığım tüm geri çevrilişlerimi anımsatıyordu bana -bende bir gelecek görmeyen öğretmenler, sevgime karşılık vermeyen erkekler. Onun yanında yeniden on dört yaşımda oluyordum.

Tepkimin onun için yeni olup olmadığını merak ettim, fakat hoşuna gitmediğinden kuşku yoktu. Yine de incelikli davranıyor, beni görkemli, beyaz kanatlarının altına alıyordu.

Kullanmadığı rujlar ve hoşuma gideceğini düşündüğü ipek şallar getiriyordu. Bergdorf ya da Barneys'da indirim olduğu zaman bana haber veriyordu. Bana bir evden söz etti ve arkadaşım Sophie de bana orayı hemen tutturdu.

Mimi, benden ilk kez, kendisine gönderilen romanlardan okumamı istediği gün şöyle dedi;

– Bununla ilgileneceğini düşündüm.

Fakat kısa zaman sonra buna benzer, kendisinin okumak istemediği romanları bana vermeye başladı, sonu gelmez bir sıkıntıydı bu. Bunu olabildiğince incelikli bir biçimde yapıyordu; sanki yapmak zorunda olmadığım bir yardım ister gibiydi.

Hiç ânlamadan, bir yayın yönetmeni olacağım yerde, Mimi'nin isteği doğrultusunda yayın yönetmeni asistanı oluyordum. İşini gücünü bırakıp, bana ikide bir yayıncılık dünyasının gerçeklerinden söz ediyordu. Kendimi "Evet, bunları biliyorum," demekten alıkoyuyordum, tersi durumda öğrenmeye istekli olmadığım çıkarımında bulunacaktı. Ve giderek daha azını bilmeye başlamıştım.

Bir zaman sonra, bana, kim olduğumu ve yapabileceklerimin sınırlı olduğunu göstererek bakmaya başladı. Sanıyorum işime olan bağlılığımdan kuşku duyuyordu ve bunda çok haklıydı.

— • —

O öğleden sonra parfüm şişesini eline aldı ve ben de her zamanki gibi sıkması için bileğimi uzattım. Sonra, 'Derin Güney' adlı, bize haftalar önce gelen lirik bir roman için bir ajansın aradığını söyledi ve bunun hakkında bir şey bilip bilmediğimi sordu. Ona bakacağımı söyledim.

Elbette ki nerede olduğunu biliyordum -onun için okumadığım diğer roman taslaklarını biriktirdiğim masamın altında. 'Derin Güney'i çantama koymuş, Blanca'ya iyi akşamlar dile-

miştim.

Kitapçı o kadar kalabalıktı ki, arka rafların orada durmak zorunda kaldım. Mikrofonda birisi çoktan konuşmaya başlamıştı bile; insanlara geldikleri için teşekkür ediyordu. Ceketimi çıkartıp çantamın üzerine koyarken adamın şöyle dediğini duydum; "...ve editörü Archie Knox."

Ayrıldığımızdan beri Archie'yi yalnızca bir iki kez, okuma ve kitap partilerinde görmüştüm. Bunların ilkinde yanına gitmiştim, fakat bana arkasını dönüp yanımdan uzaklaşmadan önce yalnızca başını sallamıştı. Arkadaşım Sophie bana, benden uzak durmasının nedeninin beni çok sevdiği olduğunu söyledi; fakat ben böyle hissetmiyordum.

Oturduğum yerden bakıldığında, yaşlanmış ya da değişmiş görünmüyordu. Üzerinde, tanıdığım bir yün süveter vardı. 'Loony' adlı kitabı bir oturuşta okuduğunu, akşam yemeği yemeği unuttuğunu ve yatma zamanını da ertelediğini anlatıyordu. Sözlerine ara verip çevresine bakındı ve beni görmesini izledim -kaşları çatıldı- öksürerek konuşmasına son verdi.

Herkes alkışlamaya başladı ve sonra, üzerinde kahverengi bir tenis elbisesi ve spor ayakkabılar olan yazar Mickey Lamm ayağa kalkıp Archie'yi kucakladı. Mickey tam sesi gibi biriydi: Coşku dolu gözler, hoplayıp zıplamayı andıran bir yürüyüş. Sanki hareketli köpek kuyruğundan yapılmış biriydi ve büyük bir olasılıkla kırk yaşlarındaydı.

Alkış yavaşladığında mikrofonu eline alarak, "Archie Knox, dünyadaki en iyi editör," dedi ve alkışlamaya başladı. Herkesi de kendine uydurdu. Dişlerinin hepsini kapamayan kurnaz bir gülümseyişi vardı ve konuşmasının her iki üç dakikasında bir, yeni bir romanı olan yazarlara, romanlarını okutmaları için Archie Knox'a gitmeleri yönünde öneride bulunuyor ve posta kodu dahil Archie'nin K-'deki tam adresini veriyordu. Bir sunucunun sesini öykünerek yineliyordu; "Yine o adresi veriyorum..."

Archie'nin o anda nerede olduğunu göremiyordum, fakat

varlığını hissediyordum. Mickey kitabını okurken, gözlerimi kapayıp, elinde kalemiyle romanı düzelten Archie'yi düşledim.

Loony adlı roman, bir çocukluk güncesi gibiydi ve Mickey'in okuduğu bölümde, psikiyatr uzmanı olan üvey babasının ilaç dolabından bazı haplar çalan bir çocuk anlatılıyordu. Fakat daha sonra çocuğun çaldığı bu ilaçların yalnızca mide bulantısını önleyici haplar olduğu ortaya çıkıyor. Öte yandan çocuk ve arkadaşları bunun çok güzel bir uyuşturucu olduğunu düşünüyorlardı ve çalmaya devam ediyorlardı.

Mickey hiç de geçmişte olduğu çocuk gibi okumuyordu - küçük bir haylaz, göz kırpan bir cin- özellikle de ilaçları çalarken üvey babasına yakalandığı an, "Miden mi bulanıyor Mickey?"

Dinleyenlerin kahkahası arasında Archie'ninkini duydum.

Onun beni görmezden gelmesine artık dayanamıyordum. Alkış bittikten sonra hemen toparlandım. Dışarı çıkmak üzereyken, izleyicilerden birinin o sıradan soruyu sorduğunu duydum; "İlham almak için ne okursunuz?" "Tuvalet duvarlarını."

— • —

Village'da, Rita halamın evinde oturuyordum. Bu geçiciydi, daha yakın akrabaları orada oturmaya ya da boşaltmaya karar verene kadar sürecekti -sahibi kira kontratını iptal etmeye çalışıyordu. Yasal olarak orada bulunmamam gerekti.

Bu nedenle tam anlamıyla taşınmamıştım. Zaten eşyalarım için yer de yoktu; halamın eşyalarını kimse almamıştı. Onun eksikliğinde ve benim oradaki varlığımda, ev kimliğini yitirmiş gibiydi; oturmayı sevdiğim tek bölümü küçük terasıydı.

Fakat orada okuyamıyordum. Ben de kendime uzun bir light bira alarak, 'Derin Güney' i okumak üzere büyük yemek odasına gittim.

Roman bitkilerle başlıyor -karanlık ormanlar, sık çalılıklar, asmalar- ve böceklerle devam ediyordu. Böcekler, böcekler, böcekler -görülemeyecek kadar küçük ya da kuşlar kadar büyük. Isırıyor, çimdikliyor ya da burnunuza konuyorlardı. Yazı ağır ve şiirseldi; okunamayan bir el yazısını sökmeye benziyordu. Birkaç sayfadan sonra gözlerim yalnızca soldan sağa gitmeye başladı. Okumaktan çok sözcüklere bakıyordum. Telefona, ilk çalışında yanıt verdim.

– Benim, dedi Archie. Oysa ki ayrılmamızdan bu yana iki yıl geçmişti. "Sorun nedir?" diye sordu.

Buna yanıt veremeyecek kadar şaşırmıştım. Sonra da ağlamaya başladım, kendimi durduramıyordum.

Archie birinin ağladığını görmekten nefret ederdi -bu onu üzdüğü için falan değil- ağlamaktan nefret ederdi işte. Dışardan bir yerden telefon ettiğini ve yanında da büyük bir olasılıkla, akşam yemeğine çıktığı yazar Mickey ile yayıncılar olduğunu anlamıştım. O bir şey söylemedi. Sessizdi ve konuşmamı bekliyordu. Sonunda sesim çıktı:

– Babam kan kanseri.

– Ah, tatlım! dedi yalnızca. Fakat bunun içinde gereksinim duyduğum her şeyi işittim. Bana burnumu silmemi ve yarın akşam yemeği için evine gelmemi söyledi.

I I

Kapıyı Archie açtı, üzerinde ona yılbaşında armağan ettiğim kaşmir süveter vardı. "Merhaba tatlım," dedi. Yumuşakça omzuma vurdu.

Arkasından ilerlerken, yemek masasında şakayıklar gördüm. Renkleri beyazdı ve hâlâ tomurcuk halindeydiler. "Ah," dedim, "en sevdiğimden."

– Evet, biliyorum, dedi, ve gözleri bendeki değişikliğin nedenini arar gibiydi.

Bardağıma soda doldurup, limon dilimleri atarken, bu şakayıklara gözü gibi baktığını ve açmaları için onlara emir verdiğini ve rica da ettiğini söyledi. Fakat benim başlangıçta yaptığım gibi çok inatçı davranmışlar.

– Belki başka birini görüyorlardır, dedim.

Akşam yemeği için yumuşak kabuklu yengeç almıştı, yine en sevdiğimdi. Yengeçleri sote yaparken, ona babamın, insanı hemen öldüren, bilinen kan kanserine yakalanmadığını anlattım.

– Güzel, dedi Archie.

– Fakat dokuz yıldan bu yana hastaymış, dedim.

Archie masaya tabaklarımızı yerleştiriyordu ve bu sözlerimi duyunca olduğu yerde donakaldı;

– Dokuz yıl mı?

Başımla onayladım.

Oturduk. Babamın bizi rahatsız etmemek için hastalığını söylemediğini anlattım ona, fakat Archie'nin benim aklımdan geçenleri tahmin edebileceğini düşünerek şöyle dedim;

– Bunun üstesinden gelemeyeceğimi düşünmüş olabilir.

– Hayır, dedi Archie. "Sana bunu yaşatmak istemedi." Archie'ye göre babam güçlü ve soyluca davranmıştı ve ben de bunu böyle bilmeliydim.

Babamın doktorunun -Dr. Wischniak- hastalığı Henry ve bana özel olarak anlattığını söyledim. Ona, lisede biyoloji dersinden zar zor geçtiğimi, fakat doktorun anlattıklarını oldukça iyi anladığımı belirttim. Anladığım kadarıyla, lösemi ve kemoterapi babamın bağışıklık sistemini zayıflatmıştı ve hastalıklara karşı dirençsiz kılmıştı. Şimdiden zona ve zatürree olmuştu. Archie'ye, kardeşimin doktora sorduğu soruları anlattım; hastalık ve tedavi hakkındakileri, kırmızı ve beyaz hücreleri, kemik iliği ve kan nakillerini. Sonra da kendi sorumu sormuştum; "Ne kadar zamanı var?" Dr. Wischniak, buna yanıt veremeyeceğini söyledi.

– Hiçbir düşüncesi yok muymuş? diye sordu Archie.

Başımı salladım.

Ona, sorumun her nedense doktoru rahatsız etmiş gibi göründüğünü ve bunu yanlış bulduğumu, fakat nedenini de anlamadığımı söyledim. "Kendimi, fen dersinde Fransızca konuşmuş gibi hissettim."

– Belki de kendisine, yanıt veremediği bir sorunun sorulması hoşuna gitmiyordur, dedi Archie.

– Olabilir.

Kahvelerimizi oturma odasında aldık. Pikabın yanında durarak bir isteğim olup olmadığını sordu.

– İçinde biraz mavilik olsun, dedim.

Plakları arasında gezinirken, bana kendi kızına müzik dinletmek istediği günleri anlattı; üç yaşlarındaydı ve uykudan yeni kalkmıştı. Kıçı üzerine oturmuş, basamaklardan aşağı iniyordu. Archie onu öykünerek, "Müzik istemiyorum baba," dermiş.

Plak çalmaya başlamıştı. Ona Elizabeth'in nasıl olduğunu sordum ve o da, onun güzel, akıllı ve etkileyici olduğunu, Stanford'da birinci sınıfı bitirmek üzere olduğunu söyledi. O yılı İsrail'de bir kampta geçirmişti. Kızının kendisini bağışladığını ve birbirlerine yakınlaştıklarını anlattı. Yazın Yunanistan'da buluşabilirlermiş.

Ona, yazın Yunanistan'a gitmeyi benim de düşündüğümü, fakat henüz kesin bir karar vermediğimi söyledim.

Koltukta yanıma oturdu ve elimi okşadı.

Mickey'den söz ederken, ona "Loony" romanını daha okumadığımı söyledim ve bana bir kopyasını getirmeye söz verdi. Kitapla ne kadar övünç duyduğunu görebiliyordum ve bana son zamanlarda neler başardığımı sorduğunda, ben de böyle hissedebilecek miyim diye merak ediyordum.

– Can sıkıcı bir şey var, dedim. Kariyerimin tam bir boşlukta sallandığını söylemeye henüz hazır değildim. "Patronum değişti."

– Kim?

– Mimi Howlett.

– Mimi'yi, editör asistanı olduğu günlerde tanırdım, dedi. Hemen, onunla yattığını düşündüm.

Hoşuma giden en son kitabın adını sordu. Son günlerde okuduğum kitaplardan birinin adını anımsamaya çalışıyordum ve o sorusuna bir ekleme yaptı; "Benim kitabımı okudun mu?"

– Evet, dedim.

– Beğendin mi?

– Hem de çok.

Bana, ikimiz hakkında bir roman yazmış olmasına kızıp kızmadığımı sordu. Ben de şöyle dedim;

– Bu romanı yayıncıma veriş biçimine kızdım.

– Bu bir hataydı, dedi. "Özür dilerim."

– Biliyorum.

– Biraz çaresizdim.

– Sen 'biraz çaresiz' olabilir misin? diye sordum ona. "Bu bir insanın 'korkudan hafifçe ödü patlaması' gibi bir şey. Ya da 'biraz mutlu' gibi."

– Bir insana saygınlığını bağışlamalısın, dedi.

– İşin en şaşırtıcı yanı, dedim, romanını mutlu bir sonla bitirmen.

– Bunu hak ettik, dedi.

– Alkolle aran nasıl? diye sordum.

– Harika, dedi. İçki içtiğinde kendisini olağanüstü hasta yapan Antabuse adlı bir ilaç kullandığını söyledi. Ayrıca kliniğe de gitmişti. Bana, aldığı alkol derecesini gösteren beyaz bir kart gösterdi. Toplantılara düzenli olarak katılmadığını, ama beyaz kartını her zaman yanında taşıdığını söyledi.

Onun adına sevindiğimi söyledim. Sonra şöyle dedim, "Acaba kumardan kurtulmak isteyenlere ne yapıyorlar?"

Bana iyi geceler dilemek için sarıldığında, yalnızca kollarını ve hafif dokunuşlarını hissettim. Yetimhanedeki bakıcıların kucaklaması gibiydi; yalnızca yapılan hareket vurguluydu.

– Archie, dedim, sarılman gelişmemiş.
– Pratik eksikliği, dedi.

— • —

Ertesi gün beni arayarak, akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğimi sordu.

Ona, okumalarımı uzun bir zamandan beri ertelediğimi itiraf ettim ve başımın sayfalar arasında gömülü olduğunu söyledim.

– Onları buraya getir, dedi. Ben de onların arasına başımı gömmek istiyorum.

Ofisten ayrılmadan önce evi aradım. Çok işim olduğu izlenimini vermek zorunda değildim ve bu rahatlatıcıydı. "Sesini iyi duydum," dedi babam ve buna ne kadar memnun olduğunu anladım.

— • —

Archie'nin büyük deri koltuğuna oturdum. O da kanepeye yayıldı. Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda, "Kütüphanede konuşmak yasaktır," dedi ve oraya çalışmak için geldiğimi anımsattı.

Biraz zaman geçince, Çin lokantasından yemek ısmarlayacağını söyledi ve benim ne yemek istediğimi sordu.

Ben de bir kütüphaneci gibi; "Hişşşt!" dedim.

Telefonla aradı ve siparişleri verdi -benim ne sevdiğimi zaten biliyordu- ve yemeğimiz geldiğinde masayı kurmaya başladık. Bunu yaparken, kütüphanedeki sessizlik şakasını sürdürüyor ve kendi sessiz filmimizi çekiyorduk. El ve yüz hareketlerimizi abartıyor, derdini anlatmak için yemek sopalarını kullanıyordu -Bunlar ne olabilirdi?- Bir orkestra şefini andırıyordu.

Yemeğimiz bitince, bana işlerimi nasıl bu kadar biriktirdi-

ğimi sordu.

Bunun nasıl olduğunu hiç düşünmemiştim -öylece olmuş gibiydi- fakat o an bunun nedenlerini düşündüm. Ona, okuduklarımdan hiçbirini sevmediğimi, bunun nedenini de yazılanlarda değil, kendimde aradığımı söyledim. "Bunun üzerine her şeyi yeniden okumaya başladım," dedim. "Böylece hiçbir şeye karşı çıkamaz oldum." Bu doğruydu ve bunu bilmek insanı rahatlatıyordu.

– Tüm bunlar babanın hastalığını öğrenmenden sonra mı oldu? diye sordu.

Omuzlarımı silktim; sorunu buna dayamak yanlış görünüyordu; hele babamın hastalığını yaşamlarımızdan olabildiğince uzak tutma çabası düşünülünce.

– İnsanın, vardığı bir yargıdan kuşku duymasından kuşku duyması iyidir, dedi.

Kütüphaneye dönüğümüzde,

– Bakalım ne okuyorsun? diye sordu.

Ona 'Derin Güney'i uzattım.

– Bunun ne hakkında olduğunu bile bilmiyorum, dedim. "Aklımda yalnızca böcekler kaldı. İlk bölümü okuyup duruyorum."

İlk sayfaya şöyle bir bakıp;

– İkinci Faulkner olmayı isteyen bir yazar hakkında, dedi.

– Bu kadarını ben de anladım, ama ikinci Faulkner olunca ne olacak?

– Olmayacak, dedi Archie sayfayı çevirerek.

– Fakat bunu söyleyemem ki, dedim ona. "Sanırım Mimi benden okuma raporları yazmamı istiyor."

– Bunlar Mimi için mi? diye sordu.

Başımı salladım.

– Hepsi?

Başımı salladım.

Bana baktı ve ona söylemeyi istemediğim şeyi anladı.

– Yaz: Bu adam ikinci Faulkner olmak istiyor, belki de öy-

le, ama ilk bölümden sonra beni çok sıktı."

– Söylemem gereken tek şey bu mu? Yani artık bunu okumasam da olur mu?

– Evet canım, dedi ve kâğıtları bana uzattı.

– Şimdi diğerlerine bakalım.

Getirdiğim tüm romanların ilk bölümlerini okudu ve şöyle dedi, "Vardığın sonuç yanlış değilmiş." Sonra da bana bunları niçin sevmediğimi sordu ve benim sözcüklerimi kullanarak, bana Mimi'ye vereceğim raporları yazdırdı.

Benim durumumdan söz etmeden, H-'deki yeni pozisyonumdan ve oradaki hiyerarşisinden söz etti. Göz ardı ettiğim kurallara ve alışılmış politikaların gereklerine değindi.

– Bunları zaten bilmem gerekliydi, dedim.

– Hayır, dedi. "İnsanlar yeni bir şeyi böyle öğrenirler."

– Kendimi birden Helen Keller, seni de Anne Sullivan olarak gördüm.

– Helen, dedi yumuşakça.

– Bana nasıl okumam gerektiğini öğreten sensin, dedim.

Havlarcasına bir kahkaha attı ve ben de bunu duyunca güldüm.

Daha sonra ona Mimi ile ne kadar zor günler geçirdiğimi anlattım. Bana yönelttiği kararsız bakışlarından ve akıllı olup olmadığıma karar veremediğinden söz ettim ve bunun da beni onun yanında çok aptal yaptığını söyledim.

– Sen ne kadar akıllı olduğunu bilmiyorsun, dedi.

– Onunla yattın mı? diye sordum.

– Hayır tatlım.

— • —

– Bu notlar bir harika, dedi Mimi ertesi gün öğleden sonra.

– Teşekkür ederim.

– Fakat daha önce yazdığın raporlar biraz daha ayrıntılı gibiydi.

Ona, isterse rapor da çıkarabileceğimi söyleyecektim ki, aklıma böyle bir durumda okumam gerekecek onca kâğıt geldi. Bunun yerine Archie'nin bir sözünü söyledim ona:

– Bu, zamanımı verecek kadar değerli bir işmiş gibi görünmüyor.

Sanki ağzımı oynatmadan konuşmuşum gibi bana baktı. Sonra şöyle dedi;

– Sanırım notlar yeterli.

Teşekkür ederek beni ofisinden dışarı çıkardı.

Farkına varmadan, ana dili İngilizce olmayanların bazen yaptığı gibi, "bir şey değil" yerine "sorun değil" dedim.

— • —

Archie akşam yemeğine bir yere davetliydi, fakat benden kendi kütüphanesinde çalışmamı istedi.

– Eğer istersen, akşam geldiğimde yaptıklarına bakabilirim, dedi.

halamın evine gitmek istemiyordum ve ofisimdeki florasan yalnızlık da hiç çekici değildi.

– Kütüphanende çalışmam konusunda içten misin?

– Neden içten olmayayım ki? Anahtarın her zamanki yerinde -bahçedeki küçük heykelin altında- olduğunu söyledi. Kendimi evimde hissetmem konusunda beni uyardı.

Dediği gibi yaptım. Ayaklarımı havaya kaldırıp, deri koltuğa gömüldüm ve okumalarımı yaptım. Getirdiğim tüm kâğıtları okudum ve Mimi'ye notlar yazdım. Sonra da kanepeye uzanıp, Archie'nin verdiği "Loony" romanını okumaya başladım.

Uyandığımda bir battaniye ile üzerimi örtüyordu.

– Merhaba, dedim.

– Uyanıp eve gitmek ister misin, dedi alçak bir sesle, "yoksa konuk odasını ayarlayayım mı?"

– Konuk odası, dedim.

— • —

Archie, bir nöroloğun metnini okumakta olduğunu ve bu konuda babamla konuşmasının çok iyi olabileceğini söyledi.

İki kere karşılaşmışlardı; halamın cenazesinde ve uzun hafta sonuna yeni bir anlam veren kıyıda. O günlerden anımsadığım bir olayda, Archie iskelede sigara içiyordu ve izmaritini denize atmıştı. Ona, dünyadaki yaşamımızı tehlikeye sokan bir teröristmiş gibi bakıp, "Biz orada yüzüyoruz," demiştim. Sesim, çim bahçesine arabasını parkeden bir adamı azarlayan anneminki gibi kendini beğenmiş çıkmıştı. Bunu yaptığında ona şöyle demiştim; "Herkesten kendi kurallarını bilmesini bekleyemezsin." Tüm hafta sonu böyle geçmişti; önce Archie'den, sonra da kendimden nefret etmiştim.

O hafta sonuyla ilgili Archie'nin anımsadığı şey ise, verandada babamla beraber oturdukları zamandı. Genellikle kitaplar ve yayıncılıkla ilgili konuşmuşlardı ve Archie şimdi, babamın bunu kendisini rahatlatmak için yaptığını anlamıştı. "Bana çok içten davranmıştı," dedi Archie. "Eğer o hafta sonu ona çok zor gelmişse, bunu hiç belli etmediğinden emin olabilir."

Archie'ye karşı tek bir kötü söz söylememesine karşın, ayrıldığımız zaman babamın çok sevindiğini düşündüm.

Archie beni izliyordu. "O hafta sonu babam benim hakkımda sana ne söyledi?"

– Senin çekici bir olduğunu söyledi, dedim. Bu doğruydu.

— • —

İçinden yıldız falı çıkan kurabiyelerimizi açtık ve her zamanki gibi fallarımızı birbirimize okuduk. Benim falım, bilgeliğin bilgiden üstün olduğunu söylüyordu. Onunkisi de yakın zamanda büyük bir mutluluk öngörüyordu.

Fallı kurabiyesinden bir parça ısırdığında bağırarak;

– Sakın onu yeme. Aman Tanrım, falın gerçekleşmeyecek,

dedim.

O da kurabiye parçasını tükürerek bir peçeteye çıkardı.

– Senin en çok neyini sevmişimdir, biliyor musun? diye sordum ona.

– Neyimi? dedi bir okul çocuğu gibi başını iki elinin içine alarak.

– Beni güldürmek için gururunu ayaklar altına alabiliyorsun, dedim, ya da peçetene tükürebiliyorsun.

— • —

– İyi bir haberim var, dedim, bunlar arşivimdeki son okunacaklar.

– Kötü bir haberim var, dedim, bunlar arşivimdeki son okunacaklardı.

– Haydi yatalım, dedi Archie.

III

Bir keresinde, alkolik birinin alkolden ne kadar uzak kalmış olursa olsun, içmeye bir başladı mı yeniden aynı kötü duruma girebileceğini okumuştum. Archile ile aramızdaki ilişki de böyleydi.

Dolaplarını giysilerimle doldurdum. Banyodaki küvetinin kenarını şampuanlarım ve kremlerim kapladı. Buzdolabını light bira ve havuçla doldurdu.

Evde ya da dışarıda, her akşam yemeğimizi birlikte yiyorduk.

Yatmadan önce, yukarıdaki yatak odasından bana seslenerek;

– Antabuse'mi alıyorum, derdi.

Söyleyecek bir şey bulamazdım. Söylenmesi gerekenin ne olduğunu düşünürdüm. Sonra da seslenirdim;

– Teşekkürler.

Sanki ben hapşırmış, o da bana "Çok yaşa" demiş gibi.

Akşamları aftershave sürdüğünde benimle beraber olmak istediğini anlardım. Bu onun işaretiydi. Seks işin mekanik bölümünü oluşturuyordu; benim orada bulunuş nedenim, başka türlü gelmeyecek olan şefkat ve sevecenlik duygusuydu.

Bazen yüz yüze uyurduk, kollarımızla birbirimize sarılırdık. Bir keresinde uyandığımda, ağzı benimkine o kadar yakındı ki, onun nefesini soluduğumu gördüm.

— • —

Olanları anlattığım ilk arkadaşım, içlerinde Archie'ye en çok karşı gelen Sophie oldu. Onunla konuşurken korkmuştum, fakat o şaşırmadı bile. Bana şöyle sordu;

– Kendini daha iyi hissetmeni sağlıyor mu?

– Evet.

– İçmiyor, değil mi?

Ona Antabuse'den ve taşıdığı beyaz karttan söz ettim.

Bana bakıp şöyle bir düşündü. Sonunda şunları söyledi;

– Fakat evinden çıkma, tamam mı?

Ona içinde kaldığım halamın evinin benim üzerime olmadığını söyledim ve Archie'nin yanına tam anlamıyla taşınma gereği duymadığımı belirttim.

– Böyle bir gereklilik duyarsan hemen beni ara, dedi.

— • —

Archie, son gelişmeleri aileme anlatıp anlatmadığımı sordu ve ben de anlatmadığımı söyledim.

– Beni daha ne kadar dolabın içinde saklayacaksın? diye sordu. "Burası çok karanlık ve elimde olmadan ayakkabılarına basıyorum."

— • —

Hafta sonunda babamı ziyarete gidiyordum ve Archie babama vermem için elime 'Loony'nin bir kopyasını tutuşturdu. Sonra da "Haydi git," dedi.

– "Haydi git!" mi?

Hudson Sokağı'nın köşesine kadar çantamı taşıdı ve bir taksi çağırdı. Taksiye binip benimle beraber Penn İstasyonu'na kadar geldi. Bana, uzak denizlere giden bir denizciymişim gibi davranıyordu.

Ben bilet kuyruğunda beklerken, Hudson News büfesine gidip, tren yolculuğum için bana aptalca dergiler aldı -*Köpek Dünyası, Gerçek İtiraflar ve Puzzler*- Eşyalarımı etiketlerlerken el ele tutştuk. Gitmek çok zordu. Yalnız kalmasından endişe duyduğumu söyledim. Beni öperek merak etmememi söyledi.

– Ben, düşünmen gereken en son insanım, dedi.

— • —

O hafta sonu, babamı tanımadan önce geçirdiğim diğer hafta sonları gibi geçti. Fakat bunun gerisinde neyin yattığını biliyordum. Dışarıda öğle yemeği yedik. Konuştuk ve kitap okuduk. Ufak tefek işlerle oyalandık. Mum ışığında akşam yemeği yedik. Sinemaya gidecekmişiz gibi davranıp gitmedik.

Pazar günü uyandığımda, annemi saatler önce kalkmış bahçeyle uğraşırken buldum. Kahvaltıda, önümüzdeki haftalarda evi boyatacağını söyledi. Babamla ikimize renk kataloğunu gösterdi. Seçtiği tüm renkler beyazın değişik tonlarıydı ve bize hangi odanın hangi beyaza boyanacağını anlattı.

– Kaymaktaşı yatak odamız için biraz fazla ciddi, dedi gülerek.

– Gereğinden fazla gösterişli, dedim. "Banyo için hindistancevizi nasıl olur acaba? Yok canım, hiç uymaz."

Annem şakadan anlayan biriydi ve yalancı bir kızgınlıkla kaşlarını çattı. Sonra, beni şaşırtan bir ateşlilikle şöyle dedi;

-Evin çok güzel görünmesini istiyorum.

Bunu babam da hissetmişti.

– Ev zaten güzel görünüyor, Lou.

Babamın sesinde, konuşulan şeyin yalnızca boya olduğu ve bu nedenle fazla önem verilmesine gerek olmadığını hissettiren bir ton vardı.

Alışverişe onunla beraber çıktık ve bir zamanlar Ashbourne Mall olan yerde durup, biraz meyve sebze aldık. Lord & Taylor artık bir çiftlik marketi olmuştu ve ilk sutyenimi aldığım dükkânda organik ürünler satılıyordu.

Araba parkında Ashbourne Cadıları'nı -uzun ve bakımsız saçları olan anne ve iki kızı– gördüm. Kullandıkları paslı kırmızı araba bile aynıydı. Küçükken onları gördüğümde çok korkardım ve arkadaşlarla bazen onları gözetlerdik. Cadıların, giydikleri giyecekleri üzerimize fırlatmalarını beklerdik.

Babam bunu duyunca gülümsedi. Şöyle dedi;

– Sanırım bu, taşralı bir kızın düşleyebileceği en kötü şey.

—•—

'Loony'i ona vermeyi, ziyaretimin ancak en son anında anımsadım. Kitabı Archie'nin gönderdiğini söylemedim.

Kitabın kapağını okuyan babam buna sevinmiş göründü. Kitabın sayfalarına göz gezdirirken, yazarın kitabı babam için imzalamış olduğunu onunla aynı anda gördüm.

– Sana o gün sözünü ettiğim okuma buydu, dedim.

Beni arabasıyla, kentteki tren istasyonuna götürdü. Arabanın üzerini açtı, fakat rüzgârdan birbirimizi duymamız engellenmesin diye camları açmadı. Genellikle, New York'daki yaşamım hakkında sorular soruyordu. Mimi ile işler düzeliyor muydu? Yaptığım işin en çok hangi yönünü seviyordum? Hâlâ bir köpek almayı düşünüyor muydum? Sophie nasıldı? İl-

ginç biriyle tanışmış mıydım?

— • —

O akşam Archie'nin yanına vardığımda, "İşler nasıl gitti?" diye sordu. Ona babamın biraz yorgun görünmesi dışında iyi olduğunu söyledim.

Archie hâlâ bekliyordu ve bunu, birlikte olduğumuzu babama söyleyip söylemediğimi sorana kadar da anlamamıştım.

Kitabı bu nedenle imzalamıştı.

Sesli bir biçimde, bunu babama neden söylemediğimi düşünmeye başladım; babamın beni koruduğu gibi ben de onu korumak istiyorum gibi sözler söyledim.

Archie bana bakakaldı.

– Beni ölümcül bir kan hastalığı ile eş mi tutuyorsun?

– Demek istediğim bu değil, dedim. Sonra gerçeği anladım. "Seni düşünmüyordum," dedim. "Yalnızca babamla birlikte zaman geçiriyordum."

Yine bana bakakaldı.

– Artık büyüdün tatlım.

Bunu duymak iyi gelmişti. Belki de haklıydı. Sonra da, eğer gerçekten büyümüş olsaydım, bunu duyduğuma bu kadar sevinmeyeceğimi anladım.

I V

Mimi ofisime gelip, öğlen yemeğinde boş olup olmadığımı sordu. "Boşum," dedim. Neşeli bir günündeydi ve restorana giderken koluma sarıldı.

Birlikte çok güzel zaman geçireceğimizi düşündüm, fakat beklediğimin tersi olunca şaşırdım.

Erkekler hakkında konuşmak istiyordu -yaşları ne olursa olsun onlara "oğlanlar" diyordu. Yaşamında karşısına çıkan

tüm erkekler, -belki de kocası dışında- ona aşık olmuşlardı. Kocası onu o kadar çok seviyordu ki, ondan nefret ediyordu.

Geçenlerde, güneyli olan ikinci kocasıyla bir akşam yemeğine gittiklerini söyledi bana. Adam onu hâlâ "şekerparem" diye çağırıyormuş. Onu geçen akşam Yankee'lerin maçına götüren yazar da çok tatlıymış; bugün ofise gelirse beni onunla tanıştıracakmış.

Archie, Mimi'den çok şey öğrenebileceğimi söylemişti ve bunu istiyordum da. Kaşlarına baktım, onları nasıl bu kadar kusursuz yapabiliyordu?

O konuşurken benden beklenen tek şeyi yaptım; başımı salladım. Sözlerini bitirince benim biriyle çıkıp çıkmadığımı sordu. Ona çıktığımı söylediğimde kim olduğunu öğrenmek istedi. Onu tanıdığını söyledim ve çıktığım kişinin adını söyler söylemez, bunu gizli tutmanın daha iyi olacağını düşündüm. Fakat artık söylemiştim.

Öğle yemeğinden sonra, saçını renklendirmeye gideceğini ve tekrar ofise dönmeyeceğini söyledi.

– Saçınız boya mı? diye sordum.

– Renkli, dedi, asla boyalı deme.

— • —

Archie'nin önerilerine uyarak, sevdiğim bir ajansla öğle yemeğine çıktım. Ajans bir zamanlar Mimi ile çalışmış ve bana onun takma adını söyledi; "MeMe, MeMe."

Eve döndüğümde saat neredeyse üçtü. Sandalyemde Mimi'den bir not vardı: "Bana bir uğra."

Ofisine gittiğimde bana parfümünden sıkmadı.

– Özür dilerim, geç kaldım, dedim. "Bir ajansla yemeğe çıkmıştım."

Sesi buz gibi soğuktu.

– Eğer geç kalacaksan lütfen bana haber ver, olmaz mı?

– Elbette, dedim tuhaf bir ses tonuyla. Onun yanında sesim

bile değişiyordu.

– Dorrie bana, redaksiyonunu senin yapmanı istediği bir roman verdi.

O ana kadar onlarca romanın redaksiyonunu yapmıştım, fakat benden heyecanlı olmam bekleniyordu ve öyleymişim gibi davrandım.

– Kimse senden, bir domuz kulağını ipek bir keseye dönüştürmeni beklemiyor, dedi.

– Demek sıradan bir kese istiyorsunuz, öyle mi?

– Yalnızca en iyi domuz kulağı olsun yeter, dedi.

— • —

Buna karşı roman ipek gibiydi. Fakat Mimi'nin bu roman hakkında düşündüklerini göz önüne alarak, ilk bölümün redaksiyonu üzerinde bir hafta çalıştım. İkinciye geçmeden önce, yaptığımı Archie'ye göstermeye karar verdim.

Bana bu redaksiyon üzerinde gereğinden fazla zaman harcadığımı söyledi. Sanki bu bir sınavmış gibi.

– Bu bir sınav, dedim.

– Mimi'yi düşünüyorsun, dedi. "Bunun yerine..." romanın ilk sayfasına baktı, "Mr. Putterman'ı düşün."

Bunu söyler söylemez haklı olduğunu anladım ve ona danışmakla iyi yaptığımı düşündüm. Ona bakan yüzüm, sevinçle parlıyordu.

– Beni seviyorsun, dedi. "Sakın böyle olmadığını söyleme."

— • —

Mr. Putterman'ı düşünürken kendimi kaybettim; onun tepkilerini düşünmeden ve gerekliliğini sorgulamadan bir virgül bile silmiyordum. Bir sayfaya ortalama bir saat harcıyordum ve saatime her bakışımda, Archie'ye kırk beş dakika geç kaldığımı görüyordum.

Restorana girer girmez, "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," dedim.

Archie kızmış görünmüyordu.

– Endişelenmeye başlıyordum, dedi. "Haydi sana yiyecek bir şeyler söyleyelim."

Fakat daha sonra, yatakta, şöyle dedi;

– Uyuyor musun?

– Uyuyordum, dedim. "Bizim geleneksel şakamızdı bu."

– Geç kalmak istemezsin tatlım, dedi. Eliyle saçımı okşuyordu. "Fakat geç kaldığında insanlar sana güvenemeyeceklerini düşünür. Oysa senin vermek istediğin mesaj bu değildir - özellikle de babanın hasta olduğu şu günlerde."

– Haklısın, dedim. Bana yardım etmesini istedim.

– Yalnızca etkilediğin insanı düşün, dedi. "Mr. Putterman'ı düşün."

— • —

Eski erkek arkadaşım Jamie'nin barmen olarak çalıştığı Tortilla Flats'da Sophie ile buluştum. Jamie o sıralarda, kendi restoranını açmak, sinema yönetmenliği yapmak ya da yeniden tıp fakültesine dönmek arasında bir karar vermek üzereydi. Artık birbirimize iki arkadaş gibi davranıyorduk, fakat Archie'ye geri döndüğümden beri birbirimizi görmemiştik. Ona bu geri dönüş haberini verdiğimde yüzü değişmedi. Sonra da Sophie'ye baktı ve gözleriyle ona şöyle der gibiydi; "Ona dikkat et." Sophie omuzlarını silkti. "Elimden geleni yapıyorum."

Masada, Archie dışında herşeyi konuştuk, ta ki ikinci margaritalarımız gelene kadar.

– Seks konusunu açmadığın için söylüyorum, dedi, "bu konuda büyük bir gelişme olmamış gibi görünüyor."

– Bunu eskiden olduğu gibi bir sorun olarak görmüyorum, dedim.

– Bu bir sorun, dedi.

— • —

Cuma günü gece geç saatte Archie'nin çiftlik evine gittik. Uykuluydum, fakat araba kullanırken onunla konuşmak için uyumamaya çalıştım. Eski araba oyunlarını -*Baş harfler, Başkanlar, Sorular ya da Hayalet* oynamak istemiyordu. Bu oyunların hepsi de, genel kültürümün zayıflığımı gün yüzüne çıkarmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Bunların yerine, bana babam hakkında sözlü sınavlardakine benzeyen sorular sordu: Onda sevdiğim en iyi özellik (ılımlılık); gençlik yıllarımda bana en sık söylediği söz (Asla kolay yolu seçme Janie); onun belleğimdeki ilk görüntüsü (bir geçit töreni sırasında beni sırtında taşırken).

Archie,

– Bir gün bizim de küçük bir kızımız olacak, dediğinde gözlerim karanlıkta yitip gitti.

— • —

Serin bir yağmura uyandık. Lokantada kahvaltımızı yaptıktan sonra kentte dolaşmaya çıktık. Balık avıyla ilgili aletler satan bir dükkâna girdik ve balık yemlerinden bir küpe yapıp yapamayacağımıza baktık. Fakat bir küpe için ya çok parlak ya da çok tüylüydüler.

Öğleden sonra, Archie bir ateş yaktı. Mr. Putterman'ı okudum. O da Mickey'in yeni romanını okuyordu. Akşama doğru ikimizin de sabrı tükenmişti.

– Neden bir akşam yemeğine çıkmıyor, oradan da sinemaya gitmiyoruz? dedi Archie.

– Daha önce hiç böyle güzel bir plan duymamıştım, dedim.

Profesör arkadaşı Caldwell'i de çağırmayı önerdi, fakat ben yüzümü buruşturdum.

– Elizabeth'in on üç yaşındaki halini andırıyorsun, dedi.

– Caldwell 113 yaşındaymış gibi davranıyor.

– İnsanları yaşlarına göre değerlendirme, dedi.

– Kötü bir karakteri var, dedim. "Durmadan çevresindekilerin sözünü kesiyor."

– Fitzgerald'dan söz etmesini sağlayabilirsen, büyüleyici oluyor, dedi Archie. "Scott hakkında en güzel kitabı yazdı o."

– Okuyacağım, dedim.

Archie başını salladı.

– Bana hiç soru sormuyor, dedim. "Sanki beni görmüyor bile. Ben yalnızca senin genç şeyinim. Masanın bir ucunda oturan genç ve bulanık bir yaratık."

Beni öptü ve şöyle dedi;

– Sen bulanık bir gençsin.

V

4 Temmuz'a denk gelen hafta sonunu, Archie ile değil, ailemle geçirmek istedim ve bu konuda kendimi suçlu hissettim.

Bunu ona söyledim, fakat sözleri öylesine karıştırdım ki, sanki onu da sahile çağırmış gibi oldum.

– Yalnızca sen ve ailen olmalı, tatlım, dedi ve bana otobüse binmemem için arabasını almamı söyledi.

– Teşekkürler, dedim.

Kardeşimin Boston'dan arabasıyla gelmekte olduğunu ve beni alacağını söyledim. Fakat yine de, Archie'nin beyaz Lincoln Continental marka görkemli arabasının annemlerin bahçesine girdiğini canlandırdım gözümde.

— • —

– Babama bizden nasıl söz edeceğimi düşünüyorum, dedim.

– Buna ne dersin, dedi ve sesimi öykünerek devam etti; "İyi

haberler var babişko! Şu çekici adam Archie ile yeniden beraberim."

Yanıt vermedim.

– Ne? dedi. "Beni kötü haber sınıfına mı sokuyorsun?"

– Eğer Elizabeth kendinden yirmi sekiz yaş büyük biriyle çıksaydı, bana buna aldırmayacağını söyle.

– Baban beni tanıyor, dedi. "Ben senden yirmi sekiz yaş büyük olan herhangi biri değilim -en azından kendimi öyle görmüyorum."

— • —

Babamın Archie hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum.

Archie'den ayrılmamızdan bir kaç ay sonra, annem, kızı bir alkolikle çıkan bir tanıdığından söz etmişti. "Alkolik" sözcüğünü, "tecavüzcü" ya da "katil" sözcükleri gibi vurguluyordu. Ona göre alkolikler, kapalı kapılar ardında tutulması gereken delilerdi.

Babam bir şey söylemiyordu, fakat bana öyle geliyordu ki, Archie'nin alkolik olduğunu biliyor, en azından bundan kuşkulanıyordu.

— • —

Cuma akşamı büyük sırt çantamı alt kata indirip kapının önüne attım. Archie büyük kütüphanede kitap okuyordu. Üzerine eğilerek onu öptüm ve "Gitmeliyim," dedim.

Şaşırmış görünüyordu. "Kardeşin geldi mi ki?"

– Hayır, dedim, beni evimden alacak.

– Neden? Seni niçin buradan almıyor?

– Tatlım, biliyorsun. Henüz aileme durumu anlatmadım.

– Aman Tanrım. Henry'e de mi anlatmadın yani?

Başını sallayıp okumasını sürdürdü. Sayfayı çevirdi, fakat gerçekte okumadığını biliyordum.

Orada durup, benimle konuşmasını bekledim. Saate baktığımda yediye geldiğini gördüm; kardeşim beni o saatte alacaktı.

– Seni tutmak istemem, dedi Archie.

– Ben yalnızca Mr. Putterman'ı düşünmeye çalışıyordum, dedim.

– Arada bir ben de Mr. Putterman olmak isterdim.doğrusu.

– Senin öncelikle Mr. Uyuz olmayı sona erdirmen gerek, dedim.

VI

Takside çok telaşlanmıştım. Evime geldiğimde saat neredeyse yedi buçuktu, fakat Henry'den bir iz yoktu. Kapıda bir not da yoktu. Telefona mesaj da bırakılmamıştı.

Annemleri arayıp geç kalacağımızı söyledim, o da her zamanki gibi endişelenmememi, istediğim zaman gelebileceğimi söyledi.

Penceremden On Birinci Cadde'ye baktım. Genç bir ailenin, valizlerini ciplerine yerleştirip, hafta sonu için tatile gidişlerini izledim. Birden bire babamın ne kadar hasta olabileceği ve onunla geçireceğim zamanın kısıtlılığı aklıma geldi. Oraya istediğim zaman gidemezdim.

Bu düşüncelerimi Henry ile paylaşmak istedim, fakat sonunda evime geldiğinde yanında bir konuğu vardı; Rebecca.

Konuşmaya hemen başlamadık, çünkü Henry radyodan bir trafik raporu dinliyordu. Sunucuyla birlikte aynı anda şöyle diyordu; "Ten-ten WINS Radyo, sen bize yirmi-iki dakika ver, biz sana dünyayı verelim."

Holland Tüneli'nden dışarı çıktığımızda Rebecca benimle konuşmak için arkasını döndü ve onun güzel biri olduğunu gördüm. Fakat güzelliğini düşünen insanlara benzemiyordu. Kumraldı, siyah renkli iri gözleri vardı ve burnunda da altın

bir nokta ışıldıyordu. Kirasını ödemek için su temizleyicileri satan bir manzara ressamı olduğunu söyledi.

"Sen de bir tane almalısın," dediğinde burnundaki altın noktadan söz ettiğini sandım. Fakat daha sonra bana, New York'daki suyun Boston'dakinden bile daha kötü olduğunu, içinde çok miktarda klor ve atık olduğunu söyledi.

VII

Birkaç saat sonra adaya gelmiştik; Ocean View Motel'den, Shore Bar'dan, Bay Bank'dan, Oh Fudge! dan ve sarı pembe levhâlârı olan donmuş hardal standlarından geçmiştik. Sonra da sıra sıra evler görünmeye başlamıştı ve evimizi gizleyen kara çamların yanından geçmiştik.

Babam, bahçedeki eski lambaları yenilerle değiştirmişti ve bahçe inanılmaz aydınlık olmuştu. Bir an için babamın hastalığını unutmuş, aydınlık bahçeye girerken bağıra çağıra geleneksel şakamızı yapmıştım; "At- ti - ca! At- ti - ca!"

İçeri girdiğimizde üçümüz de uzun süren araba yolculuğundan sersemlemiştik. Henry buzdolabını açtı.

Babam pijamaları ve sabahlığıyla yanımıza geldi. Kardeşimle beni öperek, Rebecca'ya onunla tanıştığı için memnun olduğunu söyledi. Biraz solgun görünüyordu, fakat bağışıklık sistemi, zayıfladığından beri tenis oynayamadığını anımsadım.

Annem bornozuyla içeri girdi. Saçını tepede toplamış ve bir havluya sarmıştı. Uykulu bir sesle, soğuk tavuk isteyip istemediğimizi sordu. Bize hep soğuk tavuk verirdi.

Henry ve ben birer bira açtık, fakat Rebecca yalnızca su içeceğini söyledi ve konuşma kendiliğinden su temizleyicilerine gitti. Saat biri geçiyor olmasına karşın, bir tanesini lavabomuza bağlayarak, bunların ne kadar yararlı olduklarını gösterdi.

Babam öksürüyordu ve yeni bir solunum yolu enfeksiyo-

nuna kapılmış olmasından korktum. Beni endişeli görüp endişelenmesinden endişelendim. Ona ve kendime bir bardak su getirdim.

Sularımızı içerken Rebecca bizi izledi.

– Tadı daha iyi, öyle değil mi? diye sordu.

Babam düşünüyormuş gibiydi.

– Üç kere süzülmüş, dedi.

Ben ise suyu içerken tadına bakmayı unuttuğumu söyledim.

O da bana, tatsaydım bile büyük bir olasılıkla farkı anlayamayacağımı, çünkü içtiğim sigaraların tat alma hücrelerimi öldürdüğünü söyledi.

Henry bana baktı.

Rebecca'ya temiz havlu çıkartıp onu odama götürdüm. Ranzaları birkaç yaz önce sökmüştük, fakat oda hâlâ küçüktü, ve onu Rebecca ile paylaşacak olmam, odayı daha da küçük yapıyordu.

Sigara içmek için iskeleye gittim. Babamın sigarayı bırakmasından bu yana dışarıda içiyordum; ya sigara içmediğimi söylüyor ya da içmemem gerektiğini belirtiyordum.

Lagünün karşı tarafındaki evler karanlıktı. Loveladies'in inşası tamamlandıktan sonra, buralar deniz kıyısından çok, bir şehri andırmaya başlamıştı. Bataklıklar ve fundalıklar yok olmuştu. Yalnızca büyük evler, çakıl taşlı bahçeler ve yine büyük evler ve çakıl taşlı bahçeler vardı.

İçerde Henry televizyonu açmıştı ve bütün ev yetmişli yıllardan kalma bir filmin içine girmişti.

– Henry, televizyon izlemek zorunda mısın? dedim.

– Evet, şu anda gerçekten izlemek zorundayım.

Bir dakika boyunca filmi izledim -Main Street'da motosikletlerin üzerinde giden güzel kızlar.

– Dinle, dedim, seninle konuşmak zorundayım.

Gülümseyerek bana baktı.

- Sanırım bu kadar sık geç kalmamaya özen göstermelisin,

dedim. "Bu, insanların sana olan güvenini sarsar."

– Trafik vardı, dedi ve filmini izlemeye devam etti.

Söylediklerimin Archie'ninkiler kadar etkileyici olmadığını biliyordum, fakat yine de devam ettim.

– Babamızın bize olan güvenini güçlendirmemiz gerekli, dedim.

Bana baktı ve söylediklerimi düşündüğünü sandım.

– Neden geç kaldığım için bana ateş püskürdüğünü söylemiyorsun? diye sordu.

Sonra Rebecca içeri girdi, ve "Televizyonda neler var?" dedi.

– Ya *Bikertown'daki Tavuklar*, ya da *Choppervilleʼdeki Bebekler*.

– Bakalım neyin nesiymiş? dedi ve yanına oturdu.

— • —

Sabah uyandığımda yatağı yapılmıştı. Henry mutfaktaydı, bir portakal suyu kartonunu sallıyordu.

– Rebecca nerede? diye sordum.

Vahşi doğaya resim yapmaya gittiğini söyledi.

– Bence seni yalnızca manzaran için kullanıyor, dedim.

On iki yaşında bir kızmışım gibi ona şöyle sordum;

– Kız arkadaşın mı?

Omuzlarını silkti.

– Peki kız arkadaşın değilse onu neden buraya getirdin?

– Eğlenceli biri, dedi. "Ayrıca ortalıkta ne kadar çok insan olursa o kadar kolay olacağını düşündüm."

– Kimin için daha kolay olacak? diye sordum.

– Herkes için.

– Bunun için onunla yatmak zorunda değilsin, dedim.

– Evet, aman Tanrım.

– Babamızın durumunu biliyor mu peki?

– Elbette ki hayır.

— • —

Henry ve annem yatla gezintiye çıktılar. Ben de babamla verandada oturdum. Atom bombasının nasıl yapıldığını anlatan bir kitap okuyordu. Ben de Mr. Putterman'ın redaksiyonu ile uğraşıyordum.

Biraz zaman geçince;

– Bir sorum var, dedim.

Başını salladı.

– Hasta olduğunu nasıl oldu da bize anlatmadan durdun?

– Bu bencilceydi, dedi. "Bu konuyu elimden geldiğince az düşünmeye çalışıyordum."

– Bu soruyu soruyorum çünkü, yapılmasını istemediğin şeyleri yapmak istemiyorum. Yani neden insanlara anlatmak istemedin?

– İyi bir soru, dedi gülümseyerek.

Sonra da gözlüğünü çıkarıp camlarını temizlemeye koyuldu, düşüncelerini toparlarken hep böyle yapardı. Bana, insanların kendisine hasta biri gibi davranmalarını istemediğini söyledi. Önemli olan onun kim olduğuydu ve insanların onunla kurdukları ilişkilerde hastalığını göz önüne almalarını istemiyordu.

Bunun üzerine ona Archie konusunu açtım.

Şaşırmış görünmedi. Güvenebileceğim birini bulduğum için sevindiğini söyledi. Bunun önemli olduğunu belirtti.

Sonra da bombasına geri döndü, ben de Mr. Putterman'a.

— • —

Akşam yemeğimizi verandada yedik, buğulanmış karides ve midye, mısır, domates ve taze ekmek.

Rebecca gelmişti ve duş alıyordu.

Henry masada yanıma oturdu. Midye dolu tabağa bakıp başını salladı ve alçak bir sesle;

– Denizin vajinaları, dedi.

Midyelere baktığımda ne demek istediğini anladım.

Servisi annem yapıyordu.

– Karidesler dışında hepsi yerel, dedi.

– Midyeler de mi yerel? diye sordu Rebecca. "Deniz suyu burada tamamen temiz mi?"

– Bir sorun olduğunu sanmıyorum, dedi annem umursamaz bir havayla.

Küçük vajinalarla dolu tabağı bana uzattı, fakat ben midye yemek istemiyordum.

– Jane, dedi annem kızarak. "Midyeler çok lezzetli."

Bir iki dakika konuşmadık ve yalnızca kabuk kırılma sesi duyuldu. Sonra babam öksürdü ve annemin gergin olmasının nedeni bu olsa gerek diye düşündüm.

– Mısır çok güzel, dedim.

Babam Rebecca'ya resminin nasıl gittiğini sordu ve o da;

– Çok güzel, dedi.

– Resmi görmek isterdim, dedi annem.

– Bittiği zaman, dedi Rebacca.

Akşam yemeğinden sonra babam yorgun olduğunu söyledi. Annem onu yatak odasına kadar izledi ve babama şöyle dedi;

– Marty? Canın bir şey istiyor mu, tatlım?

VIII

Erken kalktım. Annemi mutfakta ağlarken buldum. Hep çok ağlayan biriydi; sabahlıklarında ve giysilerinin ceplerinde hep kâğıt mendiller bulunurdu. Eskiden bunun için onunla dalga geçerdim. Hepimiz onu alaya alırdık. Fakat şimdi, babam için ağlamış olabileceği zamanları düşündüm, açıklamasını kimseye yapamıyordu. Ona sarıldım.

Babamın ateşinin çıktığını ve öksürüğünün giderek arttığını söyledi. Şu anda telefonda Dr. Wischniak ile konuşuyor-

muş.

Giyinirken onun sesini duyabiliyordum, sözcükleri seçemesem de, sesinin tonunu algılayabiliyordum. Sanki meslektaşı olan bir doktorla ortak bir hastaları üzerine konuşuyor gibiydi.

Annem, Dr. Wischniak'ın, Philedelphia'ya gelmeleri ve bir röntgen çektirmeleri gerektiğini söylediğini anlattı.

– Henry'i kaldıracağım, dedim.

Bir yanıt vermedi.

– Uyandırılmak ister bence, dedim.

– Tamam, dedi. Fakat onu uyandırmamı istemediğini anladım.

Kahvaltımızı verandada yaptık. Henry, ünlü bir İtalyan mimar olan patronu Aldo hakkında öyküler anlatarak bizi eğlendiriyordu. Aldo ofisinde bütün gün opera dinlermiş ve Henry'e göre bu her şeyin görkemli ve dramatik görünmesini sağlarmış.

Henry anlattıklarını örneklemek için telesekretere bıraktığı mesajı öykündü. Tenor bir sesle "Görüşmem mi var? Hayır, hayır, hayır, olamaz!" dedi.

Babam haftasonu burada kalıp, tatilin tadını çıkarmamı istedi.

– Seninle geleceğim, dedim. "Arabayı birinin kullanması gerek."

– Annen beni götürebilir, dedi.

– Annem son zamanlarda seni arabayla bir yere götürdü mü?

Ona, annemin arabayı bir bisiklet gibi kullandığını anımsattım.

– Ah, lütfen yapma, dedi annem.

Rebecca içeri geldiğinde, annem Henry'e buzdolabında öğle ve akşam yemekleri için nelerin olduğunu gösteriyordu.

– Dr. Rosenal kendini pek iyi hissetmiyor, diye annem Rebecca'ya açıklamada bulundu. "Sanırım evde daha rahat edecek."

– Yediği midyeler mi dokundu? diye sordu Rebecca.

– Hayır, midyeler değil, dedi annem.

O an Rebecca'ya acıdım, bizim evimizdeydi, fakat neler olup bittiğinden haberi yoktu.

Babam kapıdan çıkarken Rebacca'nın elini sıktı ve şöyle dedi;

– Umarım sizi bir daha görme şansım olur.

Bir an için "eğer yaşarsam" demek istediğini düşündüm, fakat sonra bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

– Ben de, dedim. "Temiz su için teşekkürler."

– Beni ara, dedi Henry.

— • —

Röntgen temiz çıkmıştı, fakat Dr. Wischniak, ne olur ne olmaz diye evimize bir oksijen tüpü göndermişti. Tüpün büyüklüğü küçük bir çocuk kadardı ve yatağın yanında duruyordu.

Babam evine geldiği için sevinmişti. Ev taştan yapılmıştı, içi serindi ve çok şirindi. Uzun yıllar orada yaşamış oldukları için, her şey kendi istedikleri gibiydi. Babam temiz beyaz çarşaflarla kaplı yatağına ve mavi battaniyesinin altına girer girmez daha iyi göründü.

Bunu anneme söyledim.

– Evi boyatmış olmama çok seviniyorum, dedi. "Bunun büyük bir fark yarattığı inancındayım."

– Evet öyle, dedim. Fakat tam olarak neye evet dediğimin bilincinde değildim.

— • —

Akşam yemeği yaklaştığında babamın ateşi düşmüştü ve şakalar yapmaya başlamıştı. Bardağından bir yudum su içtiğinde şöyle dedi;

– Louise, bu su üç kere filtre edilmemiş.

Onun hoşlandığı türden, aksiyon ve serüven karışımı bir video film kiraladım. Tam ortasında telefonla Henry aradı. Babam videoyu kapatmam için işaret etti. Kaparken, "Umarım korkundan donarsın, pis sıçan," dedim.

Babam küçük bir kahkaha attı.

Telefonda Henry, babamın gerçekten iyi olup olmadığını sordu.

– Gerçekten çok iyi, dedim.

IX

Yatmadan önce Archie'yi aradım. Yanıt vermedi. Bir an için, içtiğini düşünerek korktum. Fakat daha sonra 4 Temmuz olduğunu anımsadım ve havai fişek gösterisini izlemek için Mickey'in çatı katına gitmiş olabileceğini düşündüm. Uyukluyor da olabilirdi. Belki de yürüyüşe çıkmıştı. Hayır, bu son tahminim olamazdı; çünkü Archie yürüyüşe çıkmayı sevmezdi.

— • —

Trenle New York'a dönerken, en son ne zaman "Antabusem'i alıyorum," dediğini anımsamaya çalıştım. Onu ilacı alırken asla görmediğimi anladım.

Onunki yerine kendi evime gittim. Havasızdı ve bütün pencereleri açtım. Sonra da halamın çalışma odasına girip onu aradım.

Sesinde alkolü dinledim, fakat hiçbir şey duymadım. Babamın, kendisi ile olan ilişkime sevindiğini söylediğimde, "Sana söylemiştim," dedi.

İçkiyi bıraktığını söyleyene dek, ona içki konusunu açmamıştım. Yakınlığımdan dolayı bunu sormakta zorlanıyordum.

– Ben yokken içki içmedin, değil mi?

– Eğer bunu sormak zorundaysan, dedi, sorma. Benden

kuşkulanman için sana bir neden verdiğimi sanmıyoru
– Bu doğru, dedim.
– Güzel, dedi. Haydi atla buraya gel.
Gittim.

X

Sonunda Mr. Putterman'ın redaksiyonunu bitirdim ve baştan sona bir kez daha okudum. Ne de olsa bir sınavdı. Bitirdiğim zaman, Mimi'nin tepkisinden çok, Archie'nin tepkisini düşündüğümü anladım; bu yanlıştı. Archie'ye göstermeden önce Mimi'ye göstermeye karar verdim.

Mimi bir gecede okudu ve ertesi gün öğleden sonra beni, ofisine çağırdı. Parfümünü eline aldı ve ben de bileklerimi uzattım.

– Gerçekten iyi iş çıkarmışsın, dedi Mimi.
– Teşekkür ederim.
– Mektup nerede? diye sordu.
– Mektup?
– Putterman'a göndereceğimiz mektup, dedi yavaşça.

"Kendi imzalayacağı mektubu bile bana mı yazdıracak?" diye düşündüm.

Yazara göndereceğimiz mektupta, metinde yapılan değişikliklerin bir listesinin ve duyduğumuz "heyecan"ın bulunması gerektiğini açıklayarak sözlerine devam etti.

– Hemen yazarım, diyerek roman taslağını geri aldım.

— • —

'Gerçekten iyi iş çıkarmışsın' diye yineledim kendi kendime Archie'nin evine giderken, 'Gerçekten iyi iş çıkarmışsın.'

Yemekten sonra, romanı okuması için ona verdim. Hemen çalışma odasına çıktı. Aşağı geldiğinde "İyi görünüyor, tat-

lım," dedi.

– Bu alanda gerçekten iyi olup olmayacağım konusunda ne düşündüğünü bilmek istiyorum, dedim.

Düşünüyormuş gibi göründü.

– Bence sen çok iyi bir editörsün, dedi.

Dik dik ona baktım. Ona, o anda bir sürü kötü söz söyleyebilirdim.

– Rita hâlân her zaman, gerçek editörlerin görünmez olduğunu söylerdi.

Editörlerin sahne gerisinde çalıştıklarını söyledi. Adını ön plana çıkarmak ve ün kazanmak için yapılan bir iş değildi bu– bunlar yazara ait şeylerdi.

– Ama sen ünlüsün ve isim yapmışsın, dedim.

– Elimde olmadan.

– Buna, kendi enflasyonunu aşağı indirmek denir, dedim.

Bana baktı.

– Ünlü olmak bence bu kadar sorun olmamalı.

– O zaman bir bandı takımına katıl, dedi.

– Kapa çeneni.

– Dili de bir karış, dedi ve mutfağa bulaşıkları yıkamaya gitti.

— • —

Karanlıkta yatarken kulağıma şöyle fısıldadı;

– Biraz fazla sert davrandığım için özür dilerim tatlım. Senin gerçekten biraz desteğe gereksinimin var.

– Biliyorum, dedim.

– Fakat Mr.Putterman için gerçekten çok iyi bir iş çıkarmışsın.

Mimi de "gerçekten iyi" dedi.

Dönüp yüzüme baktı.

– Bana göstermeden önce Mimi'ye mi verdin?

– Evet.

Kalkıp yatakta oturdu ve bir sigara yaktı.

– Neden böyle bir şey yaparsın ki?

Sesindeki ton beni üçüncü bir kişiye dönüştürüyordu.

– Nedenini sen söylemiştin, senin onayına fazla dayanıyordum.

Ben de bir sigara yaktım.

Sigara içişinden ne kadar sinirlendiğini anlamıştım -kısa aralıklarla derin nefesler çekiyordu.

– Ben de senin yargılarına dayanıyorum, dedi. "Yazdığım mektupları senden okumanı istiyorum."

– Ama bunun için bana gereksinimin yok, dedim.

– Elbette var, dedi.

– Fakat ben olmasaydım sen yine işlerini güzelce yapardın.

– Yakında bir yerlere gitmeyi mi düşünüyorsun?

— • —

Mimi beni ofisine çağırdı.

– Romanı çok iyi redakte etmişsin, fakat bunu bu kadar uzun bir zamanda yapman beni şaşırttı.

– Ah, dedim.

Kız izci takımındayken, kaptanımızın bana yeteri kadar rozet kazanamadığımı söylediği anı anımsadım. "İzcilik konusunda biraz daha çalışmalısın," demişti bana.

Mimi sözlerine devam etti;

– Bunu dün söylemedim, çünkü yaptığın işi azımsamak istemedim. Hiç söylemesem de olurdu, ama aynı şeyi diğer okumalarında da yapıyordun.

Yüzüme bakıyordu ve benden gelecekte daha hızlı olacağım yönünde bir söz bekliyordu.

Fakat yalnızca "Evet, evet," dedim. Kendimi, bir eczanenin önünde bütün gün sigara içen birine benzettim.

— • —

Annem telefonla beni aradığında, ofisimde somurtup oturuyordum. Daha önce hiç günün ortasında aramamıştı, bu nedenle bana nasıl olduğumu sorduğunda, ona "Ne oldu?" diye sordum.

– Her şey yolunda, dedi. Sonra da babamın zatürree olduğunu ve hastaneye kaldırıldığını söyledi.

Mimi bana istediğim kadar izin verdi.

Archie işten çıkıp beni evinde karşıladı. Ben eşyalarımı hazırlarken yatağa oturdu.

– Philedelphia'da işler zor olacak, dedi.

– Bizim için endişelenmeni istemiyorum.

Taksiyle istasyona giderken bana çocukluğundan söz etti. Bazen annesinin yüzünden bir mutluluk dalgası geçermiş ve Archie ona ne düşündüğünü sorduğunda, o da "Yalnızca babanı düşünüyordum," dermiş.

– İşte ben ikimizin böyle olmasını istiyorum, dedi Archie.

Gülümsedim.

– Ne gülüyorsun?

– Yalnızca babanı düşünüyordum, dedim.

XI

Anneme Henry'nin ne zaman geleceğini sordum. Arabayla hastaneye gidiyorduk.

Yanıt vermedi.

– Anne? dedim.

– Evet?

– Henry ne zaman geliyor?

Cumartesi günü Cape'de gitmesi gereken bir düğün töreni varmış ve bundan ya önce ya da sonra gelecekmiş.

– Yorgun musun?

Başını salladı.

Kırmızı ışıklarda araba bir durdu bir çalıştı. Midem bulan-

maya başlamıştı.

– Benim kullanmamı ister misin? diye sordum ona.

– Ben sürebilirim, dedi. Fakat biraz sonra durdu ve yer değiştirdik.

— • —

Babamın burnuna plastik oksijen tüpleri takılmıştı. Beni gördüğünde gülümsemedi.

– Merhaba tatlım, dedi.

Eğilerek alnından öptüm.

VIP odasına alınmıştı; duvardan duvara halı kaplıydı, küçük bir buzdolabı vardı ve duvarlar kadifeyi andıran bir duvar kâğıdı ile kaplanmıştı. "Burası tam bir geneleve benziyor," dedim.

– Annene söyleme, dedi.

Koridorda Dr. Wischniak ile karşılaştım ve ona babamın ne zaman çıkabileceğini sordum.

– Bunu henüz bilemem, dedi.

– Babam ölüyor mu?

Dik dik bana baktı.

– Hepimiz ölüyoruz Jane.

— • —

Eski odamda yatağımda yatarken, çocukluk günlerimi anımsadım. Küçük bir çocukken, annemlerin dışarıda olduğu geceler, ev bana korumasız gelir ve her yerde bir tehlikenin olduğunu düşünürdüm. İçeride televizyon izleyen çocuk bakıcısının bir aslan kılığında üzerime saldıracağını ya da evimizin çevresinde azılı bir katilin dolaştığını düşünerek korkudan tir tir titrerdim.

O gün de aynı durumdaydım.

— • —

Bütün bir gün boyunca, beyaz önlükleri içinde babamın doktor arkadaşları gidip geldi. Yatağına oturup, altında bacaklarının olduğu battaniyeyi okşadılar. Babam onlara çocukları hakkında sorular sordu -"Amy Barnard'a alışabildi mi?" ya da "Peter bu yaz ne yapacak?"- ve onları rahat ettirmeye çalıştı.

Bana işimin nasıl gittiğini sorduğunda, ona "İyi," dedim.

– Gerçekten mi? diye sordu.

– Hayır, dedim. Yayıncılık dünyasının bana göre olup olmadığı konusunda kuşkularım olduğunu anlattım. "İyiye gideceğime, daha da kötüleşiyorum."

– Bu alanda iyi olup olmadığından söz ediyorsun hep, dedi. "Önemli olan bu alanı sevip sevmediğin."

– Nefret ediyor bile olabilirim.

Bana kitapları sevdiğimi anımsattı.

– Benim okuduklarım kitap değil ki, kitap olacak kadar iyi olmayan yazılar.

– Peki bunun yerine ne yapmak isterdin?

"Keybedenlerin Rehberi" adı altında bir dizi yazı yazmayı düşündüğümü söyledim ona. "Tıpkı 'İşinde Kaybedenlerin Rehberi' gibi." Şaka yapıp yapmadığımdan emin değildim.

– Başka bir düşüncen var mı?

Ona, kapısında PIERCING-ACILI YA DA ACISIZ yazan bir levha olan bir takı dükkânından söz ettim.

Güldü.

– Fakat kulaklarımdan başka bir yere piercing yaptırmak istemem, dedim. "Ya da en fazla burnuma."

— • —

Aldığı ilaçlar midesini bulandırıyordu ve annem de ona bir şeyler yemesi için yardım ediyordu.

– Salamlı bir sandviçe ne dersin? diye sordu. "Belki de ya-

rın sana fırında patates ve güzel bir biftek getiririm."

– Hep 'güzel' biftek diyorsun, dedim anneme. Sanki çirkin biftekler de varmış gibi.

Hastanenin park yerine gelirken, anneme, babamın midesi bulanırken yemekten söz etmenin belki de iyi bir düşünce olmadığını söyledim.

– Gücünü korumak zorunda, dedi.

Konuşması, düşünmekten çok mırıldanmayı andırıyordu.

— • —

Evde, kapalı verandada birer bardak şarap içtik, yakamızda hâlâ hastane ziyaretçi kartları takılıydı. Gökyüzü, yağacak yağmurun habercisi olan kirli bir mora bürünmüştü.

Babamın hastalığı dışındaki konulardan söz etmeye çalıştım. Anımsadığım komşularımızı sordum.

– Willy Schwam nasıl?

Julliard'da bir burs kazanmıştı.

– Oliver Briddle'a ne oldu?

Babası ölmüş, anne oğul Florida'ya taşınmışlardı.

Orada şimdi Caliphano'lar oturuyordu; annesi bir uyuşturucu bağımlısı olduğu için torunlarını onlar yetiştiriyordu. Annemin dediğine göre ağırbaşlı, akıllı bir kızmış. Saçlarını örüp dolaşırmış ve geçenlerde annemin kapısını çalıp, arka bahçemizde tavşanların olabileceğini söylemiş.

– Peki sen ne dedin?

– Haydi gidip bir bakalım dedim.

Annem sokaktaki bütün komşularını anlattı. Annem eve girip, üst kata yatağına yattığında, aklımda kalanlar düğünler, bebekler ya da burslar gibi iyi haberler değil, annesinden ayrı yaşayan Caliphano'ların torunu, işini kaybeden Mr. Zipkin ve soyulan Mrs. Hennessy idi. Ağzımda sigara ve ikinci bardak şarabımla verandada öylece oturdum, cırcırböceklerinin ve arada bir çalışan araba motorlarının seslerini dinliyordum.

Taşradaki sessizliğin, huzurla hiçbir ilgisi olmadığını anladım.

XII

Hafta sonunda babam, işimden ayrı kalmamın, kendisini kaygılandırdığını söyledi. 'İşime ne zaman dönüyordum?'

– İzinliyim, dedim. Senin sayende büyük bir tatil yapıyorum.

– Buna sevindim, dedi.

Sonra da gözlerimin içine bakarak şöyle dedi;

– Senin burada olman benim için çok önemli.

— • —

Annem, ben orada oldukça, Henry'nin gelmesine gerek olmadığını söylüyordu. Fakat ben gelmesini istiyordum, Archie de öyle düşünüyordu.

– Ne kadar istersen kalabilirsin, diyordu Archie. "Ama benim de burada sana gereksinim duyduğumu unutma."

— • —

Bir akşam Archie, sesimin güçsüz çıktığını söyledi.

Taşranın böyle olduğunu belirttim.

– Sularımıza uyuşturucu katıyorlar, dedim.

Annem yanımda duruyordu ve gülümsedi.

– Tatlım, dedi Archie, orada tam olarak neler olup bittiğini anlamıyorum.

Açıklamaya çalıştım, fakat kendimin de emin olmadığını gördüm. Bunun üzerine, babamı her gün görmeye gelen doktor arkadaşlarından Irwing Lasker'i aradım. Dr. Irwing katı biriydi ve küçük bir çocukken kızının konuğu olarak evlerine yatıya gittiğimde, alaycılığı beni korkutmuştu.

– Doktorlar bilmen gereken her şeyi sana anlatıyorlar, Jane, dedi ve sesinde sinirlenmiş gibi bir ton vardı. "Dinleyip dinlememek senin isteğine bağlı."

Fakat ben de sinirlenmiştim.

– Kan sayımlarını duyduğunuzda belki siz neler olup bittiğini anlıyorsunuz, ama ben anlamıyorum.

Hemen konuşmadı, konuştuğundaysa sözcükleri yavaş yavaş söyledi. Kendi kızını benim yerime koyduğunu anlamıştım.

– Yalnızca birkaç günümüz kaldı Jane, dedi.

Bunu anneme söylediğimde ağladı, sonra da Dr. Irwing'e ateş püskürdü.

– Anne, ona söylemesi için ben ısrar ettim.

– Irwing karamsarın tekidir, dedi.

— • —

Ertesi sabah, gözleri ağlamaktan öylesine şişmişti ki, neredeyse kapanmışlardı. Onu yatırdım ve buz parçalarıyla, salatalık dilimleri getirdim. Hastaneye gitmeden önce şişlerin inmesini bekledim.

En şirin yazlık elbisesini giydi. Kendisinin iyi olduğunu, babama ancak bu yolla anlatırdı. Fakat başka bir boyutu daha vardı. Bu aynı zamanda onun batıl inançlarından biriydi -ne kadar şık ve güzel görünürse, işlerin de iyi gideceğini düşünürdü.

Ben nasıl göründüğümü bilmiyordum. Kendimi, bir genç kızken kullandığım aynalarda görüyordum -asla güzel bir kadın olmayacağımı anladığım aynalarda. Buna pek aldırmıyorum ve o gün de bir sorun oluşturmuyordu. Fakat annem;

– Biraz ruj sür, Jane, dedi.

Kaygıyla beni izledi. "Bir bardak dolusu taşra suyu içecekmiş gibi görünüyorsun," dedim.

Başını salladı, fakat şakamı anlamamıştı. Çiçekli elbisesi

içinde kapının önünde, eski görüntüsünün bir suluboyası olarak duruyordu.

— • —

Bir doktor olarak, babam neler olup bittiğinin ayırdında olmalıydı. Bu yavaş yavaş olmuş olabilirdi, fakat ben birden bire sessizleştiğini düşünüyordum. Arkadaşları geldiğinde yalnızca sorulan sorulara yanıt veriyordu o kadar.

— • —

Ölümü düşünüyor olabilirdi ve bu beni üzüyordu. Fakat bu konuyu açamazdım. Ona ne düşündüğünü sordum.

– Archie ile işler nasıl gidiyor? diye sordu.

– Oldukça iyi.

– Güzel.

– Archie ile ayrıldığım zaman sevindiğini biliyorum, dedim. "Bana neden sevindiğini söyler misin?"

Kıyıdaki evde kaldığımız gün, buzdolabında Archie'nin ensülinini gördüğünü söyledi.

– Diyabetik ciddi bir hastalıktır, dedi. Fakat o böyle değilmiş gibi davranıyordu. Kendine dikkat etmiyordu ve bunu bir başkasının yapması gerektiğini düşündüm. Kendi kızı ona gereken ilgiyi göstermiyordu. Bunu yapacak tek kişi de sen kalıyordun. Yaşamını bu biçimde harcamanı da istemiyordum.

Durdu. Archie'nin ne zamandan beri şeker hastası olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Bu önemli bir tanıydı.

Bunu bilmediğimi söyledim. Archie yalnızca pankreasına birinin bir kötülük yaptığını düşünüyordu, o kadar. Ona da bunu söyledim.

Endişeli gözükmüş olmalıydım, çünkü babam;

– Bu çok zor, değil mi tatlım? dedi.

Öyle olduğunu söyledim.

— • —

Annemle ikisinin birbirlerine ne kadar resmi davrandıklarını fark ettim. Annem onunla şefkat dolu bir sesle konuşuyordu, fakat sesi uzaklardan gelir gibiydi. Babam da soğuk yanıtlar veriyordu. Ölüm sanki onun özel işiymiş gibi davranıyordu ve sanırım öyleydi de.

— • —

Annemle arabamıza yürürken, ona sordum;

– Bunca yıl babamın hastalığını gizli tutmak senin için zor olmadi mı?

Sanki onu bir şeyle suçlamışçasına bana baktı.

– Babamla ikiniz bu konuda çok konuşur muydunuz?

– Başlangıçta evet, dedi. Bir keresinde onun yanında ağladığını ve ne kadar çok korktuğunu söylediğini anlattı bana. Babam da, kendisiyle ilgili bu konuda onu rahatlatamayacağını söylemiş.

– Bunu bir başkasıyla konuşmayı istemedin mi peki?

– Hayır, dedi. "Bu babanla benim aramdaydı."

— • —

Annem, Henry'nin o hafta sonu planlandığı gibi gelemeyeceğini söyledi; çalıştığı şirket bir yarışmaya giriyordu ve Aldo ondan ağaçları çizmesini istemişti: Bu büyük bir onurdu.

Henry'nin burada olmayışına çok kızmıştım ve hemen onu arayarak şöyle söyledim; "Hemen buraya gelmelisin!"

– Annem böyle söylemedi ama.

Bana, gelmemesinin nedeninin yalnızca yarışma olmadığını söyledi. Babamızın hastalığı için en yeni tedavilerden birini araştırmak istiyordu. İskoçya'da okuduğuna göre bu tedavi yöntemi ilk kez fareler üzerinde denenmişti.

– Fareler mi?

Henry, değişik düşüncelere açık olmamız gerektiğini söyledi. Geleneksel tedavi yöntemlerine ve ilaçlara bir şans vermiştik ve işe yaramamışlardı. Değişik bir sesle şöyle dedi;

– Bir köşede oturup babamın ölmesini bekleyemem.

– Henry, dedim, babam İskoçya'ya gitmeyecek.

– Belki buna onu zorlamalıyız.

'Zorlamak mı?' diye soracaktım ki, derin bir soluk aldım.

– Lütfen buraya gel, dedim. Sana ihtiyacım var.

Telefonu kapadıktan sonra annem bakışlarını benden kaçırmaya çalıştı.

– Şimdi ben ne yanlışlık yaptım? diye sordum ona.

– Sana bir yanlışlık yaptığını söylemedim, diye yanıtladı babamla konuşurmuş gibi alçak bir ses tonuyla.

– Artık benimle konuşmuyorsun, dedim.

– Bu doğru değil.

Bulaşıkların yanından çekilip fırınla ilgilenirmiş gibi yaptı, sonra yine lavaboya döndü.

– Anne, dedim. Beni umudun düşmanı gibi görüyorsun.

– Tatlım, dedi, bu hepimiz için çok zor.

— • —

Ertesi sabah Henry geldi.

Hastanede doktorlarla ve hemşirelerle konuştu. Babamın acil durumlardaki halini anımsattı bana, sakindi ve neler olduğunu en ince ayrıntısına kadar bilmek istiyordu.

Birlikte babamın odasına girdik. Uyuyordu. Annem yatağın ucunda oturuyordu ve Henry onun yanına gidip kollarını doladı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve bu nedenle ona gönül borcu duydum.

Annem elbette, daha önce gelmediği için ona kızmamıştı. Babamın kızdığını da sanmıyordum. Ne de olsa Henry kendisine söyleneni yapmıştı.

— • —

Mutfakta, Henry ile beraber birer bira açtık.

Sonra birden yerinden kalkarak çantasından bir alet çıkardı. Rebecca'nın su temizleme gereçlerinden biriydi. Onu musluğumuza taktı ve suyu akıttı. Bana ve kendine birer bardak su doldurdu.

– Bence tadı aynı.

– Senin tat alma hücrelerin ölmüş, dedi.

– Bu kız aklını suyla bozmuş, dedim güneyli bir aksanla.

Onu sevdiğini söyledi. Sonra da, "Yaşlı Archie'ye ne zaman gideceksin?"

– Bilmiyorum, dedim. "Mayıs?"

Başını salladı. Benimle dalga geçmesine izin verdim, ama Henry;

– Hazır mısın? dedi ve mutfağın ışıklarını söndürdü.

— • —

Gecenin bir yarısında telefon çaldı.

Yatakta doğrulup annemin gelmesini bekledim. Nefesim durmak üzereydi.

– Jane, dedi annem kapıdan seslenerek. "Telefon sana."

Yataktan kalkıp telefona kadar onu izledim. New York Hastanesi'nden arıyorlardı. Archie yoğun bakıma alınmıştı.

XIV

Sabah ilk trenle New York'a gittim.

Hastanede, Archie'nin yoğun bakımdan çıkartılıp, normal bir odaya alındığını söylediler. Uyuyordu ve ben de koridora çıkıp hastabakıcıya neler olduğunu sordum.

Aşırı bir karın ağrısı, baş dönmesi, nefes darlığı ve aşırı su-

sama ile geldiğini söyledi. Sonra da anlamamaya alıştığım bilimsel bir dille sözlerine devam etti.

Onun sözünü kesip, tüm bunlara neyin neden olduğunu sordum.

Grip olduğunu ve yemek yemediği için de, ensülinini almadığını söyledi. Bu çok yanlıştı.

– Alkolle bir ilgisi yok, öyle değil mi?

– Onunla kendim konuşmadım, dedi.

Odaya geri döndüğümde Archie uyanmıştı:

– Bir tatile gereksinim duyduğunu düşündüm, dedi gülümsemeye çalışarak.

– Tatiller çok can sıkıcı olmaya başladı.

– Sorun pankreasımda, dedi. İşi bitmiş.

– Bana, ortalama bir pankreas gibi geliyordu, dedim. Ne içiyorsun? diye sordum.

– Gelmek zorunda kalmana üzüldüm, dedi. Sonra yeniden uykuya daldı.

— • —

Telefon kulübesine gidip, babamın Philedelphia'daki hastane odasını aradım.

– Orada neler oluyor, diye sordu.

Hastabakıcının, soğuk algınlığı ve ensülin hakkında bana söylediklerini anlattım ona.

– DKA sürecine girmiş, dedi babam. "Diyabetik Keto Asidize."

Anlayacağım bir dille bana bunun ne anlama geldiğini anlattı.

Sesinin kendisi gibi çıktığını duymak beni rahatlatmıştı.

– Tatlım, dedi, o gün söylemeye çalıştığım şey buydu.

– Biliyorum, dedim.

– Hastabakıcı başka bir şey söyledi mi?

– Bir de pankreasından söz etti.

Bir an sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi;

– Archie alkolik mi Jane?

Sesi, bunu daha önceden biliyormuş gibi geldi.

Yanıt vermek istemiyordum, fakat;

– Evet, dedim.

Sesi anlayışlıydı. "Buraya geldiğinde konuşuruz," dedi ve ekledi, "Şu anda sodyum ve ensülin alıyor, öyle değil mi?"

– Aynen öyle.

Archie'nin iyileşeceğini söyledi.

– Sen nasılsın baba?

– Bıraktığın gibi.

– Olabildiğince çabuk gelmeye çalışacağım, dedim.

Karşı çıkmadı.

— • —

Koridorda Archie'nin gerçek doktoru ile karşılaştım.

– Siz Jane misiniz? diye sordu.

Başımı salladım.

– Pekâlâ, şimdi beni dinleyin.

Acelesi mi vardı yoksa sinirli miydi çıkartamamıştım. 'Durumun ne kadar ciddi olduğundan haberim var mıydı?' Bana, Archie'nin komaya girip ölebileceğini söyledi. Doktor beni sorumlu tutar gibiydi: Diyetini ve egzersizlerini gözetmem gerekiyordu; kan şekeri ölçümlerini aksatmadan dikkatle yapmalıydım.

– Bunları onunla konuşsanız daha iyi edersiniz, dedim.

– Ben sizinle konuşuyorum, dedi ve yanımdan ayrıldı.

— • —

Archie'nin yanına gidip, doktorun bana söylediklerini anlattım.

– Benden sana bakmamı istiyor.

– Eve giderken bir çift hançer alalım, dedi.

– Philedelphia'ya geri dönmek zorundayım.

– Annen orada ya.

Henry'nin de orada olduğunu söyledim.

– İyi ya, sen burada kalamaz mısın?

– Hayır, dedim.

– Tanrı aşkına, tek bir gün bile mi?

– Babam ölmek üzere, dedim. "Sen ise iyileşmeye başladın." Ona eve giderken bize yardım etmesi için kimi arayacağımı sordum ve Archie'nin ne kadar az arkadaşı olduğunu gördüm.

– Mickey'i ara, dedi.

– Böyle bir durum için biraz fazla soytarı kaçmaz mı?

– Bu tam soytarılık bir durum, dedi. *Soytarıları Gönderin* şarkısını mırıldandı.

— • —

Yine gülünç bir kılık içinde Mickey geldi. Traş olmamıştı ve saçı yağlıydı. Yatağa eğilerek Archie'yi yanağından öptü.

Archie yüzünü ekşitti.

– Üzgünüm, gitmek zorundayım, dedim.

Mickey;

– Ben biraz ilaç çalmaya gidiyorum, diyerek odadan dışarı çıktı.

Archie'nin benden biraz daha kalmamı istemesinin ne kadar zor olduğunu anladım ve Philedelphia'ya gidecek olan bir sonraki trene bindim.

X V

Henry beni istasyondan aldığında, babamın solunum aygıtına bağlandığını ve aldığı ilaçların etkisiyle uyuduğunu söy-

ledi. Yaşıyordu, ama yalnızca o kadar.

Hastanedeki solunum aygıtı, babam için soluk alıp verirken uğultulu bir ses çıkartıyordu. Elini tuttum. Fakat hâlâ orada olup olmadığından emin değildim.

Elinde kan dolu plastik bir torbayla hemşire geldi. "Burada olduğunuzu biliyor," dedi. "Monitörden anlayabiliyorum." Sonra babama dönerek, "Şimdi size biraz alyuvar vereceğiz Dr. Rosenal."

— • —

Henry, arkadaşları ve akrabaları çağırdı, onlar da teker teker gelmeye başladı.

— • —

Herkes gider gitmez, yeniden babamın yatağı başındaki sandalyeye oturdum. Kafka'nın *Metamorfoz* adlı öyküsünü anımsadım. Gregor bir hamamböceği olduğunda, kız kardeşi onu çöple beslemeyi akıl edebilmişti.

Henry'ye anlamaya çalıştığım şeyin bu olduğunu söyledim.

– Babamı lütfen çöple besleme, dedi.

– Babamın benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum, dedim. 'Bildiğim tek şey, istediği şeyi yapmamam.'

Henry elimi tuttu.

— • —

Babam o akşam öldü.

XVI

Evden Archie'yi aradım. Söylenmesi gereken her şeyi söy-

ledi, fakat hiçbirini duymadım. Cenaze töreninin ne zaman yapılacağını sordu ve yanıt verdim.

– Gelmemi ister misin? diye sordu.

– Hayır, ben iyiyim, dedim sorduğu soruya yanıt veriyormuşçasına.

— • —

Sophie geldi. Benimle odamda kaldı ve ben konuşurken sırtımı sıvazladı.

— • —

Anneannem cenaze törenine kadar evimize gelmedi. Organizatörlerle o konuştu. Törenden sonra evimize gelecek insanlara sunulacak salata ve etle o ilgilendi. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla mutfağımızda dolanıyor ve anneme kimin ve kaç kişinin geleceğini anlatıyordu -"Dolores Greenspan'ı anımsıyor musun? O da aradı." Anneannemin babamdan söz etmesini bekliyordum. Bunu belki de yapamıyor diye düşündüm sonra. Fakat sonra yardım etmek istediğini anladım; her şeyi en kısa zamanda düzene sokmak istiyordu. Anneme öğrettiği de buydu.

— • —

Annem, Henry ve ben, bizi törene götürecek olan siyah limuzine bindik. Sokak kapımıza doğru tanımadığım birinin yürüdüğünü gördüğümde Henry, "Bu kim?" diye sordu.

Annem, cenaze töreni sırasında evin boş olduğunu düşünen hırsızlara karşı komşularımızdan birinin evde kalacağını söyledi. Bana dönerek, "Mrs. Caliphano," dedi.

Kadın el salladı, annem de başını.

– İyi bir kadına benziyor, dedi kardeşim. "Umarım onu bir sandalyeye bağlamazlar."

— • —

Henry'nin Boston'a, benim de New York'a geri dönmemizden bir önceki gece, ona babamın ölürken benim için kaygılandığını düşünmekten nefret ettiğimi söyledim.

– Kaygılı değildi, dedi.

– Bundan nasıl emin olabilirsin?

– Onu telefonla aradığında oradaydım, dedi. "Telefonu kapamanızdan sonra, ona eğer isterse Archie'yi öldürebileceğimi söyledim. Babam da şöyle dedi; 'Teşekkür ederim, fakat Jane kendi başının çaresine bakabilir.'"

XVII

Archie sabırlı ve incelikli davranıyordu. Masada taze çiçekleri eksik etmiyordu. Mevsimi olmamasına karşın, her nasılsa akşam yemeği için yumuşak kabuklu yengeç bulmuştu. Her akşam, işten geldiğimde bana sıcak bir banyo hazırlıyordu. Bunun beni rahatlatacağını söylüyordu.

— • —

Hafta sonundaki İşçi Günü'nü geçirmek üzere Mickey'i Berkshire'a çağırdı; belki de yasımı artık dağıtmayı amaçlıyordu.

Mickey bir sürü fıkra anlattı; çoğu da benim en sevdiğim türden olan hayvan fıkralarıydı. İkide bir de espriler yapıyordu. Öğle yemeğinden sonra bana dönüp, genizden gelen bir sesle şöyle dedi; "Aklımdan bazen tuhaf düşünceler geçiyor. Sence bu tuhaf mı?"

Gülmemek bana acı veriyordu. Ondan belli bir süre için beni bağışlamasını istedim.

Pazar günü birlikte golf oynamaya gittiklerinde ben evin

arkasında oturdum. Mickey'in yeni romanının taslaklarını çıkartıp, bir elma ağacının altında duran piknik masasında okumaya başladım.

Mickey'e tapıyordum. Kendimi daha iyi hissetmem için böylesine çabalaması çok hoştu. Fakat o haftasonu beni daha önce olmadığı kadar usandırdı. Yaptığı en küçük hareket sinirimi bozuyordu -yemek tabağını yıkamaması ya da boş kahve fincanını yerine götürmemesi gibi. Archie'nin durumun farkında olup olmadığını düşünüyordum ve farkında olmadığını sanarak sinirleniyordum.

Pazartesi akşamı Archie, Mickey ve beni kırdan arayarak "Gitmeye hazır mısınız çocuklar?" diye sordu. O an anladım ki, hafta sonu boyunca hissettiğim duygu, kardeş kıskançlığıydı.

XVIII

Port Authority'yi Times Meydanı'na bağlayan -Sekizinci Cadde metrosunu Yedinci'ye bağlayanla paralel- bir geçit vardır ve bir sabah uyandığımda saçaklarında şiiri andıran şu yazıyı gördüm:

Geç uyandım,
Çok yorgunum.
Geç kalırsam
İşten atılırım.
Bana ne?
Niye üzüleyim?
Evime geri döner,
Aynısını yine yaparım.

Bundan sonra bir şey değişti. Yaşamımı bir düzlem üzerinde gördüm: Bu yalnızca benim yaşamımdı. Önemli değildi ve

babam beni izlerken önemli olduğunu sanıyordum.

Kendimi, caddenin karşı tarafındaki binada gördüğüm temizlikçi kadın gibi görmeye çalıştım. Ben de yalnızca pencerede duran biriydim.

Benden başka kimse beni izlemiyordu.

— • —

Ofiste, Mimi bana Dorrie'nin, okunmak ve redakte edilmek üzere başka bir roman getirdiğini söyledi.

Masasının yanında durmuş, kalın kâğıt tomarına bakıyordum.

– Aman Tanrım, ne kadar kalınmış, dedim.

– Yazar beni arayıp duruyor ve geçen gün de Richard'ı aramış. Richard genel yayın yönetmenimizdi. "Bu nedenle biraz acil."

Kâğıtları elime almadım. Elimi spiral bandın üzerinde gezdirerek,

– Siz bakabildiniz mi? diye sordum.

Başını bana çevirerek, ne hayır ne de evet dedi;

– Jane, bunu dışardan birine de yaptırabilirim. Ya da hafta sonu kendim de yaparım. Ama sen yaparsan gerçekten büyük bir yardım olur.

Adınızı duyurmak için elinize geçen bir olanağı geri çevirmek çok zordur.

Fakat bunu yaptığımda, o güzel kaşlarının havaya kalktığını gördüm.

— • —

Tortilla Flats'da, Jamie bana yeni kız arkadaşını tanıştırdı. Petal adında bir garsondu. Bileğinde küçük bir papatya dövmesi vardı ve onun yaşındaki birinin olabileceği kadar tatlı ve kendinden emin görünüyordu.

Masamızda yemek yerken Sophie'ye, benim hiç böyle olup olmadığımı sordum.

– Nasıl yani?

– Herhangi bir biçimde Petal'a benzeyip benzemediğimi soruyorum.

– O zamanlar yirmi-iki yaşındaydın, dedi.

– Ama Jamie otuz beş yaşında.

– Olabilir, dedi ve tuvalete gitmek için yerinden kalktı.

Çevreme bakındım. Perşembe günüydü, parti zamanı. Ortalıktaki bar havasını, elektriği ve insanları cinselliğe davet eden ortamı gözlemledim. Herkes eğleniyor gibiydi, flört ediyorlar, içiyorlar ve Archie'nin evinde hiç duymadığım hoş bir müzikte dans ediyorlardı.

Sophie geri döndüğünde ona şöyle dedim;

– Sanırım Archie ile yaşıyor olmam, kendimi olduğumdan daha yaşlı hissetmeme neden oluyor.

– Sen onun yaşamını yaşıyorsun, dedi. "Ve bu yaşlı bir adamın yaşamı."

XIX

Kendimi daha iyi hissettiğimi söylediğimde Archie çok mutlu oldu.

Berkshires'a giderken, tam anlamıyla evine taşınmamı istedi.

Yanıt vermedim.

Kendini zorlayarak gülümsedi ve "Bunu hemen şimdi düşünmek zorunda olduğunu söylemedim," dedi.

— • —

Cumartesi sabahı, kendimi bir yaz sabahı neye uyandığını bilen bir çocuk gibi hissettim; kapının gerisindeki süpürge

makinasının uğultusu, halka açık yüzme havuzundaki nemli soyunma odası, garajdaki tozlu gölge.

Belki de Archie bunu hissetmişti. Kimsenin gitmediği yüzme havuzuna gitmeyi önerdi. Burası çamurlu bir yerdi ve daha önce hiç gitmek istemezdi. Eski spor ayakkabılarımızla yüzdük.

Eve dönerken, meyve ve sebze almak için çiftliğin pazarında durduk. Yemeği o hazırladı ve arka bahçedeki elma ağacının altında piknik yaptık. Bana Washington Square'in manşetlerini okudu.

Yatağa girip de, aftershave kokusunu duyduğumda, "Biraz özgür kalsak," dedim.

– Bu ne demek oluyor?

Bunu, onu kırmadan nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

– Sorun üzerinde bu kadar odaklanmamak, anlatabiliyor muyum? Daha az erek-odaklı."

– Erek-odaklı mı? Bu ne biçim bir konuşma? İnteraktif yaşam biçimi gibi bir şey bu. Bana sırtını döndü. "Bu tür konuşmadan nefret ettiğimi biliyorsun."

Sabah benimle konuşmadı.

– Erek-odaklı sözcüğünü kullandım diye bana ateş püskürüyorsun, dedim.

– Benimle konuşma biçimin hoşuma gitmiyor.

— • —

Sessizce New York'a geri döndük.

– Harrisburg, Pennsylvania, dedim en sonunda.

– Ne? dedi.

– Eğer istersen senin şu aptal yol oyunlarından oynayabilirim.

– Benim şu aptal yol oyunlarımdan oynamak istemiyorum, dedi, ama yine de teşekkürler.

West Side Otobanına geldiğimizde bana hangi sokakta

oturduğumu sordu. Bunu bilmemesi, onun için garip gelmemişti sanki.

Evimin önünde durduğunda şöyle dedim;

– Seninle önemli bir şeyi konuşmaya çalışmıştım.

Üzerimden eğilerek kapımı açtı.

Yukarı çıkıp evime girdim. İçinde yaşanılmamışlık duygusu taşıyordu. Halamın resimleri tozlanmıştı. Buzdolabında light bira yoktu.

Likör dolabından bir şişe İskoç viskisi ve kristal bir bardak aldım. Verandaya çıktım. Hafif yağmur yağıyordu. Birkaç dakika sonra, altımdaki verandada uzun boylu bir kadın ve kısa boylu bir adam gördüm. Ne söylediklerini seçemiyordum, fakat tartıştıkları belliydi. Duymak istemiyordum.

halamın çalışma odasına girerek, romanlarını yazdığı masaya oturdum. Ben de bir şeyler yazabilirim diye düşündüm. Fakat halamın varlığını orada hissedebiliyordum ve aklıma birden, bir keresinde Archie için söylediği sözler aklıma geldi: "Onu büyüleyen, söylemek istenilenin açık ve anlaşılır olmasıydı."

Yatağa girip ışıkları kapadım. Orada yatarken, Archie'nin beni odama gönderdiğini hissettim.

Sonra da babamın sesini ve sık sık söylediği sözleri duydum:

Yaşam adil değildir tatlım.

Senin için karar veremem.

Asla kolay yolu seçme Janie.

Bunları söyleyip gitmişti. Sessizlik gürültülüydü. Giyinerek Yedinci Cadde'ye çıktım ve bir taksiye bindim. Kendimi Archie'ye bıraktım.

Üst kata çıkıp onun yanına yattım. Bana sırtını döndü. Kollarımla ona sarıldım.

– Buraya ev konusunu konuşmaya geldim. Duyduğuma göre bir oda arkadaşı arıyormuşsun. Baş harflerden anlamayan bir sigara tiryakisi.

– Seninle cinsel sorunlarımı konuşamam, dedi. Kendimle bile zor konuşuyorum.

—•—

İçki konusunda bana doğruyu anlatmasını istedim ve anlattı.

Baştan beri içiyormuş. Anımsayabildiği her anı anlattı. Anlattığı her durumda, geriye gidiyor ve o anı anımsıyordum. Sonra ona, yanlış bir şeylerin olduğunu sezinlediğim zamanlardan söz ettim ve Jamie ile ayrıldığımız günü anlattım.

Babamı da sonunda böyle tanımıştım; filmi izledikten sonra, elinize alt yazıların verilmesi gibi bir şeydi bu.

Archie beni inandırmaya çalıştı. Artık içmediğini söyledi ve bir daha asla içmeyeceği üzerine yemin etti. Antabuse'yi alıp, beyaz kartını cebine soktu. Fakat bunlar onu bir kez başarısızlığa uğratmışlardı -ya da Archie onları başarısızlığa uğratmıştı. Yine içecekti, bunu biliyordum. Bu onun bir parçasıydı.

X X

Mimi'yi öğle yemeğine davet ettim. Restoranda bana protein almam gerektiğini ve biftek ya da ciğer yememi önerdi.

Garson masamıza geldiğinde ondan som balığı istedim.

– Bana da aynısı, dedi Mimi.

Bana, babasının ölümünden sonra bu restorana kendisinin de yalnız geldiğini söyledi.

– Yalnızca bara oturup çorba istedim, dedi. Yıllar öncesinden bir erkek arkadaşı bara geldiğinde ağlamakta olduğunu anlattı. Adam gelip kollarını Mimi'ye dolamış.

– Hâlâ ayrılışımıza üzüldüğümü sanıyordu, dedi Mimi.

Güldüm ve konuşmasını sürdürdü;

– Erkekler her şeyin kendileriyle ilgili olduğunu sanırlar.

"Öte yandan her şey seninle ilgili, MeMe" diye düşündüm. Fakat onu şimdi daha iyi anlamıştım. Kim olduğunu ona başkalarının anımsatması gerekiyordu, tıpkı benim o gün yaptığım gibi.

Babasının ölümü, yaşamındaki en zor anmış. "Babalarımız ölene kadar hepimiz çocuğuz," dedi.

– Ben kendimi yine çocuk hissediyorum, dedim.

Bir abla gibi bana bakıp başını salladı.

– Demek istediğim işimde. Geriye gittim. Eğer böyle gidersem, alt kata personel sınavına girip, daktilo testinden geçmem gerekecek.

Böyle düşünmediğini göstermeye çalıştı, fakat onu durdurdum.

– Ben senin asistanın oldum, dedim. Eskiden yardımcı editördüm.

– Senin görevin hâlâ bu, dedi.

– Ama olamıyorum, dedim. Derecemin yükseltilmesini değil, indirilmesini istiyorum- tersi durumda işi bırakmak zorundayım.

Yüzü her zamankinden daha solgunlaşmıştı, bu kadarını beklemiyordum. Gözünün altındaki mavi damarı görebiliyordum.

– Kendini tam olarak kanıtlayamadın, dedi.

– Biliyorum.

– Bunu düşünmem gerek.

Yakında işsiz kalabileceğimi söyleyerek, hesabı onun ödemesine izin verdim.

— • —

– Elinde topların var, dedi Archie.

– Bunu başka bir biçimde söyleyemez misin?

– Peki ya işten çıkmana izin verirse?

Ondan bunu beklediğimi söyledim. "Yayıncılık dünyasına

ait olduğumu sanmıyorum," dedim.

– Ne zamandan beri? diye sordu tuhaf bir sesle.

– Bilmiyorum.

Başka bir erkekle yatmak istediğimi söylemiş gibi garip bir yüzle bana baktı.

– Tüm bunlar karar vermeyle ilgili, dedim. Kesin kararlar verebilecek biri değilim. Daha çok suçlu bir insan tipi var bende.

– Karar vermek sana güç kazandırır.

– Ben bilginin güç kazandırdığını sanırdım.

– Neden böyle konuşuyoruz, dedi.

– Haklısın, dedim. Ona, istediğim şeyin güç olmadığını söyledim. Sanırım ben özgürlük istiyorum.

– Özgürlük, yitirecek bir şeyi olmayanların içinde bulunduğu durumun bir diğer adıdır, dedi.

– Benim düzeyime düşmeye başladın.

— • —

Mimi işten ayrılmama izin verdi.

– Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum, dedi. Belki sana başka bir iş bulmanda yardım edebilirim.

– Hayır, dedim. Yayıncılığı tamamen bırakıyorum.

– Kendimi, ilk kocam beni terk ettiği zamanki gibi hissediyorum, dedi.

Bu, dinlemek istediğim bir öyküydü.

– Eşcinsel olduğunu düşünüyordu. Beni terk etmek ona yetmedi, benim cinsimi tamamen terk etmek zorunda kaldı.

– Peki gerçekten eşcinsel miydi?

– Elbette öyleydi.

– Ama onun, eşcinsel olduğunu 'düşündüğünü' söylediniz.

– Sanırım ne demek istediğimi anlamıyorsun Jane, dedi.

İki hafta içinde işten ayrılmama karar verildi.

— • —

Kapıda Archie'nin anahtarını duydum.

Beni öperek, "Sorun nedir?" diye sordu.

– Bir şey yok, dedim. İşten ayrılmamâ izin verildi.

– Ah tatlım, dedi sanki korkunç bir yanlışlık yapmışım gibi.

– Böyle konuşma, dedim. Yeni ve heyecanlı bir kariyer beni bekliyor.

– Hayır, dedi ellerini birbirine vurarak. Benim çalıştığım yere gelip, gerçek bir yardımcı editör olacaksın.

– Şu anda yaptığın şey için seni cezalandırabilirim, dedim.

– Ne?

– Seks yerinde iş tacizi.

— • —

İşimin son gününde, vedalaşmak için Mimi'nin ofisine gittim.

– Uzun zamandır sana sormak istediğim bir soru var, dedim.

– Sorabilirsin, dedi.

– Kaşlarını nasıl bu kadar güzel yapabiliyorsun?

– Carmen, dedi ve kaşlarını yapan yerin telefon numarasını yazıp bana verdi. Sonra da bileğime son bir kez parfüm sıkıp beni uğurladı.

Metroyla eve dönerken biraz korktum. "Kariyer cinayeti" denen terimi anımsadım. Fakat sonra şöyle düşündüm: Hoşça kal acımasız meslek!

— • —

Ertesi pazartesi günü daktilo sınavından yüksek bir not aldım. Doğru yazım ve gramer konularında hayranlık uyandır-

dım. Bir bankanın kazanç departmanına gönderildim. Bir bilgisayara sayılar yazıp, telefonlara yanıt veriyordum.

Eve gittiğimde Archie'ye;

– Bugün, yaşamımın geri kalanının ilk günü, dedim. Her şey iyiydi, sanırım yaşamımın geri kalan bölümünün ikinci günü daha iyi olacak.

Gülümsemeye çalıştı, ama ağzı şöyle bir oynadı o kadar.

Akşam yemeğini hazırlarken, radyoda Motown çaldı ve mutfakta dans etmeye başladım.

– Bu nedir böyle? diye sordu Archie sanki beni çizgi roman okurken yakalamışçasına.

– Seni oraya götüreceğim, dedim müzik eşliğinde.

– Ben bir yeni yetmeyle yaşıyorum galiba, dedi.

Akşam yatağa girdiğimizde ona;

– Neden bu kadar şaşırdın? diye sordum.

– Bilmiyorum, dedi. Bu sözleri daha önce ağzına hiç almazdı. Sana yardım etmek istedim, ama şimdi bunu bile yapamıyorum.

– Böylesi benim için daha iyi, tatlım, dedim, fakat yanıt vermedi.

XXI

Öteki hafta sonu çiftlik evine gittik. Yapmasını istediğim her şeyi yaptı ve istemediklerimi yapmadı. Benden Scrabble, Honeymoon ya da kâğıt oynamamı istemedi. Profesörü akşam yemeğine çağırmayı da önermedi.

Öğleden sonra beni bit pazarına götürdü. Ben standlar arasında hazineler ararken, o sosisli sandviç yedi ve gazete okudu. Ona satın aldığım şeyi gösterdiğimde -karton zemin üzerine tutturulmuş kartondan çiftlik hayvanları- bana şöyle dedi;

– Bunlar olmadan nasıl da yaşamışız?

— • —

Cumartesi akşamı çimenlerin üzerine uzandık. Kırlar ay ışığı ile aydınlanmıştı ve yıldızlar ışıldıyordu. Belki de yıldızların parlaklığından, gençlik yıllarımda radyoda duyduğum bir cıngılı anımsadım. Hemen Archie'ye mırıldandım.

Doğrusunu o anımsadı ve biraz da o devam etti.

Bir süre sonra,

– Tatlım, dedi.

– Evet tatlım?

Elime küçük bir kutu koydu. Kutuya baktım. Tiffany'den alınmış mavi bir kutuydu. Mavi kutuyu açtığımda içinden kadife kaplı başka bir kutu çıktı. Onu da açtım. Yüzüğe baktım. Platinden yapılmıştı ve üzerinde elmas vardı. Ondan bir yüzük isteseydim, isteyeceğim yüzük aynen öyle olurdu.

– Bu çok güzel, dedim.

Sesimdeki pişmanlığı duymuştu. "Ah," dedi. "Anlıyorum."

Hemen o anda büyük bir karar veremeyeceğimi, kulağıma hangi küpeyi takacağıma bile karar veremediğimi söyleyecektim ona. Fakat bunun yerine, "Üzgünüm tatlım," dedim.

Yumuşak bir sesle konuştu.

– Beni cenaze törenine çağırmadığında benimle evlenmeyeceğini anlamıştım, dedi.

Babam gitmişti. Daha başka bir şey yitirebileceğimi sanmıyordum, fakat çoktan yitirdiğimi anladım: Bir daha asla böylesine sevilmeyecektim.

— • —

Kırlarda yürüdüm. Piknik masasına oturdum. Unutmamak için her şeye büyük bir dikkatle bakıyordum. Sonra yolculuk için ağaçtan bir elma kopardım.

Arabada, benden ayrılmasının çok zor olduğunu söyledi, yeni bir yaşam başlatması için eline geçen son fırsattım.

Bunun doğru olmadığını anlatmaya çalıştım, fakat sinirlendi.

– Tanrı aşkına, dedi, En azından başka bir kadınla olduğumu ve buna dayanamadığımı varsay.

– Harrisburg, Pennsylvania? dedim.

– Albany, New York, dedi.

— • —

Beni evimin önüne getirdiğinde,

– Evine gelip eşyalarımı almamı istemiyor musun? diye sordum ona.

– Hayır, istemiyorum.

O anda ondan biraz korkmuştum.

Sonra uzanarak elimi tuttu. Evimin olduğu apartmanın önünde, uzunca bir süre böyle oturduk. Sonra beni kucaklayarak;

– Benim al yanaklı maymunum, dedi.

— • —

Archie beni aramak için bir hafta bekledi. Bana, eşyalarımı istediğim zaman gelip alabileceğimi söyledi.

– Yarın sabah geleceğim, dedim.

– Sanırım benim burada olmamı istemezsin.

– Böylesi benim için daha kolay olur.

– Daha kolay olmamalı, dedi. Haklı olduğunu biliyordum ve bunu ona söyleyecektim, fakat sonra sözlerine devam etti; "Asla kolay olanı seçme, Janie."

– Bunu yapamıyorsun, dedim. "Versailles Antlaşması'na aykırı bir durum bu."

– Pekâlâ, Cenova Antlaşması'na göre de sana hoşça kal demem gerek.

— • —

Anahtarı heykelin altından almak yerine, kapıyı çaldım. Kapıyı açtı. "Merhaba tatlım," dedi.

– Merhaba.

Antrede, eşyalarımın ve kitaplarımın plastik torbalar içinde durduğunu gördüm. Kartondan yapılmış çiftlik hayvanlarım, bir kitap kulesinin üzerinde otluyorlardı.

– Biraz kalabilir misin? diye sordu.

– Elbette.

Salondaki yemek masasında beyaz frezyalar gördüm. Benim için light bira almıştı.

Kütüphnesine gittik ve Archie büyük deri koltuğuna oturdu.

– Korkarım ki Mickey bizim durumumuza çok üzülüyor. Sanki anne ve babası boşanıyormuş. Kendini böyle hissediyor, dedi.

– Bence önemli olan, bundan kendini sorumlu hissetmemesi, dedim.

Archie gülümsemedi. "Onu aramandan hoşlanacaktır."

– Ararım, dedim.

– Bize neden ayrıldığımızı sordu, fakat bir açıklamada bulunamadım.

Ona 'Tatlım,' diyecektim ki, "Archie," dedim.

– Evet Jane, dedi onu kırdığım gibi beni de kırarak.

– Benden açıklama mı istiyorsun?

– Sanırım evet.

Olabildiğince kırıcı olmamaya çalışarak, ona aramızdaki ilişki hakkında düşündüklerimi ve vardığım yargıları anlattım. O başını sallıyordu ve ben de devam ettim. Yanlışları ve nedenlerini anlattım. Onunla konuşamadığımızı söylediğimde, içimden geldiği gibi konuştuğumu anladım. Bu da bana, acaba gerçekten ayrılmak zorunda olup olmadığımızı düşündürdü.

Sonra sözümü keserek;

– Sanırım bu anlattıklarını duymak istemiyorum, dedi.

– Tamam, dedim. Mickey'e yalnızca birbirimizi mutlu edemediğimizi söyle.

Coleridge'e göre, mutluluğun yalnızca, bir kayanın üzerinde güneşlenen bir köpek olduğunu söyledi. Bu dünyaya mutlu olmak için gönderilmemiştik. Burada büyük şeyler yaşamak için vardık.

– Sanırım Mickey'e ayrılma nedeni olarak, birbirimize büyük şeyler yaşatamadığımızı söylemeyeceksin, dedim.

– Yani tek sorun bu mu? Seks mi?

– Neden başımın etini yiyorsun?

Gülümsedi.

– Bence iyi bir kavga edebilsek, işleri yoluna koyabilirdik, dedi.

Başımı salladım ve ayağa kalktı. Böylece ben de kalkabildim.

Eşyaları dışarı taşımamda bana yardım etti ve benim için bir taksi çağırdı.

– Öteki tarafta iyi olabilecek misin? diye sordu.

Ona olacağımı söyledim.

XXII

Archie'yi bir kez daha gördüm. Sheridan Meydanı'nda, yanında oldukça güzel bir genç kızla yeşil ışığın yanmasını bekliyordu. Kızın soğuktan yanakları kızarmıştı ve açık kahverengi saçları vardı. Yaşını çıkaramamıştım -bu yeteneğimi Archie ile beraber olduğum yıllarda yitirmiştim- fakat Archie ile tanıştığım günlerdeki yaşımdan çok daha gençti. Ayrıldığımız günden beri, kendi yaşına denk birini bulacağını ummuştum. Bu nedenle onları gördüğümde çok şaşırmıştım. Onları bir an için, şu yaşlı dünyanın gördüğü gibi gördüm: Yaşlı erkekler,

genç kadınlardan hoşlanır.

Evlenip evlenmediklerini merak ettim. Daha dikkatli izlediğimde, evlenmediklerini anladım. Birbirleriyle flört ediyorlardı. Birbirlerini güldürmeye çalışıyorlardı. Archie ona kolunu dolamıştı ve kız da ona bakıyordu. Archie sinsi bir çizmeydi, fakat kızın onun onayına gereksinim duyduğunu görebiliyordum.

Caddeyi geçerken beni gördü. Gülümsedi. Gülümsemesinde sanki biraz hüzün varmış gibi geldi bana. Bir an için kaldırımda yanımdan bir şey demeden geçeceğini sandım, fakat durdu ve "Merhaba ufaklık," dedi. Beni yanağımdan öptü.

– Seni kızım Elizabeth ile tanıştırayım.

Onun kim olduğunu biliyormuş gibi davrandım.

– Merhaba, dedi. Olduğundan daha genç gösteriyordu ve elindeki beyaz eldiveniyle oynuyordu.

Archie hâlâ bankada çalışıp çalışmadığımı sordu ve ben de bir reklam şirketinde çalıştığımı söyledim.

Bir Archie'ye bir de bana bakıyordu, belki de babasının geçmişte neyi olduğumu bulmaya çalışıyordu.

Mickey'in nasıl olduğunu sordum. "Yorgun," dedi Archie, yeni kitabı henüz çıkmıştı.

– O gün gördüğüm Mickey mi? diye sordu Elizabeth.

Archie "Evet," dedi ve kızına, bir fırıncıyı anlatan ve adı 'Hamur' olan yeni kitaptan söz etmeye koyuldu.

Bir an için, Elizabeth'in üvey annesi olabileceğimi düşündüm. Ona kendisi hakkında sorular sormak, nerede yaşadığını öğrenmek istedim. Fakat Archie'nin gitmek istediğini anladım. O da, babasından ipuçları alıyor olabilirdi.

Fakat arkasından onları izlediğimi hissetmiş olmalıydı. Elizabeth köşeyi dönerken, beyaz eldivenini bana sallayarak bir barış çağrısı yaptı sanki.

Ben de ona barış yolladım. Sonra da gittiler.

HERKES OLABİLİRSİN

"Bir kız izci, düşüncelerinde, sözlerinde ve yaptıklarında temizdir.

Dışardan temiz olmak kolaydır. Gereksinim duyduğunuz tek şey, su ve sabundur. Fakat içinizi temizlemek çok zordur."

— Junior Girl Scout Handbook

Ağırlık kaldırmaktan ve her sabah Hudson nehri boyunca koşmaktan, geniş ve kaslı bir yapısı var. Güçlü bir çenesi, sarı saçları ve mavi gözleri var. Teni öyle beyaz ki, güneşte sararmış havası veriyor. Her yönüyle yakışıklı, fakat şirin değil ve aklınıza Donanma'yı ve Florida'da erkeklere laf atan kızları getiriyor. Fakat o Manhattan'da Park Avenue'da büyüdü; bir odaya girdiğinizde ayağa kalkar, üşüdüğünüzü anlar ve mavi süveterini hemen omuzlarınıza sarar. Sizin için taksiyi çağırıp, binmeniz için kapısını açar.

Çıktığınız ilk gün, motosikletiyle gelir ve sizin için de bir kask getirir. Binmeniz için uygun olan zamanda başını sallar. Ellerinizi, bir can yeleği gibi kendi beline dolar.

Onun tehlikeli olduğunu hissedersiniz, fakat nedenini bilmezsiniz. Belki de sizi, daha önce hiç olmadığınız kadar güvende hissettirdiği içindir.

Loş ve çekici restoranda içkileri ısmarladıktan sonra, kendisi loş ve çekici olmaya başlar. Yemek geldiğindeyse, gömleğinin cebinden bir vitamin kutusu çıkartarak, size de iki tablet verir.

Village'da yürüyorsunuz. Bahar mevsimi. Hava serin ve gökyüzü bulutsuz.

Evinize geldiğinizde ona bir bardak şarap dolduruyorsunuz. Koltukta yan yana otururken, iki eliyle elinizi tutuyor ve

parmaklarınızın birleştiği yerlere dokunuyor.

Size sahip olmak istediğini hissediyorsunuz -bir nesne olarak değil, fakat devamlı görmek istediği bir düş olarak. Sizin ona çoktan sahip olduğunuzu hissetmenize ise izin veriyor.

— • —

Sizi çok sık göremiyor. Her gün işten, her akşam da evden arıyor. Telefonda size şöyle diyor;

– Erkek arkadaşın konuşuyor.

Sizi, artık antika olmuş bir rock kasetini dinletmek için evine davet ediyor. *Pleather* ve *The Bitter End*'teki şarkılar sert ve kaba. "Beni yarın sevecek misin" adlı şarkı dışında.

Dolabında sizin giysilerinize yer açmak için, kendilerinkini kenara itiyor.

Manhattan'da bisikletle dolaştığınızda endişeleniyor. Kaskınıza takmanız için size yanıp sönen bir kırmızı ışık satın alıyor ve şöyle diyor; "Hayatta kalmak, hayatta kalmak."

Terrier köpekleri çok seviyorsunuz ve o da sizin adınıza bir mektup yazarak, sizi Amerika Terrier Derneği'ne üye yapıyor. Üye kartınız ve aylık Terrier gazeteniz geliyor.

Ona sözünü ettiğiniz herkesin adını anımsıyor -iş arkadaşlarınızı, dostlarınızı, tanıdıklarınızı ve tüm aile üyelerinizi- ayrıca onların takma adlarını da: Her zaman bir şeylerden yakınıp duran kuzeniniz Marjorie ve patronunuz Rachel.

Ona ailenizin geçmişini anlatıyorsunuz; o da kendi ailesini anlatıyor.

Annesinden söz ederken, sesi kitaptan bir alıntı yaparmışçasına değişiyor: "Annesi" hâlâ çocukluğunun geçtiği binada yaşıyormuş. Oraya "ev" demiyor; yalnızca adres olarak sözünü ediyor. 680 Park adresine, haftanın beş günü psikoanalizine gidiyor.

— • —

Birkaç arkadaşıyla tanışıyorsunuz. Sizinle konuşmak yerine, size takılıp şaka yapıyorlar; siz de izleyici rolünü oynuyorsunuz.

Daha sonra, arkadaşlarının birer aptal olduğunu söylüyor. Şaşırıyorsunuz, ne de olsa onun yirmi yıllık arkadaşları ve onları bir kalemde silebiliyor.

Sonra erkek kardeşiniz onunla tanışıyor ve şöyle diyor; "Neden bu kadar sinirli?"

O andan sonra anlamaya başlıyorsunuz. Orkestradaki trampetçiyle kavga ediyor. Garsonu kaba buluyor. Taksiciyi serseri. Biletçi kadın ona kötü bakmış, kuru temizlemeci gömleklerini bile bile kaybetmiş. Senatörden nefret ediyor, ama tutkuyla.

Ona birkaç sakinleştirici ilaç önerdiğinizde, size iki benlikli biriymişsiniz gibi şöyle bir bakıyor.

Yavaşça açıklıyor: Duyduğu acıyı bir güç kaynağı olarak kullanıp, kendini daha iyi tanımak istiyormuş. Anestezi ise istediğinin tam tersiymiş.

Ona anladığınızı söylüyorsunuz ve şöyle diyorsunuz:

– Bir bira daha içer misin?

— • —

Polaroid bir fotoğraf makinesi alıp, durmadan resimlerinizi çekiyor. En sevdiği resimlerin birinde, şortlarından birini bere gibi başınıza geçirmiş, kahkaha atıyorsunuz.

Resmi sevmesinin nedeni olarak da, dişlerinizdeki gümüş dolguları görebilmesini öne sürüyor.

— • —

Restoranın birinde bir grup kadın model görüyor.

– Sanata bakmak gibi bir şey bu, diyor. Onlarınki, bizim güzelliğimizden çok farklı.

— • —

Sizden hiçbir şey gizlemek istemediğini söylüyor. Size, daha önce hiç kimseyle olmadığı kadar yakın olmak istiyor.

Size, kendisini utandıran gizli düşüncelerini açıklıyor. Gönüllü bir Kızıl Haç üyesini oynuyorsunuz; sabırlı, sevecen ve kepçeyle duygusallık dağıtan biri oluyorsunuz. Size, başka kadınlarla ilgili fanteziler kurduğunu açıklıyor.

Erkeklerin bunu yaptığını biliyorsunuz, ondan da beklenen bir şey bu. Fakat bunu açık açık söylemesi tepenizi attırıyor.

Unutkan biri. Bunun bir transfer olduğunu söylüyor, kendini koltuğa atarken: Sizi, annesini sevdiği gibi seviyor. Fanteziler, sizin gücünüzden kaçmasını sağlıyor.

Transferin evrensel bir gerçek olduğunu söylediğinde, "Belki senin için," diyorsunuz.

Ayrılıyorsunuz.

— • —

Gittiğiniz her yerde, sizden daha güzel kadınlarla karşılaşıyorsunuz.

Onun, bu kadınlara aşık olduğunu düşlüyorsunuz.

Isınmak için benzin içiyorsunuz.

— • —

Telefonda sizi özlediğini söylediğinde, onu evinize çağırıyorsunuz. Geceyi birlikte geçiriyorsunuz.

Sabah olunca traş bıçağının nerede olduğunu soruyor. Siz de ayrıldığınız zaman onu attığınızı söylüyorsunuz. O da yanıt veriyor;

– Ben senin deodorantını çerçeveletmiştim ama.

— • —

Doğum gününüzde sizi Paris'e götürüyor. Arkadaşlarınız, size evlenme teklif edeceğini söylüyor ve siz de, yıllar sonra anımsamak için, üzerinize uygun bir şeyler giyiyorsunuz. Hatta makyaj bile yapıyorsunuz. Fakat bir iki akşam yemeğinden sonra bir şey olmayınca, siz de kendiniz gibi davranmaya başlıyor ve rahatlıyorsunuz. O sessizleştikçe, siz de gezinin tadını çıkarmaya başlıyorsunuz.

Her şeyin ne kadar pahalı olduğuna inanamıyor; herkes çok bencil. Uçak yolculuğundan sonra gelen uyku düzensizliğinin, etkisini birkaç gün sonra gösterip göstermeyeceğini merak ediyor.

– Makyaj mı yaptın? diye soruyor size.

– Hoşuna gitmedi mi?

– Bence doğal halin daha güzel, diyor.

Kafelerde, müzelerde ve akşam yemeklerinde size hemen hiç bakmıyor ve baktığında da yüzünde, kimi sevdiğini anımsamaya çalışırmış gibi bir anlam oluyor.

– Sorun nedir? diye soruyorsunuz en sonunda.

– Seninle bir ilgisi yok tatlım, diyor. Transfer dansını yapıyorum.

Doğum günü yemeğinizden sonra son gecenizde, otel hesabını ödemek için dışarı çıkıyor. Bir kalem almak için sırt çantasını arıyorsunuz ve söz yüzüklerini görüyorsunuz. Kendinizi çok kötü hissediyorsunuz. Yatıyorsunuz. Üst kata geldiğinde, yürüyüşe çıkmak istediğinizi söylüyorsunuz.

– Neredeyse gece yarısı, diyor. Erken kalkmak zorundayız.

– Biliyorum.

Simone de Beauvoir'in Sartre'a mektuplarını yazdığı St. Germain'deki kafeye gidiyorsunuz. Erkek arkadaşınız, burayı turistlerle dolu olduğu için hiç sevmemiş ve oradan uzak durmuştu.

Orayı seviyorsunuz. Şarap istiyorsunuz. Sigara içiyorsu-

nuz. Değersiz Jean-Paul'e karşı, değerli Simone'u oynuyorsunuz.

İkinci bardak şarabınızı içerken, bir adamın size baktığını görüyorsunuz. Tombul biri ve dökülmeye başlayan uzun saçları var. Ayağa kalkana kadar onun ne kadar kısa boylu olduğunu anlamıyorsunuz. Ayağa kalktığında ise sizin masanıza geliyor.

– Merhaba, diyor ve ön dişlerinden birinin eksik olduğunu görüyorsunuz.

Yanınızda durup konuşmaya başlıyor. Eksik dişi sesini hafifçe peltek çıkartıyor ve onu dinlemekten zevk alıyorsunuz. Hızlı konuşuyor, tanıştığı ünlü Amerikalı insanlardan söz ediyor. Kendisi eski bir New York'luymuş. Bir avukat, senaryo yazarı ve çevirmenmiş. Çok başarılı ve zengin biriymiş. *Neden bir öğleden sonranı ayırıp, birkaç kuruşla kendine bir diş yaptırmıyorsun*? Bunları dinlerken yalnızca gülümsüyorsunuz. Sizin sigaranızdan içiyor, siz de onunkinden.

Sizi, bütün bir hafta boyunca erkek arkadaşınızın eğlendirdiğinden daha çok eğlendiriyor ve sizden hiçbir şey istemiyor; masanıza oturmayı bile. Uzunca bir süre ayakta durduğunu bile anlamıyorsunuz, bu aklınıza geldiği zaman da, size katılmasını istiyorsunuz.

Kendinize bir ad uyduruyorsunuz, Deena. Onun adı da Wallace.

Adlar söylenir söylenmez, adam hemen samimileşiyor.

– Bakıyorum parmağında yüzük yok Tina, demek sevgilinle kavga ettin?

– Tina değil, Deena, diye düzeltiyorsunuz. Uyuyamadım da.

Bunun inandırıcı olup olmadığını düşünüyorsunuz.

– Bu konuda konuşmak istememen sorun değil Deena. Benim için fark etmez.

Sizin durumunuzda olan bir çok kadınla aynı şeyleri konuştuğunu anlıyorsunuz, çünkü sözleri çok genel. Durmadan

özgürlükten, aşktan, tutkudan ve bağlılıktan söz ediyor. Anlattıklarından birine onay göstermenizi bekliyor, "Evet, bu benim öyküm," demenizi umuyor. Böylece size konacak. Fakat siz hiçbir şey söylemiyorsunuz. Sonunda adam dayanamayarak;

– Dinle Tina, bu adam senin ne kadar ayrıcalıklı ve çekici bir kadın olduğunu bilmiyor.

– Deena, Tina değil, diyorsunuz. Eğer size kişisel önerilerde bulunacaksa, en azından adınızı doğru bilmek zorunda ve ona bunu söylüyorsunuz.

– Deena, Tina, Nina. Her ne ise. Benim ne söylemek istediğimi biliyorsun.

– Evet, ne söylediğini biliyorum.

Yaptığınızın kaba olup olmadığına umursamadan, masanın üzerine hesabınız kadar para bırakıp, "Sanırım artık uyuyabilirim," diyor ve oradan ayrılıyorsunuz.

Sizinle birlikte kalkarak; "Dinle Deena....

Önerileri için ona teşekkür ediyor ve dışarı çıkmadan önce eğilerek, onu iki yanağından öpüyorsunuz.

Biraz içkilisiniz, fakat kendinizi iyi hissediyorsunuz. Bir şarkı mırıldanırcasına; "Kızım, hâlâ kısa boylu ve dişsiz adamları tavlayabiliyorsun," diyorsunuz. Yanlış yöne doğru birkaç bina geçiyorsunuz.

Otel odanıza girer girmez, içkinin etkisi geçiyor ve yeniden hüzünleniyorsunuz. Karanlıkta soyunuyor, dişlerinizi fırçalıyor ve yatağa giriyorsunuz.

– Seni aramaya çıktım, diyor yanınızdaki.

Orada, karanlıkta yan yana yatıyorsunuz.

Ona yüzüğü bulduğunuzu söyleme gereği duyuyorsunuz, fakat duralıyorsunuz. Her şeyi anlatmak onun işi. Anlatmamak ise Kurnaz Kadın'ın.

– Yüzüğü buldum, diyorsunuz.

– Kahretsin.

– Benim hakkımda düşünceni değiştirdin, öyle değil mi?

– Sorun sen değilsin, diyor.

Sanki kendi yaşamınızda oynadığınız ilgisiz rol nedeniyle rahatlatılmak zorundasınız.

– Bana lütfen neler hissettiğini söyle, diyor.

– Bezmiş, diyorsunuz. Daha önce bu sözcüğü hiç kullanmamıştınız.

– Seninle evlenmek istiyorum, diyor. Bunu istediğimden eminim.

Size doğru dönüp yaklaşıyor ve size sarılmak istiyor. Oysa siz onun başından, göğsünden ve kollarından; saç, deri ve kemik kadar haberdarsınız.

— • —

Yüzük orada duruyor, ikinizin arasında.

Bazen onu çorap çekmesinden çıkartıp bakıyorsunuz, parmağınıza takıp deniyorsunuz. Bu size, *Seventeen* dergilerinin birinde gördüğünüz bir reklamı anımsatıyor -balıkçı kazakları içinde bir çift ve altında 'Elmas sonsuza kadardır' sloganı yazılı.

Buna karşın, her şeyden önce beraber oluyorsunuz. Çok az ayrı kalıyorsunuz, iyi geceler dilemek için sizi arıyor, sabahları tele sekreterinize şiirler okuyor.

Yılbaşında ve diğer dini bayramlarda hüzünleniyorsunuz, çünkü bir dine ait değilsiniz; onunki de -psiko analiz- tatil yapmasına izin vermiyor. Tellerden ve bantlardan şamdanlar yapıyor. Mumları yakıp inandığı bir duayı okuyor -İnsan Hakları Bildirgesi- ve bunu ezbere yapıyor. Ayrıca güzel elmaslardan ve göğüslerinizden söz ediyor.

— • —

Göğüslerinizin birinde bir şişkinlik görüyorsunuz ve haftalar sonra bu yeniden gözünüze çarpıyor. Sevgilinizden eliyle

kontrol etmesini istediğiniz zaman, gözlerine bir endişe geliyor. "Sen şişiyorsun," diyor ve sabah jinekoloğunuzu aramanız için ısrar ediyor.

Sizi, hissettiği şeyden hoşlanmayan bir cerraha gönderiyor. Birkaç sabah sonra, cerrah biopsi yapıyor. Sonuçlar patoloji laboratuvarında bir hafta içinde çıkacak.

Bu arada sevgiliniz Dr. Love'ın kitabını okuyor ve sizin yaşınızda birinin kansere yakalanma olasılığının üç binde bir olduğunu söylüyor. "Sen o kişi değilsin," diyor.

Kendinize bunun yalnızca bir test olduğunu anımsatıp duruyorsunuz, fakat sonuçları beklediğiniz o bir hafta boyunca çok gergin oluyorsunuz. Sonra da size, bunun çok acil bir durum olduğu söyleniyor.

Çok geç, bedeninizin mükemmel olduğunu anlıyorsunuz- her sağlıklı beden gibi.

İlk üzüntü ve şaşkınlık anlarından sonra sakinleşiyorsunuz. Kendi içinizdeki fırtınadan, onun öfkesini izliyorsunuz. "Neden sen?" diye soruyor. Anlamsız bir soru, fakat siz de soruyorsunuz.

– Bana yardımcı olmuyorsun, diyorsunuz.

Sizi telefonla arıyor, akşam yemekleri hazırlıyor, şakalar yapıyor. Yeni bir biçime girmiş bir radikalin, taşraya taşınmış siyah bir pantere benzediğini söylüyor.

Göğsünüze yeniden kavuşmak için plastik cerrahiye karar veriyorsunuz. Arka tarafınızdan alınacak kas ve yağlar, göğsünüze eklenecek. Sevgiliniz buna 'Aşk Tüneli' adını verecek.

Ameliyat sonrasında, sizin yanınızda durmaktan büyük bir onur duyduğunu söylüyor.

Her gün, her gece sizinle hastanede kalıyor. Hemşire gitmesi gerektiğini söylediği zaman, perdenin arkasına saklanıp ayaklarını havaya kaldırıyor.

Kardeşinizle bile geçiniyor. İkisi de size dönüşümlü olarak, uyuyana kadar ya da hemşire bir güvenlik görevlisi getirene kadar kitap okuyor.

Sizi ne kadar çok sevdiğini görebiliyorsunuz. Bir an için, size böyle ilgi göstermeye devam ederse, dünyadan düşmenizi engelleyebileceğini düşünüyorsunuz.

— • —

İlk kemoterapinizden sonra, saçınızı kaybetmeden önce, sizi bir perukçuya götürüyor. Şakalar yapıyor ve perukları kendisinde deneyerek satıcı kadını kızdırıyor. Şu andaki saçınıza benzeyen bir tane alıyorsunuz, bir tane de genç kızken sahip olmayı istediğiniz biçimde bir peruk alıyorsunuz. Uzun ve sarı saçlar, Tina Turner'in kötü günlerindeki saçı gibi.

Size, saçlarınızın kırılıp dökülmesini yavaşlatacağı söylenen özel bir yastık alıyor. Önceleri belki bunu yapıyor. Fakat sonra küvetinizin deliğinde yumaklar görüyorsunuz. Taraklarınızdan saç yumakları ayıklıyorsunuz. Kafa derinizi giderek daha çok görmeye başlıyorsunuz. Başınıza bir beysbol şapkası takmaya başlıyorsunuz ve hiç çıkartmıyorsunuz, özellikle onun önünde.

Artık buna dayancınız kalmadığında, ondan saçınızı traş etmesini istiyorsunuz. O da berberiniz olmaktan onur duyacağını söylüyor.

Yeni saç biçiminiz için geçici dövmeler ve bir traş bıçağı getiriyor.

Beysbol şapkanızı çıkartmadan önce ağlayarak;

– Şimdi göreceklerini bir daha asla anımsama.

– Tatlım, ben seni seven adamım.

İki bira açıp işe başlıyor. İkide bir, durup iyi durumda olup olmadığınıza bakıyor.

Sonra da ikiniz aynaya bakıyorsunuz. Bir saniyeden az bir zaman dilimi içinde, sinsi ve saçsız benliğinizi görüyorsunuz-fakat hemen sonra yaşamda kalma iç güdünüz ağır basıyor ve içinizdeki ses size tam tersini söylüyor: Sizin eşsiz bir güzelliğiniz var.

Gülümsediğinizde, o da gülümsüyor. "Çok yakıştı," diyor.

Dayanışma göstermek için kendi saçını da traş etmeyi öneriyor, fakat siz hayır diyorsunuz. Kimsenin sizi Heaven's Gate tarikatının bir üyesi sanmasını istemiyorsunuz -bir uzay gemisiyle de olsa, cennet gitmek istediğiniz en son yer, hayır.

Göz kamaştıran zenci basketbol oyuncularının resimlerini kesip, duvarlarınıza ve buzdolabına yapıştırıyor. Size, dazlak güzellerin elit tabakasına ait olduğunuzu gösteriyor.

Kongre üyesine mektup yazıyor.

Doktorlara sizinle beraber geliyor. Bütün terimleri biliyor. Bu alanda yapılan bütün araştırmaları okuyor. Buzdolabınızı üzüm, portakal, brokoli ve havuçlarla dolduruyor. Sizin için bitkisel çaylar yapıyor. Size, yapmanız gereken egzersizleri anımsatıyor.

Kemo sırasında, her zaman olduğunuzdan daha yorgunsunuz. Sanki güneşin önünden bir bulut geçmiş gibi, ve kendinizi yitiriyorsunuz. Marketten ısmarladıklarınız geldiğinde, kapıyı nasıl açacağınızı düşünüyorsunuz.

Öte yandan, her zamankinden daha güçlü olduğunuzu anlıyorsunuz. Arınmışsınız. Ölümünüz mantıklı bir uzaklıkta, diğer her şeyi gölgede bırakacak kadar yakın değil, ama onu yeteri kadar tanıyacağınız kadar yanınızda. Eskiden, yaşadığınız bir şeyin anlamına ulaşmak, haftalarınızı, aylarınızı ya da yıllarınızı alırdı. Artık her şeyi anında anlıyorsunuz.

—•—

Son kemoterapinizden sonra ve radyasyondan bir hafta önce, evinizde oturmuş gazetenizi okurken, sizinle evlenmeye hazır olduğunu söylüyor.

– Sanırım bunu şimdi yapabilirim, diyor elindeki yüzük kutusunu, telefonu getirir gibi size getirirken.

Yüzüğü almıyorsunuz. Kafanızdaki düşünceleri söylüyorsunuz.

– Yine kendinden söz ediyorsun.

Şimdi de kutuyu olduğu gibi tutmaya başlıyor.

– Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, diyor ve bunun doğru olduğunu biliyorsunuz.

Yine de şöyle diyorsunuz;

– Benim kim olduğumu bildiğinden bile emin değilim.

– Bundan ben de emin değilim, diyor.

Söyledikleri sizi durduruyor. Eğer kim olduğunuzu bilmiyorsa, aklına bile gelmeyeceğinizi anlıyorsunuz.

Ona açıklamaya çalıştığınızda, hiçbir yere gitmediğinizi söylüyor.

– Ölmeyi unut, diyor. Ölümü tartışma konusu bile yapamam.

Fakat sonra, sizi duymadığını duyuyor ve görmediğini görüyorsunuz. Siz burada değilsiniz ve daha ölmediniz bile. Kendinize onun gözlerinden bakıyorsunuz. Marka Kadın, kadınlar tuvaletinin kapısında asılı etekli insan figürü.

Size, "Seni seviyorum, tatlım," dediğinde, isminizi ağzına hiç almadığını fark ediyorsunuz.

Geçerli olan tüm nedenlerden ötürü onunla vedalaşacaksınız. Ondan gelecek vahiyleri bekleyerek yaşamaktan bıktınız. Uğrunda çabalamak zorunda olduğunuz, kendinize ait bir savaş var; ve onunkinden daha yüce olmasa da bütün enerjinizi alacak.

Dünyaya tutunmak zorunda olan kişi sizsiniz. Daha sıkı tutunmalısınız -bunun için de onu bırakmalısınız.

— • —

Radyasyona giriyorsunuz.

Bağışıklık sisteminizi düşünüyorsunuz; bedeninizde sigara içen bir kalabalığa benzettiğiniz siyah renkli kötü hücreleri öldürmek zorundasınız.

Kötülüğün dışardan gelmesi sizin için daha kolaydı, ve te-

rapistinize bunu söylüyorsunuz. Size hak verip vermediğini anlamanıza olanak tanımadan başını sallıyor. Perşembeden perşembeye, ona sevgilinizle olan ilişkinizi anlatıyorsunuz. İyileşmeyi bekliyor, konuşuyor, konuşuyorsunuz. Fakat bir süre sonra anlıyorsunuz ki, başarısız bir aşkı anlamış olmak bile, en kötü oyuncuya verilen ödüllerden biridir.

Onu bir daha görmüyorsunuz. Bazen sizi, diğer erkeklerin sevdiğinden ya da seveceğinden daha fazla sevdiğini düşünüyorsunuz -bunun sizinle bir ilgisi olmasa da. Şimdi bile, mavi kazağıyla taksiye binen, her ırmak kenarında koşan ve gidip gelen motosikletleri süren herkeste onu anımsıyorsunuz.

KADINCA AVLANMA VE BALIK TUTMA

...Hoşlandığınız bir erkeğin yanındayken, sessiz ve gizemli durun, bir hanımefendi gibi davranın, bacak bacak üstüne atın ve gülümseyin. Fazla konuşmayın. Siyah külotlu çorap giyin ve karşı cinsi heyecanlandırmak için eteğinizi yukarı kaldırın! Bu önerilere kızabilirsiniz ve bunları, zekânızı, renkli kişiliğinizi bastırmak olarak algılayabilirsiniz. Kendiniz olmadığınızı düşünebilirsiniz, fakat erkekler bunu sevecektir!"

— The Rules by Ellen Fein and Sherrie Schneider

En iyi arkadaşım evleniyor. Düğününe yalnızca iki hafta kaldı ve ben daha ne giyeceğime karar vermedim. Umutsuzluk içinde, Bronx'a Loehmann's a gittim. Arkadaşım Donna benimle gelebileceğini söyledi. Bir mayo alması gerekiyormuş, fakat ben, yalnızca incelik olsun diye yapılan şeyleri anlayabilirim.

– Eğer yanında bir partnerin olsa daha kolay olabilir, dedi Donna arabada giderken. "Ama belki de orada biriyle karşılaşırsın."

Benden yanıt alamayınca şöyle dedi;

– Beraber bir düğüne gidebileceğini düşündüğün en son erkek kimdi?

Sorduğu sorunun bir yanıt almaktan çok, benim asosyal yaşamımı gündeme getirip tartışmayı amaçladığını biliyordum. Fakat yine de ona bir yanıt verdim;

– Bir keresinde beraber akşam yemeğine gittiğim şu Fransız.

– Onu unuttum, dedi. Adı neydi?

– Bay Sapık.

– Bu doğru.

—•—

Mağazanın girişinde, ayrılıp bir saat sonra yeniden buluşmaya karar verdik. Bir alışveriş uzmanıyımdır; kumaşın cinsini bir dokunuşta anlar, bir bakışta da kesimi çıkarabilirim. Burada, Leohman'da, Broadway'in 237. Caddesi'nde bütünüyle kendim olurum -Samoa'nın olgunlaşmasını izleyen Margaret Meat ve Motor City'de S-A-Y-G-I isteyen Aretha Franklin.

Yine de, bir saat boyunca tek bir şey bulamadan dolaştım ve en sonunda kusursuz elbisemi buldum. Armani'den siyah bir kılıf.

Sanırım benden daha akıllı olan bir kadın, hoşuma gidecek elbiseyi haftalar önce almıştır. Onu görür görmez, hiç düşünmeden almıştır. Şimdi de sevdiği adamla buluşmaya giderken, elbisesinin fermuarını çekiyordur.

Kabinlerin yanındayken, Donna az önce baktığım siyah elbiseyi yanıma getirdi. Bunu bir işaret olarak aldım.

Elbise kusursuz muydu? Kusursuzdu.

Donna'ya "Sen benim kurtarıcımsın," dedim ve o üzerine mayolar denerken ben de, kabinin önündeki taburelerden birine oturdum. Çikolata renkli bir bikininin iplerini bağlarken, aynadaki yüzüne somurttu. Ne kadar güzel olduğunu bilmiyordu, özellikle öne düşmüş koyu renkli iri göz kapaklarının. İnsanlar onu yolda yürürken durdurup biraz dinlenmesini söylüyorlarmış.

– Bekar olmama şaşmamak gerek, dedi aynaya bakarak. Bu bacaklarla insan kendi yatağına bile yatmak istemez.

Evlenmenin, Amerika Güzellik Kraliçesi seçilmek anlamına gelmediğini söyledim.

– Peki ne anlamına geliyor? diye sordu.

– İnce belli olmak.

— • —

Daha sonra, Riverdale Restoranda hindiburger yiyerek alışverişimizi kutladık. Hava atarmışçasına;

– Ben Armani'den giyinen bir kadınım, dedim.

– Giyecekler zırhtır, dedi.

Ona, bir zırha gereksinimim olmadığını söyledim. Max ve Sophie adına seviniyordum.

– Ben düğünlerden nefret ederim, dedi. Beni çok bekar hissettiriyorlar. Aslını sorarsan, dişlerimi fırçalamak bile bana bekarlığımı anımsatıyor.

Yemek yemeği bıraktı ve birden bire çok yorgun göründü. Göz kapakları neredeyse gözlerinin tamamını kapıyordu. Bana, *'Bay Doğru'yu Bulmak ve Evlenmek'* adlı korkunç bir kitap okumakta olduğunu söyledi.

– Kitabın ana ilkesi, kazanmak için sert oynamak. Temel anlamda, seni amacına ulaştıracak bir rehber.

Belki de bunu okumayı bırakması gerektiğini söyledim ona.

– Biliyorum, dedi tamamen aynı düşüncede olmadığı izlenimini vererek. Fakat sanki onlarla beraber balık tutmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum kendimi. Durmadan nehre giriyorum. Başka ırmakları deniyorum. Atışlarımı değiştiriyorum. Ama hiçbiri işe yaramıyor. Sonra da karşıma, oltalardan ve yemlerden söz eden bu kitap çıkıyor. Oltanın ipi gerilince bana ne yapmam gerektiğini söylüyor. Durup düşündü. İşin can sıkıcı yanı ise, işe yarayacağını biliyorsun.

– Balıklardan nefret ederim, dedim.

—•—

Düğün töreni, Hudson'da restore edilmiş bir konakta yapıldı. Bazı pazarlar buraya gelirdim. Eğer bir düğün yapılmıyorsa, para ödeyerek konağı gezebilirsiniz. Fakat ben yalnızca $4.50 ödeyerek alt katta eski bir koltuğa oturuyor ve ırmağa bakıp gazetemi okuyordum. O kadar düşsel bir yer ki, kendinizi bir manzara resminin içinde sanırsınız ve bir an için eski bir beyefendinin benim yanıma geleceğini düşünürdüm. Son-

ra bir gün, görevlilerden biri buranın yalnızca pembeler ve griler için olduğunu söyledi -düğün törenleri ve emekliler için.

Giyimine yardım etmek için, yağmurlu bir öğleden sonra Sophie'nin yanına gittim. Üst katta soldan birinci odaya götürüldüm. İçerde, dantel perdeleri olan, eski model bir yatağı bulunan klasik bir yatak odası görmeyi umuyordum. Fakat kapıyı açtığımda Sophie ve arkadaşlarını, plastik sandalyelerle dolu ve içinde bir slayt makinesi olan bir konferans salonunda buldum. Sophie, kürsünün yanında, çorapları ve sutyeni ile şaklabanlık yapıyordu.

Yanına gidip, ona 'yüzü kızarmış gelin' diye seslenmeyi düşündüm; fakat Sophie'nin yüzü hep kızarırdı: Güneşten ya da rüzgârdan, ağlamaktan, gülmekten, kızgınlıktan ya da şaraptan. O anda ise tam anlamıyla ışıldıyordu ve onu öperek; "Merhaba seni ışıldak solucan," dedim.

Neşeli arkadaşı Mavis yanımıza gelip bana büyük bir bardak şarap doldurdu; hamileydi ve iki kişi için içmem gerektiğini söyledi.

Sophie'ye, omuzları açık fildişi renkli elbisesini giymesinde yardımcı olduktan sonra, bu konuda oldukça bilgisiz olduğumu bilmesine karşın, benden makyajını yapmamı istedi. Amacı geleneği yerine getirmekti; göz kapaklarını hafifçe gölgelendirdim ve varlığı hiç belli olmayan bir ruj sürdüm.

Mavis yanımıza gelip şöyle dedi;

– Aman Tanrım, Sophie! Tam bir orospuya dönmüşsün!

Fotoğrafçı kapıyı çalıp resim çekme zamanının geldiğini söyledi ve hepimiz onu izledik. Mavis ve ben tuvalette durduk ve girdiği bölmeden bana seslenerek, uzunca bir zaman hamile olduğunu anlamadığını, yalnızca şişmanladığını düşündüğünü söyledi.

– Bu nedenle hamile olduğumu öğrendiğimde çok sevindim, dedi.

Kendime ait bir hamilelik deneyimim olmadığı için, bir şey ekleyemedim.

Alt kata gittiğimizde, Mavis'in kocası ve diğer konuklara katıldık. Törenin yapılacağı salonda yerlerimizi aldık. Salonun güzel bir ırmak manzarası var, fakat o anda görünen tek şey; sis, yağmur ve ıslak çimendi.

Mavis'e kendi düğünü hakkında sorular sordum ve bana Düğün Marşı yerine, o günlerde çok dinlenen bir pop şarkısı seçip, konuklar arasında dans ettiğini söyledi.

Kocası, eleştirircesine ona baktı.

Müzik başladı. Bekledik. Mavis kulağıma yanaşarak, yine tuvalate gitmesi gerektiğini fısıldadı. "Hazırlıklı gelseydin ne kadar rahat edeceğini bir düşün," dedim. Max ve Sophie koltukların arasında el ele yürürken söylediklerim buydu.

—•—

Orkestra müziği eşliğinde, herkesin sandalyelerinden kalkmasıyla el sıkışmalar başladı. Diğerleri de alkış tutuyordu. Benden de aralarına katılmam beklendi, fakat onlarla birlikte hareket edemememin nedeni, karma karışık olan benliğim değildi. Bunu istiyordum, fakat tempoya uyup alkış tutamıyordum.

Sonunda masalarımıza gittik. Ben bir numaradaydım; Mavis ve Sophie'nin arasında oturuyordum ve yerine yeni oturan bir adam dışında masamızdaki herkesi tanıyordum. Uzun boylu ve esmer tenliydi, geniş bir alnı ve iri gözleri vardı -şirindi, fakat bende hissettirdikleri bunlardan kaynaklanmıyordu. Bu duygudan öylesine uzun zamandır uzak kalmıştım ki, ilk önce tanıyamadım bile. Önce korku olduğunu düşündüm. Saçımın her teli ayrı ayrı hareket ediyormuş gibi oldu ve tüm bedenim dondu; sanki her yerim kızarmıştı.

Bana bakıp gülümsedi ve "Ben Robert!" dedi.

Ben de Jane.

Bayılma tehlikesini atlattıktan sonra, Mavis bana, ona hazırlıklı gelmesi konusunda uyarıda bulunurken, neredeyse al-

tına kaçırdığını anlattı. Bana Tony ile beraber kadeh kaldırmamı söyledi ve ancak o zaman benim de bir kadeh kaldırmam gerektiğini anımsadım.

Yemek sırasında bunu düşündüm, bir yandan da Robert'a bakmamaya çalışıyordum. Heyecandan titriyordum ve mikrofona çıkma sırası bana geldiğinde tam anlamıyla hazır değildim.

– Merhaba, dedim kalabalığa. Aklıma bir şeyin geleceğini düşünüyordum ve Sophie'yi karşımda gördüğümde geldi. New York'da kolejden sonra tanıştığımızı ve bunu izleyen yıllarda birçok erkek arkadaşımızın olduğunu, fakat hiçbiriyle mutlu olamadığımızı anlattım. Birbirimize hep soruyorduk; "Beklememiz gereken şey yalnızca bu mu?"

– Sonra, diye devam ettim. "deniz atı dönemimiz başladı; bize, bir eşe gereksinim duymadığımız söyleniyordu. Kariyerimizde başarılı olarak mutlu olabilirdik. Sonunda Sophie Max ile tanıştı.

Bunu söyler söylemez ciddileştim. Max'e baktım. Bence güzel bir yüzü var. Bu düşündüğümü mikrofonda sesli de söyledim.

– Kendisi gibi, esprili, alçak gönüllü ve içten birini buldu. Sophie'nin ne kadar iyi bir insan olduğunu anlıyor. Ve amacı onu ezmek değil.

Bunları söylerken bir kaç anlamsız yüz bana baktı, fakat Sophie gülüyordu.

– Eğer Sophie beklemeseydi, böyle birini bulmazdı.

Yerime oturduğumda Robert ayağa kalktı. Konuşma sırasının ona geldiğini sandım. Fakat masanın çevresinde dönüp benim yanıma geldi ve Mavis ile yer değiştirmek istedi.

Mavis bunu kabul etti, fakat yerinden kalkmadan önce biraz durdu.

Robert yanıma oturup,

– Konuşmanı çok sevdim, dedi.

Benimle ilgili bir şeyi 'seviyor' olması beni büyülemişti.

Bana Max'ı lisenin ilk yılından beri tanıdığını söyledi ve birden içinde bulunduğumuz salonu dolduran insanların her birinin sıkı birer dost olduğunu düşündüm. Ona, bunca yıl arkadaş kalabilmelerinde neyin rol oynadığını sordum.

– Çünkü başka kimse bizimle arkadaşlık kurmazdı.

Sonra mikrofonu başka bir konuşmacı aldı.

Konuşma, konuşma, konuşma; Robert ile yalnızca aralarda konuşabiliyorduk. Bir çizgi film yapımcısı olduğunu öğrendim; ben de ona reklamcılıkta çalıştığımı söyledim.

– Fakat, dedim, bir köpek müzesi açmayı düşünüyorum.

Konuşma.

– Bir köpek müzesi mi? diye sordu. Şaka yapıp yapmadığımdan emin değildi.

– Farklı türlerden mi yani?

– Belki de. Öte yandan köpeklerin hoşlanacağı bir müze de olabilir. Oratlıkta, köpeklerin peşinden koşabileceği sincaplar olabilir. Belki de bir koku galerisi.

Konuşma.

Bana New York'a, Los Angeles'tan yeni geldiğini ve ayrı bir eve çıkana kadar da kız kardeşinin yanında kaldığını söyledi. Ben de, bahçesindeki heykeller nedeniyle "Dragonia" takma adını almış olan, Sophie'nin eski evinde kaldığımı söyledim.

Konuşma.

Kendisi için boş bir ev arayabilir miydim?

Son konuşmayı yapmak üzere Sophie'nin babası mikrofona çıktı. Bu onuru kendi istemişti. Uyaklı bir şiir okudu:

"Bekar kızımdan
Kesmiştim umudu,
Oysa güzel buluyordum onu.
Ama sonra,
Şükürler olsun Tanrıya,
Maxie'yi gönderdi kızıma."

Sophie başını sallıyordu. Max ise kayınpederine gülümsemeye çalışıyordu. Robert bana yanaşarak fısıldadı;

"Çok çalışıyor baba,
Ama kimsenin soytarısı değil bu koca."

Max ve Sophie, masa masa dolaşıp konuklarıyla sohbet ediyorlardı. Robert ile doğru düzgün konuşma olanağı bulur bulmaz, yanımıza heykel gibi görkemli bir güzelliği olan kadın geldi.

– Jane, dedi Robert, bu Apollinaire.

'Ben de Afrodit,' diyecektim ki, Robert'ın şaka yapmadığını anladım.

– Lütfen otur, dedi kadına ve benim yanımdaki sandalyeyi gösterdi.

Fakat o kibarca Robert'in yanına gitti ve oraya oturdu. Robert'in sırtını bana dönmesini sağlamıştı. Kanatlarını, onun erkeklik organının çevresinde çırpan tek kelebeğin ben olmadığını anladım.

Yanımızdan sessizce ve süzülürcesine uzaklaşırken, Robert bana onun film müzikleri yaptığını ve bir Oscar ödülü aldığını söyledi. Ben de yaşamımda aldığım tek ödülü düşündüm; on iki yaşından küçüklerin katıldığı resim yarışmasında mansiyon.

– Elbisesi hoşuma gitti, dedim.

Konuştuk, konuştuk ve sonunda Robert, yeni evlilerin arabasını hazırlamak için artık kalkmamız gerektiğini söyledi.

Dışarıda yağmur çiseliyordu. Robert çalıların arasından iki market torbası çıkartarak bizi Max'in arabasının olduğu yere götürdü.

Mavis, arabayı sprey köpüklerle süsledi. Gülen yüzler çiziyordu.

Ben bir şey spreylemedim. Kutuyu sıktım, fakat hiçbir şey çıkmadı. Kısmetimin kapalı olduğuna karar verdim.

Tampona konserveler bağlayan Robert,
– Günlüğüne bir şeyler yazdığını düşün, dedi.
Araba parkından uzaklaşırken şöyle dedi,
– Bunun onun arabası olduğundan eminim.

— • —

Sophie sigara içmek istediğini söyledi ve hepimiz bahçeye çıktık. Masa ve sandalyeler ıslanmıştı. Sandalyelerden birine otururken, eteğini kaldırmayı başarmıştık. Sandalyeye yalnızca külotu değiyordu, beyaz eteği ise oturduğu sandalyenin sırtından aşağı iniyordu. Bana bir kuğuyu anımsatmıştı.

Birbirimize söyleyecek o kadar çok şeyimiz vardı ki, sessiz kalmak zorunda kaldık. Binlerce kez yaptığımız gibi, sigarayı birbirimize uzatıyorduk. Sonunda küçük kuzenleri bağırarak yanımıza geldi;

– Herkes sizi arıyor!

Sophie sigarayı bana uzatıp ayağa kalktı ve şöyle dedi;

– Robert'a göz kulak ol!

Bunun nedenini soramadan küçük kuzenleri onu içeri götürdü.

İçerde biri bağırıyordu:

– Evlenmemiş kadınlar! Kızlar!

Max'ın ve Sophie'nin çoğu arkadaşı bekardı ve hepsi basamakların önünde toplanmıştı. Evliliğe yaklaşan yaşamımda ilk kez, onların arasına girmiştim. Basamakların tepesinde Sophie göründü. Beni görünce gözleri büyüdü. Hiçbir şeyi şansa bırakmadan ve kalabalığa arkasını dönme gereği bile duymadan, buketini bana fırlattı ve ben de yakaladım.

Sonra da öpüşmeler ve pirinç atmalar. Yeni evliler üç haftalığına İtalya'dalar.

— • —

Gitme zamanım gelmişti ve Robert ile vedalaşmak istiyordum, fakat Apollinaire ile konuşuyordu. Gözlerini yakaladım ve el salladım. Yanındakinden özür dileyerek bana doğru geldi.

– Gidiyor musun?

Beni kapıdan geçirdi ve araba parkına kadar eşlik etti. Yağmur o an için durmuştu, fakat gökyüzü hâlâ kapalıydı ve ağaçlar da sırılsıklamdı.

– Arabam bu, dedim. Eski bir VolksWagen'di. Üzerinde o kadar çok çizik ve darbe vardı ki, bir savaştan çıkmış gibiydi.

Yolcu kapısında durdu, ben de direksiyon tarafında duruyordum. Bir şey bekliyor gibiydi ve şöyle dedim;

– Seni içeri davet etmek isterdim, fakat içersi pek iç açıcı değil.

Koltuklar, tavanın akması nedeniyle ıslak havlularla kaplıydı ve yerlerde de toplamaya üşendiğim fast-food artıkları vardı.

Ona, çöplerin ve bu paçavraların, hırsızları uzak tuttuğunu söyledim. Eğer bunlara aldırmasalar bile, kanişimin pisliğine dayanamazlardı.

– Bir kanişin mi var? diye sordu.

– Standart bir tane, dedim. Jezebel.

Çocukluğu kanişlerin arasında geçmiş ve onları çok seviyormuş. Benimkinin rengini sordu. Sanırım, benim gibi kanişleri seven bir erkek bulmuştum.

Bana bir kedisi olduğunu söyledi.

– Kedi mi? Bunu nasıl yapıyorsun?

– Onu seviyorum, dedi. Ama ikimiz de biliyoruz ki, o bir yer doldurucu.

Sonra ağır damlalar düşmeye başladı -önce bunların ağaçlardan damladığını sandım, fakat sonra gerçek yağmur olduğunu gördüm. Robert ceketini başına çekerek yanıma geldi ve beni yanağımdan öpüp konağa doğru koşmaya başladı. Büyük bir olasılıkla Apollinaire'nin kanatlarına.

Islak havluların üzerine oturdum ve kendimi islak bir sıçan gibi hissetmemeye çalıştım.

Sonra birden camımı tıklattı.

– Seni arayabilir miyim? diye sordu ve ben hemen "Elbette" dedim.

Arama nedeninin Dragonia olduğunu da söyledi, fakat ben bunu hemen "elbette" diyerek ağzına tıkmıştım.

– Elbette, dedim yeniden, ilkini söylememiş gibi yaparak. Adım rehberde var. Rosenal.

– Ro-se-nal, Ro-se-nal, diye hızlıca yineledi. Sonra da ortadan kayboldu.

— • —

Pazar günü aramadı.

Pazartesi günü, işimin arasında, tele sekreterimi kontrol etmek için evimi aradım. Numaramı çevirirken heyecanlandım; fakat "Yeni mesajınız yok" diyen mekanik sesi duyduğumda umutsuzluğa kapıldım. Sonra yine aradım.

Donna düğün hakkında konuşmak için aradı, ben de ona Robert'dan söz ettim. Adını söylemek bile güzeldi; sanki hâlâ görünen ve hoş bir tehlikeydi. Sonra eklemek zorunda kaldım;

– Ama beni aramadı.

– Sen onu arasana, dedi

Yanıt vermedim.

Bana bağlı arkadaşım şöyle dedi;

– Senin hissettiklerini o da hissetmemiş olsaydı, böyle hissetmezdin.

– Jeremy Irons hakkında ne düşünüyorsun? diye sordum ona.

— • —

Eve geldiğimde, telefonumun kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. İçimden, "Lütfen Robert," dedim. Oydu. Sesi alçak ve utangaç çıkıyordu. Daha sonra yeniden arayacağını söylüyordu.

Mesajı yeniden dinledim ve Jezebel'in yüzüne baktım.

– Ne düşünüyorsun? diye sordum ona.

Bana baktı: 'Sanırım yürüyüş zamanım geldi.'

Bloğun çevresinde bir tur attık ve evimize yaklaştığımız sırada, daha önce görmediğimiz bir köpek gördük. Beyaz renkli yakışıklı bir erkekti. Jezebel hemen yanına gidip, köpeğin ağzını yaladı. Köpek geriye sıçradı. "Biraz çekingendir," dedi köpeğin sahibi.

– Doğruca yanına gidip, kıçını bile koklamadan onu öptüğüne inanamıyorum, dedim Jezebel'e.

Bir salata yaptım. Başka bir Edith Wharton romanına başlamak istiyordum, fakat çalmayan telefonun sessizliğinde yoğunlaşmam çok zordu.

Sonra, eğer ararsa ne olacağını düşündüm. Yüzüme gözüme bulaştıracaktım. Daha başlamadan yıktığım ilişkilerin hepsi, daha sonra beni yıkmışlardı.

Başıma kaskımı takıp, motosikletimle birkaç blok ötedeki Barnes&Noble kitapçısına giderken ne yaptığımı görmezlikten geldim. Başka bir Edith Wharton romanı satın alıyormuş gibi yaptım.

Fakat kurmaca bölümünü geçip, Self-Help bölümüne gittim. Şöyle düşündüm: 'Self-Help? Eğer kendime yardım edebilseydim, burada olmazdım.'

'*Bay Doğru'yu Bulmak ve Evlenmek*' adlı kitaptan onlarcası üst üste yığılmıştı. Donna'nın bana sözünü ettiği korkunç kitap; korkunçtu çünkü işe yarıyordu. Elimde '*Bay Doğru'yu Bulmak ve Evlenmek*' adlı kitabın bir kopyasıyla, bir korse ya da vibratör alıyormuşçasına, sinsi sinsi kasaya gittim.

— • —

Yazarların bir fotoğrafı yok -Faith Kurtz-Abromowitz & Bonnie Merrill -fakat birkaç sayfa okuduktan sonra onları kolayca gözümde canlandırabildim. Faith içine kapanık, kuru bir sarışın; Bonnie ise kız gibi bir kız, gamzeleri olan bir güler yüz. Onları tüm yaşamım boyunca tanıyordum: Lisede spor salonunda, voleybol oynarken bağırıyorlar, elleriyle tempo tutuyorlardı. Bir yandan da şöyle bağırıyorlardı: "Kenara, kenara -en büyük takım bizim takım." Kolejdeyken Bonnie benim gizli azizimi görmüştü. İş başvurularından korktuğumu bilen Faith, bana her zaman, "Yapabildiğinin en iyisini yap," demişti.

Şimdi de onlara akıl danışıyordum.

Söylediklerini uyguladığınız zaman, 'düşlerinizdeki erkekle' evlenebileceğinizi söylüyorlardı ve ben de okumaya devam ettim.

Ortaya koydukları varsayımın temelinde, erkeklerin yansız birer yırtıcı hayvan oldukları yatıyordu ve av ne kadar zorlu geçerse, avladıklarına o kadar değer veriyorlardı.

Diğer bir değişle, yapmanız gereken en son şey, bir avcının sırtına dokunup, ondan sizi avlamanızı istemekti.

Benliğimin yarısı kitapla dalga geçiyordu, çünkü kuralların hepsini çiğnemiş biriydim. Benliğimin öteki yarısı ise, bu kuralları Robert ile olan ilişkimde henüz kırmadığım için memnundu.

Kitapta büyük harflerle basılmış kuralları okumaya başladım. KOMİK OLMA!

Komik olma mı?

– Evet, dedi Faith bilge bir ses tonuyla. "Komiklik, seksi olmanın tersidir."

– Ama ben komik erkekleri çekici bulurum, dedim.

Fırlama Bonnie araya girdi;

– Senin hangi erkekleri çekici bulduğundan söz etmiyoruz, aptal! Eğer istiyorsan palyaçolar ve komedyenlerle çık! Ama asla kendin şaka yapma!

– Erkekler kadınsılıktan hoşlanır, dedi Faith bacak bacak üzerine atarak. "Şaka, kadınsı değildir."

– Roseanne'yı bir düşün, dedi Bonnie.

– Ya da o saçma aile dizilerindeki şişman aile kızlarını, dedi Faith soğuk bir ses tonuyla.

– Marilyn Monroe'ya ne diyeceksiniz? diye sordum. "O büyük bir kadın komedyendi."

– Belki de bu nedenle, bir iç çamaşırı markasına ad oldu, dedi Faith.

– Fakat Robert benden komik olduğum için hoşlanıyor.

– Senden niçin hoşlandığını bilmiyorsun, dedi Faith.

– O siyah elbise içinde inanılmaz güzel görünüyordun, dedi Bonnie.

— • —

Bu kitaptan nefret ediyordum. Ona inanmak istemiyordum. Erkekler konusunda yaptıklarımı düşünmeye çalışıyorum. Aklıma gelen ilk şey de, bir muhasebecinin okuduğu bir veri raporunu anımsatıyor: "Erkeklerin yüzde doksan dokuzu, aynı anda iki kadınla sevişmeyi düşler."

Annem bana erkekler konusunda asla önerilerde bulunmazdı. Beşinci sınıftayken onunla bu konuyu konuşmuştuk, fakat anımsadığım tek an da buydu. Bir arkadaşımdan, hoşlandığım çocuğun benden hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmesini istemiştim. Arkadaşım kötü haberle gelmişti; "Çok yazık, senden nefret ediyormuş!"

Annem bendeki değişikliği anlamış ve neye üzüldüğümü sorup durmuştu. Ona söyleyemezdim. Sonunda dayanamayıp, sevdiğin bir çocuğa kendini nasıl sevdirebileceğini sordum ona. O da şöyle demişti; "Yalnızca kendin ol." Sanki kim olduğumu biliyordum. Bu konuda daha fazla önerisi olmayan annem, bisikletimi alıp bloğun çevresinde bir dolaşmamı, böylece yanaklarımın da biraz kızaracağını söylemişti.

— • —

Kardeşim cuma gecesi için beni bir tiyatroya davet etti. Bir vakıf düzenliyordu ve kız arkadaşı Liz yönetmeni tanıyordu.

– Bekarlar için özel, dedi Henry.

– Bekarlar için mi? diye sordum. Aklıma ayrı ayrı paketlenmiş Amerikan dilim peynirleri geldi.

– Oyunun özel bir konusu var da, dedi.

– Umutsuzluk mu?

Telefonda beni bekletip Liz'e döndü ve oyunun konusunu sordu.

– Dörder çiftten oluşan grupların yaptığı bir dans, dediğini duydum Liz'in.

Henry'de bu söyleneni dalga geçercesine yineledi.

– Böyle söyleme, dedi Liz kardeşime. Telefonu bana ver. Merhaba Jane.

– Merhaba.

– Kulağa biraz tuhaf geliyor, biliyorum, dedi Liz. Ama geçen yıl gitmiştik ve oldukça eğlenceliydi.

Eğlenceden hoşlanmayacağımı düşündüm.

– Yeni erkekler görmelisin, dedi Faith.

Bonnie de araya girdi;

– SANA YAPILAN HER DAVETİ KABUL ET.

– Hem Cuma akşamı için başka bir planın var mıydı ki? diye sordu Faith sakin bir sesle. "Sanırım Edith Wharton'dan söz ediyorduk, öyle değil mi?

Partinin adresini alırken, çağrı bekletme düğmem yanıp söndü. Arayan Robert'tı. "Merhaba," dedim telaşlı bir ses tonuyla, "şu anda başka biriyle görüşüyorum da."

– Onu arayacağını söyle, dedi Faith.

Fakat şaşırmıştım. Hatta duran, avlayacağım balık değil miydi?

– Henüz değil, dedi Faith. "O daha oltanın çevresinde dolaşıyor. Sana takılmadı ki."

Robert'a onu daha sonra arayıp arayamayacağımı sordum.

Dışardan bir kulübeden aradığını söyledi.

– Ne yani, sana 25 sentin lafını mı ediyor? dedi Bonnie.

Fakat ben bir saniye beklemesini isteyip, Liz'e parti günü görüşeceğimizi söyledim.

Robert ile düğünden söz ettik. Kafam karma karışıktı; kitapta okuduğum kuralları anımsamaya çalışıyor ve hiçbirini kırmamak yönünde büyük çaba gösteriyordum. Fakat o anda aklıma gelenler yalnızca şunlardı: ONU SEVDİĞİNİ ASLA ÖNCE SEN SÖYLEME! SAÇINI KISA KESTİRME! EVLİLİK KONUSUNU AÇMA!

Bana Village'da olduğunu ve kalacak bir yer aradığını söyledi. Beni kahve içmeye davet etti.

– DÖRT GÜN ÖNCEDEN YAPILMAMIŞSA, İLK ÇIKMA TEKLİFİNİ ASLA KABUL ETME!, dedi Bonnie.

Duraladım; ona baktığı evlerin nasıl olduğunu sordum. Sonra mekanik bir ses, bir jeton daha atılmadığı takdirde konuşmamızın sona ereceğini söyledi. Robert bir jeton daha attı.

– Bu mekanik sesler de çok kesin, çok anlayışsız, dedi Robert.

"Sonradan yine aramaya niyetin varsa öyle değiller," diye geçirdim aklımdan, fakat Faith bana şaka yapmamam gerektiğini anımsattı.

– Evet, kahve içmek istiyor musun bakalım? dedi.

– Gelebileceğimi sanmıyorum, dedim kendimi zorlayarak.

– Aaa! dedi. Durdu. Sonra da cuma günü akşam yemeğine davet etti.

– Planların var, dedi Faith. "Bunu söyle."

– Cuma günü gelemem, dedim.

Bu sefer hiç duralamadan cumartesini önerdi.

– Güzel, dedi Faith.

– Tamam, cumartesi olabilir, dedim.

Sonra mekanik ses yine duyuldu ve Robert şöyle dedi;

– Şu konuşana bir bak, nasıl da daha önce konuşmamızı

hiç bölmemiş gibi davranıyor!

Mutluluktan havalara uçuyordum.

— • —

Terapiden çıkıp asansöre bindiğimde Bonnie şöyle dedi;

– Bu harikaydı!

– Ne?

– Kuralımızı çiğnemedin: PSİKOLOĞUNUZA ASLA BU REHBERDEN SÖZ ETMEYİN!

– Çünkü onun, bende bazı gelişmeler olduğunu düşünmesini istiyorum, dedim. "Bana bir gün gayet normal olduğumu ve artık kendisine gelmeme gerek kalmadığını söylemesini umuyorum."

– Bunun olduğu gün, kuru temizlemecin de sana çamaşırlarını elinde yıkamanı söyleyecek, dedi Faith eliyle saçlarını düzeltirken.

— • —

Perşembe akşamı Robert, tele sekreterime kız kardeşinin telefon numarasını bırakmıştı; numarayı hemen bir kâğıda yazarak, çevirmek için ahizeyi elime aldım.

– Henüz değil, dedi Faith. Bırak biraz merak etsin.

– Bu kaba bir davranış olmaz mı?

– Hayır, dedi Faith. "Kabalık, seni üç hafta önce Connecticut'a götüren o eşcinsel çifte bir teşekkür kartı atmamaktır," dedi Faith.

– Onlarla niçin ilişkini kestiğini anlamıyorum, dedi Bonnie. "Eşcinsel erkekler kadınlardan nefret ederler."

– Pardon! Anlamadım!

– Bu doğru, dedi Faith.

– Sizi neden dinliyorum ki?

– Çünkü yaşamının sonuna kadar Edith Wharton ile yatmak istemiyorsun.

— • —

Robert'ı işten aradım.

– Saat sekizde, tamam mı?

Sesimdeki heyecanı bastıramadan "Tamam," dedim.

Bonnie kolundaki saati göstererek, şarkı söylercesine, "Telefonu kapa artık!" dedi.

– Şey, şimdi kapamak zorundayım, dedim.

Telefonu kapar kapamaz Bonnie şöyle dedi:

– Kısa konuşmalar! Konuşmaya son veren ilk sen olmalısın!

Faith onaylarcasına başını salladı;

– Onun seni özlemesini sağla.

— • —

Cuma günkü dans East Side'daydı. Ortalık saçı örgülü kızlarla doluydu. Göz kamaştıran giysisiyle Liz'i gördüm; kardeşim Henry ise hâlâ takım elbisesi içindeydi.

– Nasılsınız? diye sordum.

Erkek kardeşim ve Liz'in yanında duruyordum. Cuma gecesi bir partideydim ve cumartesi de başka bir randevum vardı. Her günü dolu olan insanlara dönmüştüm; sosyal çark içinde bir dişli olmuştum.

– Bu hoşuna gidiyor, öyle değil mi? diye sordu Faith.

Evet, hoşuma gidiyordu.

Alkışlar, tepinmeler ve bağırışlar. Ben elbette alkışlayamazdım, fakat Faith başını salladığında bağırma bölümünde rol aldım.

– Ben yalnızca eğleniyorum, dedim Faith'e.

Faith, orada bulunma nedenimin bu olmadığını anımsattı.

– Bu bekarların dansı! dedi Bonnie alkışa tempo tutarak.

Liz dansetmemiz gerektiğini söyledi ve bunu kabul ettiğimde bana bir kavalye bulma işini o üstlendi.

Bulduğu adam sahne yönetmeni Gus'tu, oyuncak ayı kılıklı, minicik dişleri olan bir adam. Sanki hiç dişi yokmuş gibi görünüyordu.

Bir incelik yaptığını düşünüyordu, beni bir kavalye fakiri olarak görüyordu.

Elimi tutup dansın yapıldığı yere gittik.

– Kavalyenize selam verin, dedi Braidy. "Hanımlar, eğilin."

Yan yana yürürken, Gus bana cesaret verircesine gülümsedi. 'Heidi' deki Clara olmuştum ve bana yürümeyi öğretiyordu. Sonra birden lisede bu dansı nasıl yaptığımı anımsadım ve kavalyem Gus'ı, dokuz yaşında beceriksiz bir oğlan haline getirdim.

– Harika! dedi Bonnie.

Faith de kendini tutamadan neşeyle bağırdı.

Dans bittiğinde, "Ceset gibi kurudum," diyecektim ki, Faith beni durdurdu. "İçecek soğuk bir şeyler getirmesini iste ondan," dedi. Ben de ona aynen böyle dedim.

– Elbette, dedi Gus.

Barın yanına gittiğimizde Faith kulağıma fısıldayarak;

– Ona bir sahne yönetmeninin ne yaptığını sor, dedi.

– Erkekler kendileri hakkında konuşulmasına bayılırlar, dedi Bonnie.

Ben de sordum ve şöyle dedi;

– Başka kimsenin yapmak istemeyeceği şeyleri yapıyorum.

Bana, büyülenmiş gibi gülümsemem söylendi.

Biramdan bir yudum alan Faith, "Şimdi işin gerisini ona bırak," dedi.

Bu isteğe seve seve uydum.

– Gözlerin dans eden çiftlerin üzerinde gezinsin, dedi Bonnie. Fakat bu biraz kaba kaçıyordu.

– O yalnızca bir seçenek, dedi Faith. "Son şansın değil."

Dansedenlere baktım ve dikkatimi yeniden kazanmaya çalışan Gus, yine dansedebileceğimizi söyledi.

– Her müşteri için tek bir dans, dedi Bonnie.

Kardeşimin yanına gitmem gerektiğini söylemek yerine, "Seninle tanıştığıma sevindim Gus," dedim.

– ORTALIKTA DOLAŞ, dedi Bonnie.

– Göz kontağı kurma, dedi Faith.

– Gerçekten mi?

– Bir erkeğin dikkatini ancak böyle çekebileceğini düşünüyorsun değil mi?

– Seni şapşal! dedi Bonnie.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Gülünç bir duruma düşmüştüm.

– Bir erkek için, ilgisiz bir kadın çok çekicidir, dedi Bonnie.

Şaşkınlık içinde bu söylediklerinin doğru olduğunu gördüm. Erkekler sanki yerin altından çıkarcasına yanıma geliyorlardı. Bonnie ve Faith bana ne yapmam gerektiğini söylüyorlar, ben de onlara uyuyordum: Aslında hoşlandığım bir adamın ikinci dans önerisini geri çevirdim; pasta yeme yarışmasına katılmadım ve "Hukuğun hangi alanında uzmansınız?" diye sorular sordum.

Gecenin sonuna doğru, telefon numaram onlarca erkeğin cebine girmişti.

– Bana daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı, dedim Faith'e.

– Şaşırmış gibi görünmek zorunda olduğumu biliyorum, dedi Faith.

Kardeşim ve Liz yanıma geldiklerine, Henry şöyle sordu:

– Konuştuğun o adamlar kimdi?

– Kim bilir? dedim kardeşimin yanında şaka yapma özgürlüğümü kullanarak.

"Kendimi balonun first lady'si gibi hissediyorum. Az önce bana neler oldu biliyor musun? Erkeklerle tanışmak için bekarlar dansına katıldım."

– Böyle düşünmemelisin, dedi Liz. Aklıma Faith'in bir sözü geldi, "Elinden gelenin en iyisini yap."

Kardeşimin Liz ile evlenip evlenmeyeceğini düşündüm.

— • —

Robert gelmeden hemen önce Bonnie beni uyardı;

– Çok istekli görünme!

Aynaya baktığımda kocaman bir gülümseme ve beklenti dolu gözler gördüm. Kendimi ölümü düşünmeye zorladım. Bu işe yaramayınca, dün işyerinde yaptığımız can sıkıcı toplantıyı düşündüm.

Robert zili çaldı. Kapıyı açtığımda benim bir dakika önceki durumum gibi çok heyecanlı ve sevinçli görünüyordu. Jezebel'i görünce dizlerinin üzerine çöküp onu okşadı.

– Jezzie, dedi.

– Bir bardak şarap ister misin? diye sordum.

İstiyormuş.

Arkamdan mutfağa geldi. Hâlâ ev arama modunda olduğu için, evi dolaşmak için izin istedi.

– Keyfine bak, dedim. O da baktı.

Kaldığım apartmanda onun için bir ev araştırıp araştırmadığımı sordu.

– Üzgünüm, ama bakamadım, dedim soğuk bir biçimde.

Çizdiği çizgi roman kahramanlarından biri olsaydım, konuşma baloncuğumdan buz saçakları sarkardı.

Galiba bunu sezinlemişti, çünkü bir an için sessizleşti. Oturma odamda biraz dolaştı ve kartondan yapılmış çiftlik hayvanlarımın olduğu sehpanın önünde durdu. Her birini eline aldı -boğayı, kuzuyu, domuzu ve ineği- ve arkalarındaki üretim bilgilerini okudu. Onları Berkshires'daki bir bit pazarından aldığımı söyledim; standın çevresinde çocukların toplanıp onlarla oynamak istediklerini anlattım. Onların neden hoşuma gittiğini de açıklayacaktım ki, buna gerek duymadım.

Kitap raflarıma bakıp, ellili yıllardan kalma daktilolarıma baktı. Fısıltıyla her birinin adını söyledi. "Silent" "Quite Deluxe" Tıpkı onları ilk gördüğümde benim yaptığım gibi.

— • —

Bir Fransız restoranında yediğimiz akşam yemeğinde, bana reklamcılık işine nasıl girdiğimi sordu.

– OLUMSUZ OLMA! dedi Bonnie.

– Normal bir iş olarak başladı, dedim. Geceleri de romanlar ya da oyunlar yazarım diye düşünmüştüm. Fakat reklam işi IQ düzeyimi indirdi ve onu normal düzeyine çıkartmak için her akşam çalışmak zorunda kaldım.

– Bunun için ne yaptın?

Ona televizyonumdan kurtulduğumu ve klasikleri okumaya başladığımı söyledim.

– Örneğin hangileri?

– İlki *Middlemarch*'tı.

Güldü.

– Bunu daha önce hiç duymamışım gibi söyledin, dedi.

Kitaplar hakkında konuşmaya devam ettik ve ona *Anna Karenina*'nın en sevdiğim kitap olduğunu söylediğimde, "İç çamaşırı kullanmam," demişim gibi bir etki uyandırdı.

– Kitap okurken en sevdiğim şey, hiç sıkılmıyor olmam. Her sayfa çok güzel yazılmış oluyor.

Söylediklerime gülümsedi, fakat söylemediklerimi anladığını gösterircesine durgunlaştı.

Onun işi hakkında sorular sorduğumda, çizgi romanları tanımlamanın zor olduğunu söyledi. Kitapların bir konusu ve olay örgüsü vardı, fakat çizgi romanların konuları yoktu. "Sana bir tane gösteririm," dedi.

Ona Los Angeles'tan neden ayrıldığını sorduğumda, bana oranın dünyadaki en yalnız yer olduğunu söyledi.

– Özellikle insanlarla beraberken. Herkes her şakanıza gülüyor.

New York'u sevdiğini söyledi. "Burası Oberlin gibi -hiçbir yere ait olmayan insanların ait olduğu yer."

Faith bana bir çimdik atana kadar, bakışlarımın Robert'ta

yoğunlaşmış olduğunun ayırdında değildim. Masada duran eline baktım. Kalem tuttuğu parmağının ucunda, yıkayarak çıkaramadığı bir mürekkep izi vardı.

– Ona bilgisayar kullanıp kullanmadığını sor, dedi Bonnie.

– Bir bilgisayar kullanmıyor musun? dedim. Sanki sorulabilecek en doğal soru buymuş gibi.

– Yalnızca animasyonlar için, dedi. Ben de senin gibi eskileri severim, fısıldayarak, "Quite Deluxe."

– Bu hoş bir komplimandı, fakat Bonnie tepki vermemi engelledi.

Hesap geldiğinde Faith şöyle dedi, "Sakın bakma!"

– HESABI ONA ÖDET, dedi Bonnie.

– Ne düşünüyorsun? diye sordu Robert kredi kartını deri kaplı defterin içine koyarken. "Düşüncelerin için $87.50."

– GİZEMLİ OL! dedi Bonnie.

– Özür dilerim, dedim ve tuvalete gittim.

– Dişlerinde biraz kırmızı şarap lekesi var, dedi Bonnie bana bir peçete uzatarak. Öndekileri bir sil.

– Dinleyin, dedim onlara. "Benim için yapmak istediklerinizi anlıyorum ve size teşekkür ediyorum; ama Robert ile kendi başıma ilgilensem daha iyi olacağını sanıyorum."

– Dün akşam olanlar şansın iyi gittiği için olmadı, dedi Faith.

– Fakat Robert farklı, dedim.

– Tek fark onu istiyor olman, dedi Faith.

—•—

Eve dönüşte Robert elimden tuttu. Parmaklarımız birbirine kenetlenmemişti, fakat tam anlamıyla elimi kendi egemenliği altına almıştı.

– Elini önce sen çek, dedi Faith.

El ele tutuşmayı severim. O güne dek çıktığım ve el ele tutuştuğum hiçbir erkekle, elini önce geri çeken ben olmadım.

– Bunu yapabilirsin, dedi Faith.

– Bırak senin aşkından kudursun, diye ekledi Bonnie.

Evime geldiğimizde Robert Jezebel'i gezdirmek için benden izin istedi.

– Hemen ilk günümüzde mi? diye sordum.

– Eğer izin verirsen, dedi. "Sana daha da saygı duyarım."

Dışarda diğer komşu köpeklerle karşılaştı ve benim söylediklerimin aynısını söyledi: "Köpeğinize selam verebilir miyim?" Benim beğendiklerimi o da beğendi: İri bulldog Flora, Büyük Danimarkalı Romeo.

Köpekleri benim kadar çok sevdiğini düşünerek sevindim.

Evime geri geldiğimizde Jezebel'in tasmasını çıkartıp onu içeri saldım ve Robert, eğilerek beni öptü.

– Gün burada biter, dedi Faith. "Bundan daha iyiye gitmeyecek."

– Tamam, dedim aşktan başım dönerek. "İyi geceler Robert."

Gözlerinde düş kırıklığı vardı ve eline dokunup onu kendime çekmek istiyordum, fakat Bonnie şöyle diyordu:

– ONU MERAKTA BIRAK!

— • —

Ertesi sabah Jezebel'i yürüyüşe çıkarttığımda Robert aramıştı. "Merhaba tatlım," diyordu bıraktığı mesajda. "Benimle köpek sergisine gidip gitmeyeceğini merak ettim."

Bundan başka bir şey yapmak istemiyordum, fakat yapamayacağımı da biliyordum.

Bonnie beni neredeyse kucaklayacaktı.

– Seni görmek istiyorum, dedi Robert beni daha sonra yeniden aradığında.

Bu sözcükleri bütün bir bedenim duymuştu.

Ne zaman görüşebileceğimizi sordu. Şu an bile benim için bekleyemeyecek kadar uzun bir zaman olurdu, fakat ona "Cu-

ma olur mu?" dedim.

– Önümüzdeki cuma mı?" diye sordu umutsuzca.

Bonnie ve Faith önümde zafer işaretleri yapıyorlardı.

– Benden hoşlanıyor musun? diye sordu Robert.

– Evet, senden hoşlanıyorum.

– Çok mu?

Faith, yanıtlamadan önce biraz durmamı söyledi.

– Evet.

– Güzel, dedi Robert. "Buna devam et."

Bonnie sevinçten bir şarkı söylemeye başlamıştı; *Senin gülüşüne kim dayanabilir*?

— • —

Robert beni hem işten hem de evden arıyordu. Yalnızca günaydın ve iyi akşamlar demek için.

Bir gece beni arayıp, benimkinden yalnızca bir iki blok ötede bir ev bulduğunu ve benden orayı görmemi istediğini söyledi.

Bunu o kadar çok istiyordum ki, canım yanıyordu. Robert'a görmek istediğimi, ama zamanım olmadığını söyledim. Ne zaman normale döneceğimi merak ediyordum.

– Sen şu anda normalsin, dedi Faith.

– Önceleri başına gelenleri anımsa, dedi Bonnie.

– Eğer normal davransaydı, seni şu anda arıyor olmazdı, dedi Faith.

– Pekâlâ, dedi Robert. "Sanırım kontratı imzalayacağım." Sonra da ekledi; "Başını ağrıttığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

— • —

Bir içki içmek için Donna ile buluştum ve ona sözünü ettiği kitabı -balık tutma rehberini- aldığımı söyledim.

– Çok kötü değil mi?

– Biliyorum, dedim.

– Tüm o kurallar. New York'a uymuyorlar.

– İşin en tuhaf yanı, dedim, işe yarıyorlar.

– Gerçekten de hepsine uyuyor musun? Sonra şöyle dedi; "Neden bunları söylediğimi bilmiyorum; onları kendim de denedim." Bana ilgisiz kalmaya çalıştığını, fakat erkeklerin bunu fark etmediğini söyledi. "Belki de buluştuğum erkeklerden kaynaklanan bir durumdur bu," dedi. "Taksi sürücüleri." Kendini, ona adres söylerken taklit etti.

Ona Robert'dan söz ettim, beni her zaman telefonla aradığını ve hatta oturduğum mahalleye taşındığını söyledim.

– Olamaz, dedi benim sesimi çıkarmaya çalışarak.

– Ama bunu ona ben zorlamışım gibi geliyor. Bir tür hile kullanmışım gibi bir duygu var içimde.

– Peki seninle tanışır tanışmaz, seni yatağa atmaya çalışan onca erkeğe ne demeli? diye sordu. "Paris'te gördüğün o adam gibi."

– Fakat, dedim. Söylemek istediğimi söylemekte zorlanıyordum. "Bunun gerçek olmasını istiyorum."

– Seni aramadığında daha mı gerçek oluyordu?

— • —

Robert ile buluşmaya hazırlanırken Faith şöyle dedi; "Bu sefer o kadar çok şaka yapmamaya çalış."

– Dinle, dedim. "Benim becerdiğim en iyi şey şaka yapmaktır."

– Erkeklerin seni sevip sevmediğini şaka yaparak soruyorsun ve şakana güldükleri zaman da, 'evet' yanıtını aldığını sanıyorsun, dedi Faith.

Bunu duyunca duraladım.

– Bırak sana hünerlerini o göstersin.

Bonnie deodorantımı uzattı. "Sana evlenme teklif ettikten

sonra istediğin kadar şaka yapabilir, gülünç olabilirsin," dedi.

Robert sözleştiğimiz saatten erken gelip, beni bir oyuna götürmek istediğini söyledi. Jezebel'e çiğnemesi için bir mama çubuğu getirmişti, köpeğim de ona, benim bakmayı isteyip de bakamadığım bir sevgiyle baktı.

Ona bir bardak şarap verip, banyoya saçımı kurutmaya gittim. "İşte bu gerçek bir akşam," dedi Bonnie.

– Senin aklın, gelin arabası içnde Central Park'ın ordan geçmek, dedim Bonnie'ye.

– Onun demek istediği, dedi Faith Bonnie'yi savunarak, "işe kahve içmeye davet ederek başladı, şimdi ise seni kazanmaya çalışıyor."

Saç kurutma makinamın motor gürültüsünde, içerde çalan telefonumu duydum. Oturma odasına gittiğimde Robert kaşlarını çatmış telefona bakıyordu. Gus, önümüzdeki hafta sonu yemeğe çıkıp çıkamayacağımızı soruyordu.

Robert bana baktı. "Çıkamaz," dedi makinaya. "Üzgünüm."

— • —

Yalnızca Ölümlüler adlı bir oyuna gittik. David Ives tarafından yazılmış tek perdelik oyunlardan oluşuyordu. İçlerinde en sevdiğim, iki susineği ile ilgili olanıydı. Kendileri hakkında yapılmış bir belgeseli izleyen iki susineği, yaşam sürelerinin yalnızca bir gün olduğunu ve çiftleştikten sonra da öleceklerini duyar.

Robert ile canlı ve neşeli bir biçimde tiyatrodan ayrıldıktan sonra, öpüşmek için aynı anda birbirimize yaklaştık.

– Seninle çiftleşmek ve ölmek istiyorum, dedi.

Tiyatroya yakın bir yerde, eski zamanları çağrıştıran restoranların birinde birşeyler içtik. Robert, hazırladığı çizgi romanların hepsinin, susineği oyunu gibi olması gerektiğini söyledi -güzel, eğlenceli, hüzünlü ve gerçek.

– Onları görmek istiyorum, dedim.

– Tamam, dedi ve bir parça kâğıt aldı.

Galiba Jezebel'i çizmişti. 'Sen, sahip olmayı ummadığım adamsın,' diye düşündüm.

– Sakin ol, dedi Faith. "Bu yalnızca bir çizim."

— • —

Evime geldiğimizde, giysilerimizi, çıkarmadan çiftleşmeye başlıyoruz.

Uzaklarda çalan bir araba alarmı gibi Faith'in sesini duyuyorum.

– Hayır!

– Evet! diyorum ona.

– Onu kaybetmek istemezsin, öyle değil mi?

Sanki bir gökdelenden aşağı atlayıp intihar etmek üzere olan biriyle konuşuyordu.

– Gerçekten istediğin her erkeği kaybetme nedenin bu.

İç geçirerek geri çekildim.

– Ne oldu? diye sordu Robert.

Onunla yatmaya henüz hazır olmadığımı söyledim.

– Pekâlâ, dedi ve beni kendine çekti.

Birbirimizi öpüyor, ellerimize dokunuyorduk. Birkaç dakika sonra,

– Şimdi hazır mısın? diye sordu.

Karşımda; beni hem güldüren, hem de bana şarkı söyleten bir adam duruyordu.

– Onu kaybetmek istememenin nedeni de bu, dedi Faith.

— • —

Telefonda, bana eski kız arkadaşının aradığını söyledi. Apollinaire'yi gözümde canlandırdım.

Ona, Apollinaire'ye karşı neler hissettiğini sormak istedim,

fakat Faith neredeyse telefonu elimden aldı. Bunun yerine, ne kadar zaman önce çıktıklarını sordum ona.

Yaklaşık bir yıl olmuştu ve New York'dan ayrılma nedeni de oymuş. "Sanki beni yok ediyordu," dedi. Benimle bir *Yoketmeme Antlaşması* imzalamak istedi.

Ona, daha önce yok ettiklerimi anlatmayı düşündüm, fakat Bonnie ağzımı tıkayarak, "Bunları bilmesine gerek yok," dedi.

— • —

Evlerimizin arasında bulunan bir kafede buluştuk. Bana, reklamcılık dışında ne yapmak istediğimi sordu.

Çocuk yuvasında yaptığım kâğıt el işlerinden söz edecektim, fakat yalnızca başımı salladım.

– İstersen gel, hoşuna gidecek işlerin bir listesini yapalım, dedi Robert.

– Hayır, dedi Faith. "Yardıma gereksinimin olduğunu düşünmesine izin verme."

– Ama birinin bana yardım etmesi gerek, dedim.

– Senin her zaman kaybeden biri olduğunu düşünecektir, dedi Bonnie. Yüzüme bakıp eliyle başarısızlık işareti yaptı.

— • —

Ertesi gün sabah, öğleden sonra ve akşam aramadı; söylemeye gerek yok, ama elbette ben de aramadım.

Cuma akşamı sözleştiğimiz gibi sinemaya gittik, ama karanlıkta elimi tutmadı ve taksinin arkasında beni öpmedi. Ona sorunun ne olduğunu sormak istedim, fakat Faith karşı çıktı.

– Ona değer verdiğini düşünecektir.

Taksi Dragonia'ya geldiğinde, bana yorgun olduğunu söyledi. Cumartesi akşamı için bir planım olup olmadığını da sormadı.

Cumartesi akşamı gece yarısına kadar kitap okudum. Jeze-

bel'i son yürüyüşüne çıkarttığımda, onun evinin bulunduğu bloğa kadar yürüdüm. Apollinarie ile evinin bahçesinde oturuyordu.

Eve geldiğimde tir tir titriyordum.

— • —

Pazar günü telefon çaldığında koşarak açtım. Fakat arayan kolejden bir salaktı, Bill McGuire -takma adı "Mac" Japonya'da yaşıyordu ve önümüzdeki haftasonu New York'a geleceğini söyleyip, o akşam için beni yemeğe davet etti.

Duraksadım.

– ORAYA GİT! dedi Bonnie.

– Ben oraya çoktan gittim, dedim ona. "Şu anda Robert ile olmak istiyorum."

– O şu anda içerde oturuyor.

– Bunu bilmiyorum ki.

– Onları gördün ya!

– Yalnızca arkadaş olabilirler.

– Arkadaş mı? diye sordu Bonnie.

– Oberlin'e gitti, dedim.

– Önemi yok, dedi Faith. "Birbirleriyle yarışan avcılar gibi. Peşinden koştukları şeyin değerli olduğunu gösterir bu."

– Ama o bir başkasıyla çıksaydı ben kendimi çok kötü hissederdim.

– Ne yani, aklınca flörtün kurallarını mı yazıyorsun? diye sordu Faith.

– Bu işler böyle yürümez, dedi Bonnie.

Akşam yemeğini kabul ettim, fakat telefonu kapar kapamaz "Bu kulağa çok yanlış geliyor," dedim.

– Yaptığın şey doğru, dedi Faith elbisesinin fermuarını çözerek. "Yalnızca alışık değilsin."

– Hayır. Bence yanlış.

Bedenine çok güzel oturmuş, şampanya renkli ve çizgili bir

slip giyiyordu.

– Her zaman arzuladığın gibi erkekler peşinden koşmuyor mu? diye sordu Faith.

Evet öyleydi.

– Bu seni sonuca ulaştıracak, dedi kararlı bir ses tonuyla.

– Umarım haklısındır, dedim. "Slipin çok hoş."

– Sen de bir tane almalısın, dedi Bonnie.

— • —

Sophie'nin İtalya'dan gelmesinden bir gün sonra, onunla Village'da bir kafede buluştuk. Bana balayından söz etmeden önce, Robert ile işlerin nasıl gittiğini sordu.

Ona bilmediğimi söyledim.

– Sanırım başka biriyle görüşüyor, dedim.

– Ne?

– Senin düğününde gördüğüm şu heykel kılıklı kadınla. NASA kraliçesi Apollinaire.

– O kadın bir lezbiyen, tamam mı? dedi Sophie. "Ayrıca Robert seni seviyor. Sorun senin ona aşık olup olmadığın."

Başımı salladım.

– Peki öyleyse adamı neden delirtiyorsun? Onu sevip sevmediğinden bile emin değil.

Kuralı çiğnemeden önce duralıyorum: REHBERDEN HABERİ OLMAYAN KIZLARA REHBERDEN SÖZ ETME! Fakat sonra ona herşeyi anlattım.

Sonra da bana, çok iyi tanıdığı biriymişim gibi baktı. "Sen ciddi misin?" diye sordu.

– Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum, dedim. Nasıl açıklayacağımı düşündüm.

Donna'nın yüzme ve balık avlanma benzetmesini kullandım. "Erkekler hakkında hiçbir şey bilmediğimi anladım."

– Sen yalnızca ilişkilerini yürütemiyordun, o kadar.

– İçinde bulunup da, yıkmadığım bir ilişkimi söyle bana,

dedim.

Bana eski sevgililerimin değersiz insanlar olduklarını anlatmaya başladı.

– Aynısını Robert ile yaşamak istemiyorum, dedim ve kitabın çoğu zaman haklı olduğunu söyledim.

– Hangi konuda haklı örneğin?

– Şey, örneğin ilk adımı Max atmıştı öyle değil mi?

– Max sürtüğün biridir, dedi.

– Ve senin peşinden gitti. Sense telefonlarına bile yanıt vermedin.

– Onun deli olduğunu düşünüyordum.

Fakat ben ısrar ediyordum;

– "Seni seviyorum" sözlerini ilk o söyledi.

– İlk buluşmamızda, dedi Sophie. "Tıpkı senin gibi, ya da eskiden senin olduğun gibi."

– Evet, tüm bunlar kitabın kuralları arasında yer alıyor zaten.

– Kurallar mı?

Sophie başını sallamaya başladı. "Senin yeniden programlanman gerek."

Garsondan bir sigara istedi ve ona beni Robert konusunda neden uyardığını sordum.

Duraksadı.

– Onun iyi biri olduğunu düşünmüştüm. Fakat şu anda senin durumun çok kritik. O kitabı okumayı kesmelisin.

– Onu haftalardır okumuyorum zaten, dedim. "Kitabı içselleştirdim -ne kadar duyarlı olduğumu bilirsin." Ona eski zamanlardan kalma bir daktilo rehberini bulduğum zaman, kitabın içinde yazılı, iş görüşmelerinde başarılı olmanın koşullarından söz ettim. Onlardan birini üst üste daktilo ile yamıştım: 'Düzgün taralı saçlar ve temiz tırnaklar sizi işe aldırır.'

Sözümü kesti.

– Sana bir panzehir gerekli.

Simone de Beauvoir'i önerdi.

— • —

Simone de Beauvoir'ın kitabını okuyordum ki, Faith araya girdi.

– Biliyor musun? Eski kocam bir asosyaldi.

– Öyle mi? diye sordu Bonnie.

– Lloyd tıp fakültesinde okuduğu dört yıl boyunca, tek bir kızla çıkmadı.

– Belki de hep ders çalışıyordu, dedim.

– Evet, cinsel ilişkinin anatomisini çalışıyordu.

– Faith! dedi Bonnie.

Bonnie sinirden burnunu kıvırmıştı.

– Söylemeye çalıştığım şey, dedi Faith, asıl sorun asosyalleri sosyal kılmak.

– Kitap okumaya çalışıyorum, dedim.

– O kadının Sartre'a yazdığı mektupları hiç okudun mu? diye sordu Faith. "Çok gülünçler."

Onu duymazdan geldim.

– Dikkat edersen asla Bayan Sartre olamadı.

– Bak, dedim. "Ben artık evlilik falan düşünmüyorum, yalnızca Robert ile beraber olmak istiyorum."

– Tam Simone gibi konuştun, dedi Faith.

— • —

Robert cuma günü beni Time Cafe'ye götürdü. Modellerin oturduğu bir masanın karşısında oturduk.

Onlara bakmıyordu bile ve Faith'in karşı çıkmalarına rağmen, gözlerimle ona karşı neler hissettiğimi anlattım.

Şaşırmıştı -neredeyse "Ben mi?" diye soracaktı.

– Sen, dedim.

– Ben ne?

– Yemekten sonra benimle yatar mısın?

– Sana inanamıyorum, dedi Bonnie.

Faith garsonu çağırıp iki martini ısmarladı.

Robert masayı yana çekerek yanıma oturdu. Birbirimizi öpmeye başladık ve salatalarımız gelene kadar da durmadık.

Salatasını inanılmaz bir hızla yedi.

– Jezebel'i de alıp yarın kıra gidelim, dedi.

– Tamam, dedim.

Robert, Apollinaire'nin kendisini, kız arkadaşının Lambertville'daki evine davet ettiğini, ve yapması gereken tek şeyin bir telefon etmek olduğunu söyledi.

– Yarın bir randevun var, tatlım, dedi Bonnie.

Salatamdaki sirkeyi tattım.

Tabaklarımız biter bitmez özür dileyip telefona gittim. Bilinmeyen numaraları aradım. Mac'in randevusunu iptal etmek beni üzüyordu, fakat mekanik ses, alan kodunu sorunca, kendimi daha da kötü hissettim. Onun nerede oturduğunu bile bilmiyordum.

Yemek boyunca Robert'a gerçeği söylemeye çalıştım. Ama bunu bile yapamıyordum.

– Robert, dedim en sonunda. "Seninle gidemem."

– Neden? diye sordu.

Ağzımı bile açamıyordum. Açmaya çalıştım.

– Benim... benim bir...

– Senin bir randevun var, dedi Robert.

Bir süre başını salladı. Sonra garsonu çağırdı. Kredi kartı fişini imzalarken, Japonya'dan gelen arkadaşım ile olanları ve randevuyu iptal etmeye çalıştığımı anlatmaya çabaladım. Fakat bir bakışıyla beni durdurdu.

– Hesaplarımız ayrı ödenecek, dedi taksiciye.

– İşler iyi gidiyor, dedi Faith.

— • —

Sabah Robert'i aradım; telefonu çaldı, çaldı. Jezebel'i alıp, Madison Park'taki köpek şölenine götürdüm. Yazın tam baş-

langıcıydı, fakat açık gökyüzü ve ışıldayan güneş New York'u kumlu gösteriyordu.

Jezebel'in neşe ile ortalıkta koşuşturması bile yüzümü güldürmedi. Kendimi, kimsenin beraber oyun oynamak istemediği bir çocuk gibi hissetmiştim.

– Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum, dedi Faith. "Ama Robert bu kadar kolay pes edecekse, senin için iyi biri değil demektir."

– Ama bunu bana Robert yapmış olsaydı, onu unutmaya çalışırdım, dedim.

– Sen kendini onun yerine koyuyorsun, dedi Faith.

– Sen Robert değilsin! dedi Bonnie. "Sen bir erkek değilsin!"

– Ben bir köpeğim, dedim. Siz de beni bir kediye dönüştürmeye çalışıyorsunuz.

— • —

Saçımı yıkadım. Kuruttum. Üzerime bir elbise giyip sandallarımı giydim. Çantama bir ruj attım. Tüm bunları, patronumla bir toplantıya katılacakmış gibi dikkatsizce ve baştan savma yapıyordum.

– Tırnaklarına bir bak! dedi Bonnie. "İçindekilerle bir sardunya yetiştirebilirsin."

– Benim tırnaklarımdan size ne? dedim sinirlenerek.

Kafama bisiklet kaskımı taktım.

– Bisiklet kullanmayacaksın herhalde, dedi. "Senin tuhaf biri olduğunu düşünür."

– Ben tuhaf biriyim, Bonnie.

– Olabilir, ama bunu açık açık göstermene gerek yok.

O beni görmeden, ben Mac'i gördüm. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Dalgalı sarı saçları vardı ve üzerine kendisini aristokratik gösteren beyaz bir gömlekle, mavi bir süveter giymişti. Boncuk gözleri, ince dudakları ve çıkık yanakları her nasıl-

sa onu çekici bir hale sokuyordu, fakat geçen yılın elektriğini duyamamıştım.

– Jane Rosenal, dedi ve beni yanağımdan öptü. Flört ettiğimiz onca zaman boyunca birbirimizi hiç öpmediğimizi anımsadım.

Kaskıma bakıp,

– Bisiklet mi? diye sordu.

– Evet.

– Tehlikeli değil mi?

Başımı salladım.

– Açık havada yemek yemek ister misin?

Heryeri alımlı mumlarla ve çiçeklerle kaplı güzel bir teras bahçesine çıktık. Biraz esiyordu ve gökyüzünde bulutlar toplanmaya başlamıştı. Bir an için buraya geldiğim için mutluluk duydum. Sonra Robert'ı ve bu yemeğin sonuçlarını düşündüm.

– Bir şişe şarap ister misin? diye sordu Mac.

– Ben martini istiyorum, dedim. Garson gelince Mac de aynısından istedi.

– Evet, dedi ve beklenen soruları sormaya başladı. Önce o konuştu, sonra ben. Sonra yine onun sırası geldi ve sonra da benim. Bir sohbetten çok, okyanus aşırı yapılan bir telefon konuşması gibiydi.

Şu anda işadamları için özel yapılmış bir otelde kaldığını, oranın çok lüks olduğunu söyledi. Sonra da ekledi; "Lüks otelim, lüks otelim, benim tatlı lüks otelim." Sonra anladım ki komik biriydi. Olduğu gibi davranıyordu.

– Aklıma gelmişken, dedi. "Eğer istersen beni Mac diye çağırabilirsin, ama şu aralar William'ı kullanıyorum."

– Ben de Prenses Jane. Fakat birbirimizi daha iyi tanırsaki, bana yalnızca Prenses demene izin verebilirim.

Güldü. "Hatırladığım en büyük özelliğin bu," dedi. "Sen her zaman çok espriliydin."

– Görüyor musunuz? dedim Bonnie ve Faith'e.

– Ve seni araması on beş yılı buldu! dedi Faith.

— • —

İki martini, bir şişe şarap ve akşam yemeğinden sonra, basamaklardan aşağı inebilmek için bir fincan kahve istemem gerektiğini anladım.

Tatlılarımızı yerken, Mac beni 'Prenses' diye çağırıp çağıramayacağını sordu.

Ben de,

– Elbette William, dedim.

Asya'dan daha önce gelmeyi düşündüğünü söyledi; yetiştiği taşrada, New Jersey'da öğretmenlik yapmak istiyormuş.

– Ne öğreteceksin?

– Spor dışında her şeyi. Peki ya sen Prenses? Kendini taşrada yaşlanırken düşleyebiliyor musun?

Ne demek istediğini anlamıştım ve Faith ile Bonnie bunu duyduklarına sevinmişlerdi. Fakat ben şöyle dedim:

– Diğer seçeneğim ateşte diri diri yanmaksa evet.

Dışarı çıktığımızda, birşeyler içmek ya da müzik dinlemek için bir yere gitmeyi önerdi.

– Hayır, teşekkür ederim, dedim. Ona eve bisikletle gideceğimi ve şimdi başlarsam ancak güneş doğarken evime varabileceğimi söyledim.

– Seni öpebilir miyim?

Başımı salladım. Dudaklarımın başka birine ait olduğunu söyleyecektim ki, büyük bir korkuyla öyle olmadığını anımsadım. Bisikletimin anahatarını uzatarak, "Beni çözebilirsin," dedim.

Bisikletimi çözüp şöyle dedi;

– Bunu bir taksiye atalım.

Bir tane çağırıp, bisikletimi bagaja yerleştirdi.Taksiye binip, akşam yemeği için ona teşkkür ettim. Başını sallayıp gülümsedi; "Bir zevkti."

– Çok iyi birisin, dedim. Sonra da sürücüye adresimi verdim.

— • —

Telefonumda hiç mesaj yoktu. Jezebel'i alıp, Robert'ın evine kadar yürüdüm. Pencerelere bakıp, hangilerinin ona ait olduğunu kestirmeye çalıştım.

– Evine git kızım, dedi Bonnie.

Bahçesinde oturdum. Jezebel yanıma kıvrılıp, kafasını kucağıma koydu.

"BİR KADIN NEDEN BİR ERKEK GİBİ OLAMAZ?" şarkısına, "BİR ERKEK NEDEN BİR KANİŞ GİBİ OLAMAZ," diye eşlik ettim.

– Çok içtin, dedi Faith. Eğer istiyorsan onu sabah arayabilirsin.

– Bunu eve gideyim diye söylüyorsun, dedim.

— • —

Robert'dan sabah da ses çıkmadı.

Öğleden sonra telefon çaldığında, koşarak açtım.

– Prenses? dedi Mac'in sesi. Bana çok hoş zaman geçirdiğini söyledi.

– Ben de öyle.

Konuşmamız bitince Bonnie dizimi okşadı.

– Telefonun çalmasını duymak çok güzel değil mi?

— • —

Robert'ı Apollinaire ve kız arkadaşı ile kırlarda düşledim.

– Robert, lütfen yapma diyordur o heykel. "O kız yalnızca bir reklamcı."

Belki de Robert için oraya bir kız da davet etmişlerdir, baş-

ka bir Oscar adayı.

– Kaybediyorsun, dedi Bonnie. Akşam yemeğe çıkan sendin.

Akşam olunca Robert'ı yine aradım. Bu sefer yanıt verdi.

– Peşimden gelmen gerekmez miydi? diye sordum.

– Burada değildim, dedi. Sesi donuk çıkıyordu.

Evlerimizin arasındaki kafede buluşmak istediğimi söyledim. O da kabul etti.

Telefonu kapadıktan sonra aynaya gittim. Bonnie bana rujumu uzattı. Faith küvetin kenarına oturmuş, tırnaklarını törpülüyordu. Dik dik bana bakıyordu.

– Burası New York, dedim. Kimse avlanmaz!

– Kızmana gerek yok, dedi Bonnie. Bu yalnızca bir benzetme.

– Artık avlanmak ve balık tutmak yok, dedim.

– Yalnızca kendin olacaksın yani, öyle mi? diye sordu Faith.

– Evet, dedim.

– Onu kaybedeceksin Jane.

– Hayır, etmeyeceğim.

– Evet, dedi Faith. Edeceksin.

– Pekâlâ, ama kendi yollarımla kaybedeceğim.

Gözlerimi kapadım. Artık sizin gitmenizi istiyorum.

– Çoktan gittik, dedi Faith.

Gözlerimi açtığımda gitmişlerdi. Banyo birden boşalmış ve sessizleşmişti. Tek başımaydım.

— • —

Kafe'ye gittiğimde Robert dışarıda oturmuş, mönüye bakıyordu.

Oturduğu yerden tam ayağa kalkmadan bana uzandı ve yanağımdan öptü. Sanki çoktan ayrılmıştık da, yeni bir arkadaşlık başlatıyorduk. Bu beni şaşırtmıştı.

– Nasılsın? diye sordum.

– İyiyim. Sen?

Başımı salladım.

İkimiz de kırmızı şarap ısmarladık. "Nereye gittin?" diye sordum.

Hemen yanıt vermedi.

– New Jersey'a gittim. Annemlerin evine.

Sanki başka bir yer söylemiş olmak istiyordu.

– Nasıldı?

– Her zamanki gibi. Bahçeyi suladım. Babamla kavga ettim, geri çekildim ve yaşlandım.

Gülümsedim, fakat bunu görmezden geldi.

Şarabımız geldi. Bir yudum, sonra da başka bir yudum aldı.

– Ağzın morarmış, dedim.

– Dinle, dedi. Bu yürümeyecek.

– Yürümeyecek mi?

Jezebel'e baktı. Kaşınmak için başını uzatıyordu, Robert da eğilip onu kaşıdı.

– Köpeğimi okşama, dedim. Eğer ayrılıyorsak, ikimize de dokunamazsın.

– Bunu yapmamıza gerek yok, dedi. Sen zaten başkalarıyla çıkıyorsun.

– Başkasıyla, dedim. Japonya'dan.

Sanki Japonya'dan gelmesi bir şeyi kanıtlıyordu.

– Her neyse, dedi.

– Ben başka biriyle çıkmak istemiyorum, dedim. Bu sözleri söyleyince rahatlamıştım, fakat ona baktığımda hiçbir etkisi olmadıklarını gördüm.

– Sorun bu değil, dedi.

– Nedir peki?

Derin bir nefes aldı.

– Ben başkasına aşık oldum.

– Ah, dedim. "Pekâlâ."

Kıskançlığın, damarlarınızda dolaşan buzlu bir suya benzetildiğini duymuştum; fakat benimkisi daha çok kusmayı andırıyordu.

– Yeteri kadar iyi olmadığını düşünme, dedi. Sen olağanüstüsün. Senin yalnızca farklı olduğunu sanmıştım.

– Ne demek istiyorsun?

– Düğün günü farklıydın. Fakat sonra değiştin.

Söylediklerini anlamam bir dakikamı aldı. Aşık olduğu kişi bendim. Fakat aşkını öldüren de bendim.

Sesim o kadar güçsüz çıkıyordu ki, ben bile duyamıyordum.

– Peki nasıl değiştim?

– Liseli bir kıza döndün sanki.

Spor salonundaki Faith ve Bonnie'yi anımsadım.

– Ya da kendimi lisede hissettim ve senin peşinde koşuyordum. Yani seni kazanmak, ya da yakalamak zorunda falan gibi.

– Evet, dedim.

– Flört ediyorduk, ama ben flört etmeyi bilmem.

– Ben de bilmem.

Tepki vermedi. Beni duyamıyordu. Kim olduğuma karar vermişti, ona göre biri değildim.

– Tuhaf biri olduğumu biliyorum, dedi. Fakat benim için aramızdaki ilişkli o düğün günü başladı.

– Benim için de.

– Fakat sen aynı kişi değilsin Jane.

Sesi yine dikkatli çıkmaya başlamıştı. "Bana, seninle flört kurallarına göre oynamam gerektiğini anımsattın."

– Haklısın.

– Sana yanlış bir şey yaptın demiyorum. Demek istediğim, normal olan sensin.

Kendi kendime normal olmadığımı söyledim.

– Üzgünüm, dedi. Gerçekten üzgündü.

– Düğünde benim nasıl biri olduğumu düşünmüştün?

Başını salladı.

– Lütfen anlat bana.

İyi bir dostuymuşum gibi bana baktı ve eski sevgilisinin nasıl biri olduğunu anımsamaya çalışıyormuş gibi bir anlam geldi yüzüne.

– Gerçekten esprili, akıllı ve açık biriydin. Sen oradaydın.

– Ben oradaydım.

– Evet, dedi üzgün bir ses tonuyla.

– Dinle, dedim.

Anlayışlıydı, ama anladığım kadarıyla bunun ne kadar süreceğini düşünüyordu. Güle güle deyip ayağa kalkmamak için kendimle savaşmak zorundaydım.

– Ben korktum.

Beni duyar gibiydi, ama hangi kişiliğimi duyduğunu bilmiyordum -belki de yalnızca gelecekteki iyi arkadaşının sesini duyuyordu.

– Ben erkeklerle olan ilişkilerimde son derece başarısızımdır.

İlk kez uzunca bir süre güldü.

– Bir kadının nasıl olması gerektiğini söyleyen sesler duyarsın – bilirsin işte, feminen olmak." Devam etmek istemiyordum. "Ve yaşamım boyunca bu sesleri duymak istemedim. Duymamaya çalıştım... Fakat... devam etmek için kendimi zorluyordum. Seninle olmayı o kadar çok istiyordum ki, o sesleri dinledim.

Başını salladı, çok yavaşça. Beni görmeye başlıyordu, olduğumu düşündüğü ve olduğum kişiyi.

Yine de, devam etmek için çabalamam gerekti. Bana çizgi romanlarını göster.

Onun evine doğru giderken, eğer istiyorsa Jezebel'in tasmasını tutabileceğini söyledim. Tuttu.

Evinin merdivenlerinden çıkarak onu izledim. Dün akşamdan kalma bir hayalet gibi, en üst kattaki dairesine çıktık. Kedisini yatak odasına kilitlerken, Jezebel ve ikimiz dışarda bek-

ledik. Sonra bizi çalışma odasına götürdü. Tüm pencereleri açık ve arka bahçeye bakan bir çatı katı. Bana bir bardak şarap içip içmeyeceğimi sordu ve ona evet dedim.

Duvarlardan biri, kara kalem ve suluboya ile çizilmiş çizgi roman kahramanlarının resimleriyle doluydu. Köpek müzemdeki koku galerisinin resmini gördüm. Koşuşan deniz atları. Benim çizgime aşık onun çizgisi.

Bana şarabımı verdi. Sonra da ona çizimlerinin güzel, eğlenceli, hüzünlü ve gerçek olduğunu söyledim.

Gülümsedi.

Düş yorumlarının onun hakkında daha başka neler söylediklerini sordum. Bu soru hoşuna gitti. Düşündü. Sonra şöyle dedi;

– Robert Wexler gerçeği arayan ahmak bir top.

Ben de, 'ahmaklıklar peşinde koşan gerçek bir top' olduğumu geçirdim aklımdan. Sonra da, artık ne istersem söyleyebileceğimi anımsadım. Ve bunu söyledim.

Gülmek yerine, beni kendine doğru çekti. Jezebel'in ve çizgi roman kahramanlarının önünde öpüştük, öpüştük ve öpüştük. Artık duramazdık. İkimiz de avcı ve avlanandık, balıkçı ve balık. Bir yaz gecesi çiftleşen iki suböceğiydik.

KADINCA AVLANMA VE BALIK TUTMA

Genç bir yazardan ustaca kaleme alınmış bir ilk roman!
Elenceli, seksi ve bilgece...

Yazarın anayurdundan çok uzakta bir ülkede, Fransa'da yayınlanır yayınlanmaz best-seller olan ***Kadınca Avlanma ve Balık Tutma***, kendi kimliğini ve yaşamını paylaşacağı eşini arayan bir kadının yaşadıkları üzerine kurulu...

Tüm dünyada "mevsimin en iyi kitabı" olarak adlandırılan
Kadınca Avlanma ve Balık Tutma,
daha okuyucunun karşısına çıkmadan bir çok yayın organında kendisinden kaydadeğer bir övgüyle söz ettirdi!

"...büyüleyici bir kitap. Dokunaklı anlarla dolu, hızlı ve eğlenceli"
Newsweek

"...çekici bir kurgu ve yaşam dolu karakterler."
New York Daily News

"Hayatınızı içinizden geldiği gibi yaşamanın önemini vurguluyor."
Time

"Yazar, günlük yaşamımızda iç içe bulunan komedi ve dramı büyük bir ustalıkla birleştiriyor."
Publishers Weekly

"Mevsimin en iyi kitabı"
National Bestseller

"Yedi bölümden oluşan eğlenceli ve çekici bir anlatı..."
The New York Times

ISBN 975-8020-57-9
9 789758 0

GÜNCEL YAYINCILIK